

Biblioteka

ANTOLOGIJA

ZBORNIK DECI S LJUBAVLJU

Grupa autora

Izdavač:

Kreativna radionica Balkan

Za izdavača:

Stevan Krstec

Redakcijski kolegijum:

Marina Đenadić, Dragana Popović, Tijana Krstec, Snežana Samčević Cvetkoski, mr Milenko Mihajlović, Stevan Krstec

Lektor:

Dr Stevan Jakšić

Dizajn korice:

Zvonimir Stanković

Dizajn teksta:

Vesna Petrinović

Marketing:

www.krbalkan.rs

Štampa:

SZGR Jovan

Tiraž:

300

ISBN: 978-86-6403-126-4

*Zbornik
deci s ljubavlju*

Beograd
2020.

Umesto predgovora

BUDI ODGOVORAN

Doba u kome živimo donosi nove, do sada nepoznate izazove.

Životi nam se menjaju.

Da ne bi nestalo života na planeti, dragi roditelji, bake i deke učite decu od malih nogu da budu odgovorna prema sebi i prema drugima te tako odrastaju u dobre i odgovorne ljude.

Kreativna radionica Balkan

*Zbornik
deci s ljubavlju*

ДЕЧЈА ПРАВА

Кад ујутру сат зазвони,
мени се још увек спава,
сви ме буде, баш их брига
што ја имам дечја права.

Ја бих хтела да се играм,
Ал' ми кажу: Ниси здрава.
Нос ти цури, причувај се!
Опет немам моја права.

У зеленом парку пише:
Пази! Расте трава!
трчање је забрањено!
Где су моја дечја права?

Боље ништа не питајте
кад се љуте тате, маме,
тада да се ћути мора,
јер ће да те одаламе!

Баш је овај живот страва,
немам моја дечја права!

ПРИНЦ НА БЕЛОМ КОЊУ

Био једном један краљ и имао скромно краљевство, саздано од духовног и душевног богатства. Имао је једног сина, храброг, праведног и добродушног момка, који беше заљубљен у три девојке одједном. Оне нису много мариле за њега, па је решио да их задиви неким јуначким подвигом.

Оседла он свог белог коња, узме оклоп и штит, припаше мач и крене ка периферији краљевства да ухвати једног злог и неотесаног разбојника. Одважно пројаха шумом, мислећи на оне три девојке, кад испред њега искочи тај друмски разбојник, и покуша да га опљачка. Принц исука мач и после краће борбе, разоружа сецикесу и везаног га спроведе до сеоског трга. Али ту налете на прву девојку, која га најстрашније изгрди и ослободи разбојника, те убрзо и пође за лупежа. Видно утучен због девојчиног поступка, принц ипак скупи снаге да настави са јуначким делима, настојећи да импресионира неку од преосталих девојака у које беше заљубљен. Изашао је на мегдан црном витезу и после дуге и тешке борбе га савладао. Али је и друга девојка, одабрала лошег, а не доброг момка. Скрхан љубавном патњом, потпуно очајан, немајући шта да изгуби, храбро се супротстави и самом змају огњеном, који је дуго чинио помор по читавој земљи, те га, на послетку, надјача и окованог у ланце спроведе у краљевство. Али га и трећа девојка одбаци и шћућури се крај аждаје.

Не могавши да разуме памет девојачку, сасвим слуђен, принц одлучи да послуша савете старијих, те оде код неке вештице да му скине чини љубавног проклетства. Препредена накинђурена вештица изгледала је много мање зла, а много више млада и лепа него што је иначе. Погледа принца испод ока,

намигну му и тренутно га рашчини од оне три девојке, али га истовремено опчини својом неодољивом појавом.

Принц се кроз три дана ожени са вештицом. И живели су дуго и срећно до краја живота.

ВРАГОЛАН

Да, ја сам онај астронаут,
и онај који скупља сличице,
и онај глумац, и онај скаут,
и онај што праћком гађа птичице...

Ех, пун сам снаге, воље и среће
када са друштвом трчим за лоптом...
И волим једну која ме неће,
али не желим да причам о том'...

Цртам по зиду, возим сафне
и бродом сечем морске пучине...
Не волим песме мисаоне,
ал' волим многе трице и кучине...

А имам и два најбоља друга...
Летим до неба на крилима змаја...
Кад проспем боје - настаје дуга,
а љубав и игра немају краја...

РОДИО СЕ ДЕЧАК

Радујте се мила децо,
радујте се драги људи,
родио се дечак мали
својим плачом зору буди!

Још и петли наши ћуте
а плач нови одјекује,
радост нову сви сад слуте
нека плаче, нек' се чује!

Родио се човек мали
лозу своју да настави,
име су му лепо дали
да га носи и прослави.

Наздравите сви рођењу
нек' се пева, нек' се слави,
а следеће годиннице
да му сека друштво прави!

NE ŽURITE

Djeco draga ja vas volim
nek vam pjesma igru prati
kad vas molim
ne žurite odrastati

Odrastanje je glupo
vi trebate igru
ako li je skupo
napravite čigru

Nek vas ljeto raduje
i cvjetovi žuti
loptu nek vam naduje
komšo što se ljuti

Nek vas raduje i zima
nana šal nek splete
kada snijega ima
sanke nek vam lete

Nikuda ne žurite
jer sve ćete stići
sve to čemu jurite
nije ko u priči

ROĐENDAN NA BORU

Radosno je stari bor
dočeka ptica hor.
Orila se pjesma
iz njegovog krila
Plesalo se ludo
i rosa se pila.
Pitala ih snena sova
Šta slavite?
Čemu ovaj bučan dan?
Drugarice, zar ti ne znaš?
Crnom kosu rođendan!
I sova se nađe
u tom divnom zboru.
Do sumraka trajala je
igranka na boru.
Kad se zvijezde pojaviše,
još jedanput nazdraviše
za siguran let
i ugodan dan.
Vidimo se opet sutra!
Pa zar nije svaki dan
nekoj ptici rođendan!?

Milan Milivojević

ТРЕШЊА

Код нашег
комшије Јове
зрела трешња
на састанак зове.

Како да
прескочимо жицу,
да уберемо
сочну трешњицу.

Не би нам биле
веселе главе
када би се трешње
тајно брале.

Позвали смо
чика Јову,
за брање трешања
да добијемо дозволу.

Наш је Јова
другар из снова,
набрао нам трешње
да послужимо и родитеље.

„Чика Јово пуно хвала”,
свако од нас изговара.
Осмехну се добричина права.
„Драго ми је кад су деца васпитана”.

БАКИНА ШКРИЊА

Под кревет се мали дјечак загледао,
зна да бака често тамо кофер гура,
то је шкриња мала он је добро знао,
нешто она крадом ту стално протура.

Опрезно је тајну шкрињу отворио,
па весело дјечак ка њој погледује,
као да је неки сладак санак снио,
о чаробној лампи он на јави снује.

Тражи неко давно изгубљено благо,
све уз помоћ сунца сјајнога и зраке,
ех, како би сада њему било драго,
да пронађе благо своје миле баке.

PLAVKO

Leta smo obožavali: bose noge, lagani šorcevi i duša puna osmeha. Ako su deca iz komšiluka imala vrednije igračke i bolje patike, mi smo prvi dobili bicikl. Plava boja je u sebi sadržala nebo, more i ptičji poj. Plavo se stopilo s mojim očima. Bratove crne su meko dodirivale i milovale bogatstvo plavog. Otac je stajao na asfaltu ispred kuće. Usne su se razvukle u najlepši osmeh koji se može zapamtiti. Naša radost je prešla na njega. Gledao nas je s ponosom. Brat i ja smo se smenjivali u vožnji. Jedan krug od naše kuće do ugla, pa smena i tako...

Želeli smo da se pohvalimo deci iz komšiluka, ali smo znali da ćemo morati i deliti. Naš otac je očekivao to od nas. Nismo vaspitavani za sebičluk. Isprva je sve išlo dobro. Otac je organizovao smene. Sva deca su čekala i mi smo čekali. Onda je otac ušao unutra, da se odmori posle treće smene rada u fabrici.

Ona je došla na red. Sela je na bicikl, pa do ugla, ali umesto da okrene nestala je. Nastala je velika pometnja. Naš deo ulice je bio najkraći, onaj je bio dug. Trčali smo do ugla. U daljini se nazirala plava tačka. Posle je i tačka nestala. Odjednom se sreća pretvorila u nezaustavljivu tugu. Minuti su trajali kao sati. Kada se najzad plava svetlost pojavila na suprotnoj stani, oči su isplakale potoke. Bicikl je imao iskrivljen korman, a devojčica krvavo oderano koleno. Nije mi kolena bilo žao. Neutešno sam oplakivala bol plavog bicikla.

Nemoć je prerasla u bes. Kada je Plavko iskrivljeno pao na zemlju zanemela sam, a ridaji su pokuljali iz dubine moje dečje duše. Brat je bio spreman da brani svoje. Tata je izašao. Bez reči grdnje je uzeo bicikl i alat. Uskoro je Plavko bio spreman za vožnju. Krasila ga je ogrebotina na kormanu.

Kasnije su došli neki drugi dvotočkaši, ali je samo jedan bio Plavko.

HTELA BIH TI DATI

htela bih ti dati
svo nebo sveta
bogatstvo planina
mrežu sigurnih puteva
cveće
uvijeno u jutarnju rosu

htela bih ti dati
vlat pšenice kad naliva zrno
pticu u niskom letu
sazvežđa daleka
zrno pustinjskog peska
što put nađe u kapi kiše

htela bih ti dati
svežanj ključeva čuvara
što čuvaju izgubljene duše

mogu ti dati ovo malo
vode na mom dlanu
pa napojen
osvajaj svet

POLJEĆNA HARMONIJA

Miris nadolazećeg proljeća
po vazduhu se vihori,
k'o što se od najljepše tkanine
zastava prirode na jarbolu vijori.

Livade-zelene, bujne.
rosno, višebojno cvijeće.
crvkuć novopridošlih ptica
sve nas sa radošću susrijeće.

Zraci uspavanog Sunca
probijaju se kradom i polako,
iz zimskog sna u kojeg bjehu
utonuli nezadrživo jako.

Sve blista i jarko treperi.
Nanovo rastu prirode biseri.
Sve se budi u atmosferi:
zeleni i novi buknuše eksterijeri.

ŠTA ĆE SUPERMEN

Šta supermen treba da spasi
Ima li snage kao prije
Ocijelo ga više ne čini
Spretnim da leti u visine

Kako je samo hrabar bio
Došao s nekog drugog svijeta
Ne bih se reklo da je znao
Sve vrline ovoga svijeta

Šta supermen treba da spasi
Ni njemu više nije jasno
Ima li iko kome treba
Ko vjeruje u njega

Šta supermen treba da spasi
Sve mu je sada jasno
Njegova pomoć je prošla
Ostade on bez posla

БРЕЗА И ЈЕЛА

Лето се полако ближило крају. Мирисало је на јесен. У градском парку – багреми, брезе, тополе и липе још увек су на својим гранама имале лишће.

Једна бреза, која је стајала поред зелене јеле, била је тужна. Јела је осетила њену тугу и питала:

- Зашто си се тако сневеселила као да си жалосна врба, а не бреза?

- Ускоро долази јесен и поново ћу остати без лишћа. Лако је теби... Ти си увек зелена.

- Јесам... Али зато увек изгледам исто, док ти мењаш изглед током године.

Не буди тужна. Тачно је да ће ускоро отпасти твоје лишће, али твоја кора је увек бела. Људи те воле и диве се твојој лепоти.

- Ти си лепа током целе године и сви те много воле – прошапута бреза.

- Да... Толико ме воле да мене и моје рођаке желе да исеку и однесу кући пред сваку Нову годину – готово љутито рече јела.

- Па, то је страшно!

- Наравно да је страшно. Свака од нас живи у страху да неће дочекати ново пролеће и зато ти говорим да не тугујеш. Ускоро ће ти отпасти лишће, преживећеш зиму и лепо, нежно лишће вратиће се на твоје гране.

Бреза се замислила и схватила да је јела у праву. Лишће које ће пасти неће моћи да попне на своје гране, али ће сачекати ново. Само ће морати да буде стрпљива.

Marina Raičević

- Srce je na mestu kad poskoči od sreće.
- Ljubav je most preko svakog generacijskog jaza.
- Dobar roditelj je luka u oluji, i svetionik u mraku
- Ko ima mašte, ima sve. Izmaštaće i ono što nema.
- Ako ste detetu već dali krila, ne držite ga u kavezu.
- Neizmerna ljubav ne meri se jedinicom požrtvovanja.
- Knjiga je karta za putovanje dubokim morima spoznaje.
- Pružene ruke su najlepši dar koji možete dobiti ili pokloniti.
- U dobrom društvu nikada se nećeš ni smejeti, ni plakati sam.
- Dete zarobljeno u telu odraslog čoveka oslobađa njegov duh.
- Šta god da obučemo, osmeh je detalj koji nikada nije suvišan.
- Broj dece koja su Vam sve na svetu određuje veličinu Vašeg sveta.
- Nikada ne govorite deci da su loša – potrudite se da Vam to i dokažu.
- Najstabilnije merdevine za silazak s oblaka su ruke voljenih koje nas čekaju.
- Doklegod ne zaklanjaju tvoje sunce, pusti druge da žive u svojim oblacima.
- Svako DANAS nam poručuje – Tražićete me SUTRA kad postanem JUČE!
- Jedino ona duša koja nije vezana za materijalne stvari može da se vine visoko.
- Ne sakrivajte svoja osećanja pred decom. Jednoga dana neće moći da ih pronađu.
- Ne zaslužuju svi Vašu dobrotu, ali čuvajte je zbog dece koju im ne smete uskratiti.
- Život je brod na uzburkanom moru. Nekada si kapetan broda, nekada mali s palube.

КОСТА

О, како су сви досадни! -
тако мисли мали Коста,
ал' шта вреди кад не уме
да им каже гласно ДОСТА.

Кажи мама, кажи тата,
сека, кока, вода, жаба,
само неке нове речи -
тета, деда, лопта, баба.

По сто пута преко дана
понављају они ово,
а он неће баш за инат
да изусти нити слово.

Неће када они хоће,
одлучио мали Коста,
ал' сви они и њему ће
ускоро да вичу – ДОСТА!

AKO ČUVAŠ BAJKU, AKO BAJKU STVARAŠ

Slobodno gradi, izmišljaj nove riječi,
Rječiti ljudi danas postaju sve rjeđi,
Što više čitaš, više ih znaš, pa bolje rasteš,
Nebo je veće, ljudi manji, pogledi drugačiji,
I budeš sretniji, bogatiji i „mnogojачiji.”
Ne vjeruj nikome u baš sve što ti kaže. Sam čitaj!
Knjige kriju istine mnogo bliže i draže.
Znaj - kada odrasteš, ako bajku nađeš,
Bit će to bajka koju sada sanjaš.
Budeš li hrabar, zavoljet ćeš čak i zmajeve,
Na njihovim krilima stići u neke daleke krajeve,
Iza sedam mora i sedam gora pronaći patuljke i Snjeguljicu,
Ili u nekoj začaranoj šumi zlatnu jabuku i svoju Paunicu.
Na tebe čekaju bitke prave,
Vitez si, što se bori protiv tame i strave,
Čovjek od riječi, stava i sna,
Gromada sazdana od pustolovina.
Jer kada narasteš, možda ne odrasteš,
Ako čuvaš bajku, koju sada sanjaš.

BOJE

Pomalo u slikarske vode kročim,
Pažljivo kist u posudu močim.
Dok druga djeca tek papir mažu,
Ja biram boje, pazim da se slažu.

Nalaktim se da ne padne glava,
Kako znati koja je boja prava?
Plava i modra baš su kako treba,
Bez njih nema ni mora ni neba.

Žuta je za sunce i žitno polje,
Za livadu, pak, zeleno je bolje.
Čudne su mi crna, bijela i siva,
Nitko takve snove ne sniva.

Ni smeđa mi nije osobito draga,
Mogu je staviti malo odostraga.
Od crvene meni nema draže,
Uz nju mi se svaka druga slaže.

Kad si vrijedan, sve se može,
Moji prvi crteži u mapi se množe.
Nema do flomastera i drvenih boja,
S njima crtam sva zapažanja svoja.

КУПИНЕ

Баш родила је купина,
здрава воћка, лепа фина,
само чекам да поцрни,
чинијицу да напуним.

Научио мене деда,
да не скупљам све од реда,
само оне зреле сасвим
и док берем да не заспим.

Да отворим добро очи,
да ми прстић не прескочи,
и трнчић ме не убоде
из чиније све ми оде.

Да их скупљам све по једну,
тамно црну, не црвену,
пуну сока, пуну сласти,
од купина ћу и порастати.

И купину по купину,
напуним ја чинију,
сваког дана тако радим,
па се џемом зими сладим,

Направиће мама џема,
укуснијег нигде нема,
уз шољицу чаја, млека,
сваког јутра мене чека.

PATULJAK LAKI

U carstvo sazidano od mašte moraš verovati, ili nećeš naći put... Ako posumnjaš izgubićeš trag i neće ti ostati drugo rešenje nego da se vratiš u zemlju zbilje. To čarobno carstvo volim i zbog patuljaka. Vi ih sigurno niste sretali jer su tako mali da ne može svako oko da ih vidi. Postoji i drugi razlog - oni su plašljivi i stidljivi.

Dok je drugim ljudskim bićima priroda poklonila visinu, patuljke je ostavila malim i nezaštićenim. Srećom oni su taj nedostatak zamenili neverovatnom brzinom. Ko bi pokušao da se sa njima trka odustao bi na početku, a svakako se sa njima trkaju samo dečaci. Često se iznenada pojave i neki nestašni dečak ih uoči. Mi se tada pitamo: „Gde je to taj mališan potrčao?” Ni on ne zna šta ga je to nateralo da potrči. To zna samo patuljak. On je samo sebi znanim jezikom pozvao svog malog novog druga da se igraju jurke... A dečaci te igre nesvesno prihvate.

Dino je bio neobično dete. Dok su njegovi drugovi voleli fudbal i neke druge muške igre, on je voleo da se igra sa devojkicama. I one su ga rado primale u društvo jer je bio maštovit i nije se sa njima ružno šalio. Dečaci, njegovi drugovi, su mu se zbog tog druženja smejali i sve više su ga isključivali iz svog društva. Pokušao je on da im se priključi u igri, ali pošto je bio najmanji, najsitniji, najsporiji, uvek bi bio poslednji i niko nije želeo da ga stavi u svoj tim kada bi se između sebe takmičili. Postajao je sve usamljeniji i više se i nije trudio da se sa drugim dečacima druži, a oni nisu ni primećivali da njega nema.

Ono po čemu se od drugih razlikovao bilo je to što je uočavao sve što drugi ne vide. Tako je jedan dan, možda u snovima, sreo Laki. Kao što mu i ime govori, Laki je bio jedan veseli patuljak. Kojim jezikom su se upoznali, sporazumevali, ne znam, ali znam da od toga dana Dino nikada više nije bio usamljen i tužan. Sa svojim novim

prijateljem svaki dan je išao u šetnju, a kada bi stigli na livadu, mali drug iznenada bi iskočio iz njegovog džepa, tu ga je nosio, i jurnuo kao da ima krila. Da ga ne bi izgubio, on bi potrčao za njim i nije ni primećivao koliko je i sam postajao brz, izdržljiv. Kada bi ga dobro izmorio, Laki bi se zaustavio i opet mu uskočio u džep.

Trajalo je to nekoliko meseci i dečaci se nisu razdvajali, mada ga je viđao samo popodne, između pet i šest, kada bi mu mama dozvolila da se igra. Prošlo je tri dana, a mali drugar, patuljak, nije se pojavljivao. Dino je bio neverovatno tužan. Mučilo ga je pitanje – da li je Lakija nečim povredio... Njega nije bilo i dečak je bio usamljeniji nego ikad. A tada je ugledao svoje drugove kako sa loptom u rukama kreću na mali improvizovani stadion. Nesvesno im je krenuo u susret i primetio da im to nije smetalo.

- Treba nam još jedan igrač. Hoćeš li nam se pridružiti?

- Hoću - brzo je izgovorio.

Svakako je bio usamljen. Lakija nema već treći dan. Opet je video da ga drugovi baš ne cene. Dugo su se dogovarali za koju ekipu će da igra... To je u njemu stvorilo tugu i neki inat.

Podelili su se i utakmica je mogla da počne. Na početku je osetio da niko neće da mu dobaci loptu, ali ga to nije brinulo. Po prvi put je verovao u sebe, svoju brzinu. Tome ga je naučio Laki. Osećao je da je sada najbrži dečak. Brzo je pretrčao sve drugove, oduzeo loptu i kao u snu uputio je u donji ugao mreže. Njegova ekipa je bila oduševljena. Drugovi su ga prvi put gledali sa uvažavanjem. Kada je to naučio i kako? Dino je znao da mora dati još neki gol da bi shvatili da to nije slučajno. Da je vredan pažnje i poštovanja. Za samo pola sata dao je još tri gola.

Srećan, kao nikada u svome životu, zaboravio je na Lakija. Ali kada ga je prošlo prvo oduševljenje setio se da sve to duguje patuljku koji je bio uz njega kada su ga svi odbacivali. Tužan, potpuno zaboravivši na sreću svoga trijumfa među dečacima, zavukao je ruku u veliki džep trenerke... I šta mislite koga je tamo našao? Pa, naravno – Lakija. Koliko sreće mu je tada bilo u očima, ne moram vam opisivati.

- Pa gde si ti bio dok sam ja sa dečacima igrao fudbal? Nisi valjda sve vreme bio u mome džepu?

- Nisam Dino. Ovu bitku sa samopouzdanjem morao si da izboriš sam. Sada si odrastao, veruješ u sebe i drugi u tebe veruju. Nećeš me više videti. Moram da pomognem još nekom malom dečaku da stekne sigurnost i prestane da se povlači pred svakim problemom.

Александра Голубовић

JEDNOG LETA NA JADRANU

(nestašluk IV)

I tog, kao i svih prošlih letnjih raspusta Sašu su na more povelj baka i deka sa izgovorom da bi ostao više na letovanju, a u stvari pravi razlog je bio da njegovi roditelji, koji su se najviše davali u poslu, ne propuste trideseti važan, poslovni skup u toku te godine i da bi se u Sašinom odsustvu odmorili od porodičnih obaveza.

Taj raspust za Sašu nije bio kao i prethodni. Bilo je to leto kada više nije mogao da presvlači kupaći kostim pred svima, kada se budio mokar i kada su ga bockale tek izrasle dlačice na bradi kada bi lice zario u jastuk. I njegovi drugari više nisu bili oni „stari”. Na plaži su se okretali za svakom ženom, komentarisali su i kupaće kostime žena koje su starije od njihovih majki. U trci da dokažu ko je veći muškarac, Saša, Boris i Boris, organizovali su takmičenje ko će dalje da dobaci u piškenju u more.

Dok su Boris i Boris na plaži listali i očima upijali fotografije sa duplerica „Starta”, i „Plejboja”, koji je stizao u taj primorski gradić, koji je u blizini granice sa Italijom, Saša je „gutao” stripove „Zagor” i „Komandant Mark”. Kada bi završio sa stripovima uzimao bi dedinu „Politiku” i „Glas Istre”. Boris i Boris, koji čudom nisu mogli da se načude Sašinom štivu, napunili su pištolj na vodu i isprskali su dedine novine, a Saši su u ruke uturili „Plejboj” i naredili: „Čitaj!”. Sašina milina i čuđenje kada je okretao listove časopisa nije dugo trajala. Popadija Zaga, kada spazi šta unuk gleda, otme mu štivo iz ruku i vrištećim glasom pozove dedu, prota Savu koji je momentalno konfiskovao Sašino blago.

Dani su na plaži nekako prolazili. Muka je bilo veče. Boris i Boris nisu više hteli da u pratnji roditelja odlaze u lokalnu poslastičarnicu gde su nekada naručivali deset kugli sladoleda i od kojih su

uspevali da pojedu tek dve, jer su se ostale istopile, već su sami išli da obrnu nekoliko krugova oko Fume, dok im se ne zavrti u glavi. Sašu prota i popadija ni za živu glavu nisu hteli da puste nigde bez sopstvene pratnje, pa je Saša svako veče provodio tako što je jeo deset šnicli koje je baba pripremila za jedinog nastavljača porodične loze.

Boris i Boris su ubrzo shvatili u kakvu je nemilost zapao drugar pa su prestali da ga uključuju u planove za večernji provod. Šuškali su međusobno, Saša je to primetio i pitao ih je šta spremaju. Oni su mu odvažno odgovorili da se spremaju da gledaju „onaj film” „Nemoralne kaluđerice” i pri tome su zatvarali jedno oko da bi još više dobili na značaju. Saša je silno želeo da pođe sa njima. Pitao je babu i dedu za odobrenje, ali oni su bili neumoljivi, jer su želeli da sina jedinca vrate roditeljima u jednom komadu. Gledanje filma za Sašu je postalo pitanje života ili smrti. Nije imao druge, prota Savi je objasnio da se u bioskopu daje religiozni film o kaluđericama i da deda, ako baš želi, može da pođe sa njim i njegovim drugarima. Protasava nipošto nije želeo da propusti takav film i za odlazak u bioskop obukao je mantiju, stavio zlatni krst i pojas koji nose protorejere stavrofori. Na putu do bioskopa Saša i Sava sretnu čika Pecu koji se u gradić na obali Jadranskog mora, doselio iz protinog rodnog mesta. Sava mu se pohvali da vodi Sašu da gleda film o kaluđericama. Peca od muke ne zna šta da radi, briše maramicom znoj sa lica, a Saša ga molećivim pogledom umoljava da ga ne izda. Na matineu u bioskopu svi su se gurali kada je Saša stigao sa protom Savom. Deda je bio ubeđen da su on i unuk u centru pažnje zato što je on jedini sveštenik na projekciji. Na bioskopskom platnu prikazani su prvi kadrovi filma. Glave svih bile su okrenute ka dedi i Saši. Kada je postalo jasno o kakvom se filmu radi, prota Sava je uzeo Sašu za ruku i izveo ga iz bioskopa. Protasava je kući išao brzim korakom, Saša ga je pratio u stopu. Popadija se čudom čudila kako su se prota i unuk brzo vratili i sa žaljenjem je konstatovala da je projekcija kratko trajala. Saša je od straha da će dobiti grdnju legao obučen sa cipelama iako još nije bilo vreme spavanja. Tu noć deda je dugo pričao sa babom. Čulo se samo babino: „Ju, ju, Savo.”

Kada su roditelji preuzeli Sašu, on je svakog dana očekivao grdnju ili čak i batine, ali to se nije desilo. Jedne večeri tata je poveo Sašu u šetnju. Rekao je da treba da obave muški razgovor. Sin i otac te večeri došli su do trga gde su turisti prodavali sve i svašta. Saši se svideo jedan dušek za plažu. Pitali su za cenu. Kada je mlađana Čehinja rekla sumu, Saša upita oca kako dušek koji je zakrpljen može da bude skuplji od novog u radnji. Tata mu odgovori da uz dušek ide još nešto. Saša se okretao, nikako mu nije bilo jasno šta je to „još nešto” kada prodavačica nije imala više nikakvu robu. Tata ga zagrlj i reče mu: „Objasniću ti!”

ŠAH, TOP

(nestašluk V)

Od kako je svanulo iz baba Zagine kuće smenjivali su se zvuk usisivača i miksera. Dvorište je mirisalo na pečene paprike. Prota Sava je već drugi put dolazio iz varoši sa punim torbama koje su se od težine razvukle da se prolaznicima činilo da ih vuče po trotoaru. Starini je protinica naredila da ništa ne sme da manjka kada joj u posetu dođu sinovi sa suprugama iz Beograda. Našao se u protinjoj torbi i Banatski rizling, jedino su brinuli da ih ne izneveri stari so-dadžija, koji baš i nije imao običaj da posle noćnog obilaska bircuza porani do stare crkve uz koju je bila kuća u kojoj su živeli sveštenici sa porodicama.

Saša se očekujući roditelje uvukao u kibic fenster kao što to rade mačke kada hoće da se ugrelu na suncu. Tačno u deset, u protinom ajnforu parkirana je „Dijana”. Iza zavesa su izvirivale radoznale protinice koje je iznenadila subotnja graja. Niko nije bio srećniji od Saše koji je posle nedelju dana video roditelje, koji su ga posećivali vikendom, ako su to dozvoljavale brojne obaveze.

Tog vikenda sa roditeljima stigli su i stric i strina. Niko nije bio srećniji od prote i protinice, familija na okupu. Uz kompletić, koji su činile kafa i ratluk, gosti su prelistavali „Politiku”. Džabe se Saša trudio da pokazuje blago koje je svakoga dana iskopavao u obližnjem parku i dvorištu kuće, pažnju gostiju privukli su tekstovi u dnevnom listu kojima su baš bili neophodni njihovi komentari.

Vreme do ručka družina je odlučila da prekrati igranjem partije šaha. Saša je odustao od privlačenja pažnje, pribio se uz tatu, koji je dejstvovao sa crnim figurama. Bele je povlačila strina. Prijateljsko ćaskanje suparničkih strana prekinuo je Sašin povik.

Šah – top!

Tata se pravio da ga ne čuje, mada je njegovo dranje mogla da čuje i komšinica u stanu pored.

Sašino „Šah – top”, ovoga puta pokrenulo je strinu koja je skočila vrišteći uz povik: „Ko je tebe šta pitao?” Mahnito je zamahnula rukom prema Saši. Mališa je shvatio da je đavo odneo šalu i u nekoliko skokova stigne do susedne sobe i baci se na krevet na kome je ostavio oružje – plastični pištolj koji izbacuje ping – pong loptice, zgrabi ga i povuče obarač i vešto pogodi strinu u oko. Ona od bola zaurla iz sveg glasa. U sobu utrči baba sa mikserom u ruci, dedi koji je čitao novine, spadnu naočare sa lica. U sobu čak utrči i komšinica, protinica iz susednog stana. Nikome nije bilo jasno šta se dešava, strina je ležala na podu i držala se za oko. Saša odmah iskoči iz stana i pobegne u komšiluk. Kada se uveče, uz babinu garanciju da ga neće tući, vratio kući, strinu nije zatekao. rekli su mu da je bila kod oftamologa i da su joj zavili glavu čalmom posle čega su se ona i stric spakovali i vratili u Beograd.

Posle večere, za vreme koje su svi ćutali, Saša upita oca kako je moguće da je, iako je bio vešt šahista, prevideo šah – mat? Tata mu namigne i stavi prst na nos kao znak da više ne priča. Tek kada je odrastao, Saša je shvatio da on nije bio taj koji je branio čast porodice, već je to učinio tata koji je želeo džentlmenski da meč prepusti strini.

ДЕЦА У ЗЕМЉИ ЧОКОЛАДЕ

Како се ноћас дивно снило -
то осећање преслатко је било.
Дошла су деца у земљу чоколаде -
пробали су укусе, облике свих врста.
Пробудили су се масних, слатких прста.

Један дечак је решио
да остане у том сну.
Да се буди-уопште није хтео.
„Каква лепота и укус” -
„ја бих заувек ту остао и јео.”

Деца су јела чоколаду -
причала о том сну сваки дан.
Од ње се боље расте
и кваре слатки зубићи.
Говорили су са луткама,
играли се, грицкали део по део.
Ето, такав је био сан цео!
Хтели би опет у земљу чоколаде ићи.

DOVOLJNO JAKA

Sinoć sam dugo stisnutih šaka...

Mislila...

Zašto nisam dovoljno jaka?

Da ispravim da djecu, niko ne zlostavlja,

da majka, svoje dijete ne ostavlja!

Roditelji da ne žive u svađi,

niko da ne laže i ne živi od krađi!

Dugo da žive baka i deka,

djeci da ne treba apoteka!

Da bude hleba, da nema rata,

svako da ima sestru il' brata!

Tako sam zaspala stisnutih šaka...

Kada porastem, možda budem dovoljno jaka!

DOŠLO VREME PUBERTETA

Daj mi mama maramicu,
da ubijem bubuljicu.
Tata,mama kad vas molim,
pomozite, jer me boli!

Mama kaže,ništa nije,
a meni se samo krije.
Prosto me sada boli glava,
u ogledalu užas prava.

Nestaje mi lepo lice,
prekriće ga bubuljice.
Sad u školu,šta ću,kako?
Stidim je se,ja baš jako.

Mama kaže,ne brini se,
i daj malo primiri se.
Više šetnje,manje neta,
došlo vreme puberteta!

MAGIJA

Drugari, svi volimo magiju, zar ne? Znate li da možete sami da stvarate svoju magiju? Sada vam verovatno okice sijaju od radoznalosti, ali vama je dopušteno da ste radoznali, tako se zdravo odrasta. E, pa ovako, recept za magiju je: mašta, čisto srce, akcija i ljubav. Prvo treba znati upotrebiti recept, a vi imate puno mašte, zato ste vi deca odlični za njeno stvaranje. Dok polako rastete, vi zamišljajte šta sve želite. Morate da želite jako, i iz vašeg čistog srca da volite svoju želju. Možete želeći materijalne stvari, igračke kao poklon od roditelja i rodbine. Možete želeći svoju budućnost, da, da baš sada, jer sada je bitno da je gradite. Sećate se kako je Novak Đoković kao mali želeo da postane teniser br.1. Pa počnite da želite jako, iz čistog srca, a vaše je čisto i nije pokvareno. Sledeći začim za stvaranje vaše magije je akcija, da da, morate pokrenuti želju! Pa čak ni mali Nole, koga smo uzeli za primer nije sedeo i samo želeo, on je trenirao, bio uporan i širio ljubav. Drugari ako je vaša želja sport, pa trenirajte, ako je određena škola preko koje bi kasnije dobili sjajan posao, trudite se da je završite, što bolje možete. Možda vas to sada „smara“, ali kasnije će vaša želja biti ostvarena. Možda ako je u pitanju igračka ili nešto materijalno, pišite, crtajte taj predmet, zamislite se sa njim, zamislite njegovu boju, miris, i pričajte o tome sa roditeljima i prijateljima. Znači za magiju nam treba: mašta, čisto srce, akcija, ali konačni začim da se sve ostvari je ljubav! Volite sebe, svoju porodicu, svoju želju i magiju ste pokrenuli!

ZAGRLJAJ

Svako je dete
ukras Planete!
Molim te Svete
da ga razumete!
Od dečije sreće
nema radosti veće!
Kad god vidite dete
treba da mu se osmehnete!
Ono će vam raširenih ruku
U zagrljaj potrčati...
Prihvati te ga
toplo na grudi.
Taj zagrljaj kod svakog
najlepše osećaje budi!

Mirjana Milačić Bajić

Mirjana Milačić Bajić

DEČAK

mom sinu Viktoru

Sunce gomila nalakćenost
Cvetova na naše strasti,
Dok dečak koga
Pominje uzica sna,
Izjednačen sa ludorijama trave
Šiklja iz svih pogleda Sunca.

Oči mu izgone cvetovi
U sabiranje neba i ptica,
Ojačane preciznošću grana
Da zabeleže,
Bekstvo drveća u gomile Sunca koje
Leže na plećima
Zagledanosti neba u ptice i život.

КОКА

Сећам се, шетала сам двориштем док ме пролећно сунце благо грејало по рукама и лицу. Јела сам ужину, хлеб премазан свињском машћу, присут шећером, моју омиљену послестицу. Мрвице су ми падале на земљу, а једна кокошка је полако пришла и све их покљуцала. Гледала ме подигнуте главе, а онда се зачуло: „ко, ко”, као да тражи још. Откинула сам мало хлеба и бацила јој. Наредних дана сам често носила хлеб и погледом тражила, сада већ само моју кокошку. Нисам увек могла брзо да је нађем, јер је двориште било велико, а кокошака много. Ако би бацила измрвљен хлеб близу ње, догађало се да притрче кокошаке и све покљуцају пре ње. Зато сам јој близу прилазила и говорила: „Коко, коко,” и тако је добила име. Ишла је послушно иза мене, даље од остале живине и онда сам јој давала мрвице. Док би јела, благо сам је миловала по сјајном црвеном перју. Касније сам је сваког дана мазала и носила шћућурену у наручју по дворишту. Причала бих јој приче које сам чула од бабе и све што сам запамтила у забавишту, иако нисам била сигурна да ли ме разуме. Следећег лета у двориште је стигла вршалица и људи да овршу пшеницу која је била везана у снопове. Наредног дана нисам могла нигде да је нађем. Родитељи су ми предвече рекли да су је нашли у плеву где је угинула, јер је јела много жита и „добила јаку крв”. Дуго сам после тога била тужна, чинило ми се да је двориште празно без ње. Покушавала сам да припитомим другу кокошку, али није ми успело. Кока је била моја љубимица и пријатељ, и зато је светлела у мом детињству као драгуљ на сунцу.

ПРВИ ПОЉУБАЦ

Сава је застао гледајући у лепу младу жену која му је долазила у сусрет, а крај ње је ишла седмогодишња девојчица која је била иста као мајка када је била њених година. Сигуран да је то Мира, његова школска другарица, пришао јој. Нису се видели неколико година, животни путеви су их одвели на различите стране. Смешећи се упитала га: „Саво, јеси ли то ти!?” Клигнуо је главом, сећајући се њеног осмеха који је био исти као пре. „Весна”, рекла је ћерки: „Ово је мој школски друг”. Сећам се и сада најлепше успомене из првог разреда. Заједно смо коринђали и путем се клизали по снегу. Поверила сам му тајну да журим кући, јер моја мајка чека орахе које сам искоринђала, да их очисти и стави у чесницу. Били смо сиромашни, а тог Божића смо јели најлепшу чесницу, захаљујући њему. „Погледала га и додала: „Твоја доброта и милосрђе је за мене тада значило много!” Весна га је ћутке посматрала. Гледајући замишљено за њима, како одлазе, сећао се најлепше девојчице коју је гледао кришом док је учитељица причала. Своју ужину је често делио са њом, говорио јој да није гладан, давао јој бомбону, или јабуку када је имао. У свом малом срцу било је онда места само за њу. На Бадњи дан јој дао орахе које је искоринђао. Са смешком и захвалношћу је топлим уснама додирнула његов хладан образ. Осетио је као да га лептир крилима нежно додирнуо. Био је то први пољубац који је добио од девојчице, а памтио га све до сад. Пожелео је тада да има сестру као што је она. Насмејан и задовољан продужио је пут, јер жеља му се остварила, добио је недавно ћеркицу за коју је био сигуран да ће бити лепа као Мира.

ФАЗАНКИНО ПИЛЕ

Сећам се да је требало на јесен да пођем у прави разред. То лето сам са татом била на запрежним колима близу омање шумице на њиву. Тата је сакупљао суву детелину грабуљама. Док сам га чекала код кола на почетку њиве, у близини сам приметила да се нешто у високој трави помера. Пришла сам и угледала браонкасто пругасто пиле. Узела сам га у руке и отишла код тате питајући га одакле је пиле залутало чак ту. Рекао ми је да је то фазанкино пиле, она неће моћи да га пронађе, јер је залутало, а пошто је мали не уме да пронађе воду и храну, сигурно ће убрзо угинути. Забринута сам питала да ли смем да га понесем кући и била срећна када је пристао. Док смо се враћали нежно сам га држала да не испадне из кола на ленију док су коњи каскали. Мама и ја смо фазанче ставиле у картонску кутију, дали му воду и прекруп. То вече сам замишљала како ће ми многи завидети када буде порастао и шетао двориштем са шареним перјем које се на сунцу прелива. Бринула сам, јер нисам знала да ли је фазан. Знала сам да ако је фазанка, нико је неће приметити, јер она нема шарено перје. Надала сам се да ће се припитомити као моја Кока коју сам много волела, а изгубила је прошло лето. Пре спавања сам видеала да пиле ништа није јело, па сам му дала мрвице хлеба. Ујутро је све било нетакнуто, а пиле је нестало! Сви моји снови и маштања су у трен нестали. Питала сам се да ли је успео да изађе из кутије и кренуо да тражи маму фазанку, стрепећи да ће путем настрадати, да ће га се неки мачак дочепати и помислити да је уловио врапца. Само мало је фалило да ми се сви снови остваре. Судбина малог фазана ми је остала до данас непозната.

OBAVEZA

Obaveza je ljudska
kada nastupi zima
da svaki pas toplu
i ljubavi punu kućicu ima.

Ali nisu sve kuce te sreće
da u toplini doma žive
uz neke ruke koje maze
uz brižne oči koje se dive.

Ostavljene, ni krivi ni dužni,
nevoljeni, promrzli, gladni
tek tako nazvaše ih lualicama
isti ti ljudi nečovečni, jadni.

Sveta je ljudska dužnost
i kada nije zima
da svaki pas sigurnu,
ljubavi i hrane punu kućicu ima.

VETO

Ja sam čuo eto
kako je neko negde na nešto
uložio veto.
I sada me kopka
ta reč čudna strana,
ima li više vrlina
ili više mana?

Prišao sam ujaku
sa oprezom, bitno,
radio je nešto
pita-je l' to hitno?
Uvređen zaštištim
uzbuđenog glasa
-Znam šta znači geto,
reci šta je veto?

Nemoj da se vređaš
i nemoj da drečiš,
veto se upotrebi
tek da nešto sprečiš.
Dugo, evo, razmišljam
uskoro će leto
kad bi ko na ocene
uložio veto.

ДЕВОЈЧИЦА ХЕЛЕНА

Има једна мала, очи су јој боје мора,
милог лика, прђастог носића,
осмехчић јој вири и када је љута.

Има једна мала, звонког гласа,
са увојком плавим на врху главе,
песму воли, непрестано игра по два сата.

Има једна мала, умилна, весела,
понекад сањива мргудна и љута,
јасног карактера и по цену прута.

Има једна мала, на баку је љута
што се авионом није враћала са пута.

Има једна мала, умилно све плени,
са сукњицом у кревет се завуче,
главу покрива, кобајаги спава,
а на плажи, сву пажњу привлачи,
свако срце осмехом осваја.

Има једна мала, умилних ручица,
воли да јој бака причу исприча.
Ал' тек да знате у свакој је причи,
девојчица ХЕЛЕНА, која њој личи.

UNUK I BAKA

Halo, Halo! Pažnja, pažnja!
Oglašava se baka jednog malenog dečaka.

U srcu se nastanio tek što je dan ugledao.
Blista i sija sunce sjajno, moj unuk prvi,
bujne kose, pučastih usta, prćastog nosa,
snažnog glasa, pravi je dasa.

Jeste prvi - krv moje krvi.
Stvarno je bajno biti baka.

Obećavam bićemo drugari sjajni
i među nama neće biti tajni.
Lepe snove zajedno ćemo sniti,
niko nam ljubav neće uskrasti.

U to ime, Maleni, odmah ću ti odati jednu tajnu,
mama i tata su te izvajali od čistoga zlata,
a moje srce sada treperi od najslađe melodije
koja se čuje i mami suzu radosnicu.

Dok mu pričam, pažljivo me sluša, mila duša:
„Pusti slobodno svoj glas nežan i snažan,
Sunce milo, da nas sve obuzme milina,
sa melodijom koja kupuje ljubav i u gluvoj noći.”

*

Prođe tako neko vreme,
unuk i baka,nađoše zajedničke teme,
te i roditelji shvatiše poruku Mališe:

„Ja sam bakin unuk pravi,
mene ona ničim ne davi.
Koliko želim pijem mleka
strpljivo me baka čeka.
Kad sam mokar dam na znanje,
malo trepnem malo žmirnem,
da me čuju pustim glas,
nogenicama baku šutnem,
rukicama za obraz se hvatam,
ogrebem se, jako dreknem,
nek se zna.”

Nadica Ilić

Crvene trešnje
Mame decu u vrtu
Beru očima

...

Vetrić njiše cvet
Dete skače po travi
U ruci buket

...

Cvetak rascvetao
Dečica beru late
Sunce se smeši

...

Beli trešnjin cvet
Pčelica oprašuje
Deca radosna

Dejana Žugić Dadić

CRVENI OBRAZI I SLINAV NOS

Zima. Ulice su prekrivene snegom. Ljudi u bundama i debelim kaputima, zamotani u šalove žure da što pre negde stignu i sklone se od hladnoće. Automobili saobraćaju samo velikim ulicama, gde ima mnogo sabračaja i onima koje uspevaju da očiste, bar na kratko.

- Hajde, baba obuci dete, vodim je na sankanje. Neće joj se imunitet izgraditi dok gleda crtani u toploj sobi. Mora se zima osetiti na koži i u kostima da bi bili jači, snažniji, zdraviji - kaže deda i nami-guje mi.

Skačem babi u krilo istog trenutka - hulahopke, skafander, kapa, šal, rukavice, čizme i spremna sam. Gledaj da li će Tom uhvatiti Džerija, je li hoćeš baba? - odjekuje zgradom dok trčim niz stepenice ne bih li stigla dedu.

Sedam na sanke odmah tu kod našeg ulaza. Deda uhvati kanap, okrene mi leđa i tako, korak po korak, utabanom stazom me vuče. Na krivini, kod Zoološkog vrta sanke se neočekivano zanesu i ja se nađem u snegu, deda zamišljen i dalje vuče prazne sanke - Eeej deda, čekaj, izgubio si me - vičem i smejem se dok brišem sneg sa lica.

Na padini ima već puno dece. Trčim do vrha nestrpljivo, ne bi li mi zabava što pre počela. Sedam na sanke i grabim uzde iz dedinih ruku - Slušaj, kad hoćeš levo spusti levu nogu, kad hoćeš desno, onda desnu - uči me. Gledam ga i ne trepćem, ali ni ne razumem šta mi govori.

- Ajde, kreći - gura me blago po leđima - Umeš ti to!, čujem za sobom.

Sanke lete, srce mi ubrzano lupa, sad se već naglas smejem, ne mogu da sakrijem uzbuđenje i radost. Neka devočica se nedaleko od mene prevrnula sa sanki, vičem čuvaaaaj, iz sve snage. Spuštam

jednu nogu, ne, ne, možda treba druga, spuštam instinktivno obe i padam i ja preko devojčice. Obe ležimo u snegu i smeјemo se. U dalјini čujem dedin glas kako viče - 'Ajde ustaj, bićeš skroz mokra, prehladićeš se. A ja i jesam već mokra, od znoја. Kapa mi je spala preko očiju i pecka me po čelu, češem se i pokušavam da je namestim. Ponovo sam na sankama i stižem do samih tramvajskih šina. Tramvaji ne idu, sneg je prevelik i dalje ne prestaje da pada, pa je bezbedno za našu igru.

I ona devoјčica stiže za mnom: - Hoćeš da se trkamo da vidimo čije su sanke brže?, pitam je. A sigurna sam da su moje, jer ih je deda podmazao slaninicom.

Ne ide mi se kući, molim dedu za još jedno spuštanje, pa još jedno i još jedno. Ali deda zna da moramo da krenemo uskoro, jer će nas baba grditi što se hladi ručak. A i čeka me popodnevno spavanje. Deca najviše rastu od igranja i spavanja, tako kaže deda. I pomalo od babine supe.

Trčim uz stepenice da stignem pre dede i sa vrata vičem: - Ba-baaaa, ko je pobedio Tom ili Džeri?

PRIJATELJSTVO

Djevojčica jedna mala
na starom je mostu stala
zaigrala se, pa zaspala.
Iz potoka ribica je gleda
nešto bi da kaže, ali strah joj ne da,
ohrabri se i igri se preda.
Probudi se, djevojčice mala,
čuvat ću te, da u vodu ne bi pala
poigraj se sa mnom, ja sam kao i ti sama.
U potoku sve ozbiljne ribe neke
mali im potok, u rijeku bi utekle,
srame se potoka, zaboravile svoje pretke.
Zaigrale se prijateljice dvije
ne smeta im sunce što ih grije,
sa neba ih gleda oblak, pa se smije.
Trče, skaču, smijeh se prolama,
šumarak im sigurnost poklanja
djetinjstva radost tu se događa.
Al' završi brzo čudna igra ova
zasrebrio Mjesec, spustila se tama,
djeci je sad vrijeme da se spava.
Uplaši se djevojčica; sigurno je mati traži,
i ribica se zabrinula, što li će u ovoj tami?
Požuri se ribo kući, a i ja ću svojoj mami.

MUDRICA

Mudrica sam mala vesela i čila
Umem ja da budem i dobra i mila.

Mobilni telefon užasno me mami.
Pa se luda pravim na naredbu: daj mi!

Živahna i srećna nemam trunke mira
Mnogo me privlači što ne smem da diram.

Mame me i šminke torba moje tete
Začas posla šminke na sve strane lete!

Kad mi kažu nemoj gledam ih u oči!
Ma sve ih razumem ipak neće moći!

Mudrica sam prava čuda me privlače...
Što mi više brane mame me sve jače...

Istražujem samo, savremene stvari
Zato te sad molim ogled mi ne kviri!

MAMINA NASLEDNICA

Moja plava kosa ponekad me ljuti,
Neću glasno reći mama će me čuti.

Jer je moja mama ponosna na mene,
Na tu kosu plavu i okice snene.

Ja, po mnogo čemu baš na mamu ličim.
Pa se i zbog toga svuda time dičim.

Mnogo mi je drago kada meni kažu,
Ista tvoja mati na mene pokažu.

Stvarno nam je ista kosa a i oči
To se jasno vidi pa i u sred' noći.

Ja sam svoje mame prava naslednica
A to se i vidi i čita s'mog lica.

MALENA DAMA

Al' sam namazala moja mala usta,
To uvek uradim kad je soba pusta.

Čim mamina dođe mi do ruku,
Našminkam se lepo k'o da ću na žurku.

Pa obujem onda lepe štikle neke,
I šetam po sobi kao manekenke.

Ponekad obučem i maminu bluzu
Ali onda moram da pričuvam guzu.

Ma ja samo volim lepo da izgledam
Pa šta ako imam tek godina sedam!

I sutra ću opet kad ostanem sama,
Da se lepo sredim i postanem dama!

RUKAVICE

Kad ti prsti zaglave u rukavici,
dva kao malom meni,
i kad izgubiš strpljenje
pa goloruk želiš
u snijeg...

Misliš li što i ja
nekada sam?

Podnosio nisam
rukavice.

Danas
prisilim se.

Al' i tebi,
sine,
teško pogodim
prste.

1 (pjesma je objavljena u časopisu *Kvaka*)

СЛАЂЕ ОД ШЕЋЕРЛЕМЕ

Боже мили, Боже драги,
ала нам је забринута Ленка.
Само скрива поглед благи,
горе-доле испред куће шетка.
Какве бриге тебе Ленка море?
Осмехни се, главу горе!

По глави ми се један коврцави дечак мота,
стално ме задиркује на улици, испред плота.
И све ми се чини да је на мене бадио чини.
Па ми неки лептирићи лете у стомаку
и носе ме високо ка сунцу и облаку.

Ма нећу више о том дечаку да мислим,
решење за своје проблеме сутра ћу да смислим.
Истараћу те коврце из главице своје
и бубице луде што се у њој роје.
И нећу да га молим да буде љубазан и фин
па нека је по сто пута добри мамин син.
Е, Ленка, Ленка, ти имаш слатке проблеме,
слађе од шећерлеме.

Потсмевање

МОЈА ДОСАДА

Шта да радим досадно је?
Пишем песму, ето то је.
Шта да радим иде време?
Да, да иду и тешке дилеме.

Досадно је цртам, пишем,
Некад морам да обришем.
Досадно ми је да учим,
Иако ништа нећу да научим.

Глава ми је пуна и мисли и песме,
А то ми је све због руке десне.

Извините, неко куца на врата.
Написаћу нову песму кроз два-три сата.

FARMERKE

Iz beznađa posleratne Bosne pobjegao sam u Švicu čim završih srednju školu. Uzaludna su bila očeva upozorenja, majčine suze i bakine molitve – od odlaska me ništa nije moglo sprečiti.

U obećanoj zemlji se onako zelen i pun sebe, naravno, ne snadoh. Prvih petnaest dana sam trošio ponesene pare, a preostalih petnaest provedoh perući sudove u nekoj prčvarnici da bih mogao da se vratim kući. Pred polazak, u izlogu jednog butika, ugledah blago koje pozeleh da ponesem kući - farmerke od neravnomerno obojenog teksas platna, sa nekoliko grubih proreza na nogavicama. Takve su kod nas tik posle rata bile još prilična retkost. Ostavih celo bogatstvo za njih i izbrojah zadnji novčić za put.

„Nije važno”, mislio sam. „Kokuz u Švicu, kokuz iz Švice. Ali barem su nove farmerke tu.”

Kod kuće bludnog sina dočekaše sa radošću i olakšanjem. Otac se smejao: „Rekao sam ti.” Majka je prestala da plače. Baka se zahvaljivala Bogu za uslišene molitve, a ja konačno mirno zaspah, omljen mirisima domaće štrudle i uštirkane damastne posteljine.

U zoru me probudi tihi šapat na otškrinutim vratima:

„Sunce bakino, kako se napatilo u belom svetu. Ali nećeš ti kod kuće iscepan hodati. Okrpila je tebi baka noćas one farmerke.”

INTERPUNKCIJSKA LJUBAVNA PESMA

Upitniče, sapatniče,
da li sam mu simpatija?
Da li sluša moje priče?
Da l' mu moje društvo prija?

Mani priče, devojčice!
Uzvičnikom tebe treba!
Nisu reči čarobnice
da naklonost padne s neba!

Svi zarezi tvoje pesme
malo su za ćud dečačku.
Kad ti ništa reći ne sme,
ti na ljubav stavi tačku.

MATEMATIKICA

Čitaj, pamti i ponavljaj
činjenice i godine,
mesta, biljke, životinje-
-od dosadnog dosadnije.

Dajte nešto zanimljivo,
od čega mi muka nije.
U problemu primamljivom
izazov se pravi krije.

Mate-, matematikica
od značica i cifrica,
razlomčica, zagradica,
dobrom đaku je igrica.

Mate-, matematikica
od linija i uglica,
trouglica, kvadratica,
za bistrice mozgalica.

Dajte nešto na šta vreme
nije šteta potrošiti,
priliku da prave teme
mogu um zaokupiti.

Mate-, matematikica
od prizmica i kockica,
od valjčića i loptica,
za mudrice zabavica.

Mate-, matematikica
nije prosta računica,
već pametna igračkica
i najdraža drugarica.

MOJA PORODICA

Moja porodica ima šest članova. To su mama i tata, Predrag i Nenad, moj usisivač i ja. Usisivač i ja smo mali, vredni i dobri. Mama i tata su sada samo vredni, a bili su i dobri dok prošle godine iz bolnice nisu doneli bebe.

Bepci mnogo galame i mnogo prljaju. Nas dvojica, šta ćemo, skupljamo i usisavamo za njima da pomognemo roditeljima koji oko njih uvek imaju mnogo posla. Braći, Usić i ja, ni udruženi, ne možemo ništa – ja zato što je njih, ipak, dvojica i tek treba da napunim pet godina, a usisivač zato što je i on malecki i nijedan bekutaner ne može da stane u njega, a kamoli obojica.

Pre neki dan je dolazio čika majstor da popravi usisivač, kojeg sam pokvario čisteći za Peđom i Nešom. Molio sam ga da popravi i blizance i dobri čika je hteo da mi pomogne, ali mu mama i tata nisu dozvolili.

Kad porastem, moj mali usisivač će biti prilično star i moraće u penziju. Ja ću i dalje biti marljiv i zaradiću mnogo para da mogu lepo da se brinem o njemu i o roditeljima. A za Predraga i Nenada ću kupiti nov, ogroman usisivač.

ČOVEK

U ledom okovano zimsko popodne sedim naspram njih dvojice u prepunom autobusu.

„Ovaj nije iz sadašnjeg vremena”, pomišljam, gledajući urednu sedu kosu gospodina preko puta. Kruta kragna košulje, čvrsto stisnuta uz vrat kravatom sa savršeno vezanim čvorom, snežnom belinom izaziva ležernost odeće nedefinisanih boja na ljudima oko njega. Barem deset godina stare plitke cipele sijaju među prašnjavim čizmama ostalih putnika.

Do njega se vrpolti dečacić od oko četiri godine i razgleda lica oko sebe. Odjednom se primiri i zamišljeno zapita:

- Deda, deda...
- Kaži - odvrati stari.
- Deda, jesi li ti penzioner?
- Jesam.

Dečak se opet na kratko učuta, pa sa izrazom lica malog mudraca zaključi:

- A deda Žika je čovek.

Stari duboko uzdahnu i ne odgovori, nego se zagleda u staklo autobusa. Pogledah i ja na istu stranu. Bilo je toliko prljavo da se kroz njega nije moglo videti baš ništa.

MALE PRIČE IZ BAŠTE

„Dokle misliš da se naslanjaš na mene” reče paprika debelom paradajzu „svima smetaš, samo grabiš i prostor i vodu”.

„Je l’ debeljko se oglasi „ko ti je kriv što si takva špicasta i dugačka. Kome bi se ti takva svidela pa si našla na meni da se iskaljuješ”.

„Sram te bilo” paprika će ljutito.

„Ma evo stidim se, vidiš samo kako sam sav pocrveneo” šepurio se rumeni debeljko.

„Stvarno nisi drug” umeša se buranija „jedva malo sunca vidim od tebe”.

„Pa ti se protegni lenjivice, što si se rasprostrela kao tepih. Neće gospođica da bude vezana, pa eto ti. Šta glumiš, korov možda?”.

„Bestidniče, lako ti je sa slabijim od sebe” tikvica je zamahala svojim jarko narandžastim cvetovima, preteći „Hoćeš da te prignjecom i napravim đus od tebe za sekund”.

„A mi smo kao niža klasa, je l’” upita tanana gorušica.

„Šta ste navalile” umeša se krastavac „ima mesta za sve, možemo da se dogovorimo”.

„Sa ovim ovde” povikaše ostale povrćkice u glas, gledajući u prve susede „nema šanse”.

Maslačak je izvio svoju žutu čupavu glavicu „Nesposobnjakovići, umete samo da se svađate i zahtevate... te vrućina mi je, te hladno, pa sparina, molim malo vode ovde, može malo đubriva onde, malo fosfora, baš tu...” svi začutaše „a ne umete same baš ništa”.

„Ko se to javlja” iz dubine zagrmi crni luk „običan korov koga svi gaze. Ko si ti da nam se obraćaš”.

„Tako je brate, tako je” beli brkati luk zapljeska percima „mora da se zna ko je stariji, od koga je počelo”.

„Smrdljiva gospoda, umislio da je cvet, fuj” prokomentarisao Hoću neću „smrdljiva ruža”.

„A ko tebe šta pita, ti ne znaš ni da li hoćeš ili nećeš, ni šta ni kad” podsmehnu se grašak i ponosno zazveckao „da ti slučajno nemaš nedra puna zelenih bisera”.

„Šta ste se osilili” kopriva je stala u odbranu nežnog hoću neću „vi što puzite pred gazdom, slabići, jaki samo na rečima. Ja se nikog ne plašim, mene se plaše”.

„Ućuti nakazo” dreknu raskošna rabarbara „mi smo sretni kada je gazda sretan, mi ga hranimo, čuvamo njegovo zdravlje. Mi služimo našem gazdi i zbog njega živimo”.

„Za malo vode” ironično se oglasi mala bokvica „Budale, a da znate da pijete kišu, ne bi vam ni trebao. Nego razmažena, a glupa kao gospoda, veruje sve gazdi”.

Divlji sirak, onako vitak i dugačak, se protegnu „Jedva čekam da vas oberu pa da imam malo mira, pa da se sam proširim po celoj bašti, nebitna, glupa stvorenja”.

Sad se već svako svađao sa svakim, svi su vikali u glas, niko nikoga niti je slušao niti imao želju da čuje. Poleteše latice i listovi, saviše se tanke grane i peruške, tikvica je namerno prignječila paradajz, kopriva mahala svojom cvasti sejući semena po svima, buranija i grašak zamahaše mahunama kao bokseri u ringu...

Limun trava se zagonetno smeškala iz čoška, ušuškana uz sigurnu ivicu bašte. Ona je spadala u korove čije su čari otkrivene, a opet raste gde hoće.

Gazda je čuo neki žamor u bašti i sišao, zajedno sa svojim psom. Uplašio se da mu nije kakva životinja upala i napravila štetu. „Oh kakav sočan paradajz, šteta što je ugnječen” ugledao je debeljka, ubrao ga i bacio. ”Kako brzo sve zri na suncu. I tikvica, porasla, divno. Papričice...uf, nešto je zamrsilo grašak i buraniju. Biće da je bolje da odmah oberem baštu dok me stvarno nešto ne preduhitri. Hm pa mogao bih i koprivu za čorbicu, maslačak za salaticu...” gaz-

da je zadovoljno trljao ruke, dok je pas pored njega grickao dugačke listiće sirka.

Punih korpica je krenuo iz bašte, ali opet se začu skori isti, samo tiši žamor. Okrenuo se i ništa. „Vetar” reče više za sebe, odmahnu glavom i uputi se da sprema večeru.

ЛЕТЊЕ МУКЕ

Лети људи желе да се купају у мору,
па се мисле да ли да иду
у Грчку или Црну гору.

Не воле да раде тешке ствари,
јер им топлота умор прави.

Већина жели мало сладоледа,
неким се само телевизија гледа.

Доста им дугих рукава,
траже шешире да их
од сунца не боли глава.

IZVINJENJE DETETU

Veliko izvinjenje, tebi, dete!
Mi smo u odrastanju zapostavili igru.
Oprosti što godine tako lete,
I što smo zaboravili klikere i čigru.

Izvini! Mi uvek nekuda žurimo,
Pa često ne čujemo šta nam kažeš.
Za tako bezvrednim stvarima jurimo,
A ti samo ćutiš, kao da se slažeš.

Izvini, dete, ti dušo čista!
Stid da bude sve nas odrasle,
Što ne vidimo oko kad ti blista,
I kad su ti pre ruke porasle!

Oprosti, dete! Ti mudra glavo,
Od tebe se najvažnije stvari uče:
Kako se voli čisto i pravo,
I kako zbog malih radosti srce tuče!

ORAO PECA

Eno! Gledaj!
U gnezdju jedno jaje,
gospode ptičice Maje!
Kada se ptić izlegne,
biće mali biće go,
a kada poraste biće divan orao!
Zvaće se Peca.
Voleće ga sva deca!
Imaće perje divlje,
biće velik,
snažan kao čelik.
Pošto je tako snažan,
uvek se pravi važan.
Leteće svuda,
i na kraj sveta!
Život mu zavisi od tog leta.
Do parka prevoziće malu decu,
oženiće onu lepu ptičicu Cecu.
Kad se u gnezdo vrati,
reći će svima: Venčanje u 6 sati!

CARPE DIEM

(искористи дан)

Сада, овде, овога трена
Живимо једину стварност и снове.
Само се сада догађа оно
Што се обично животом зове,

Све што је прошло не постоји више,
Само у сећању све блеђе слике,
А сутра, ко зна да ли ће доћи
Да нам донесе нове прилике.

Зато отвори срце и ум
Зграби прилику, искористи дан
Воли, греши, плачи, певај,
Оствари сваки недосањан сан.

Испружи неком пријатељства руку,
Ил' нежношћу и страшћу обоји трен
Учини све што ти срце пожели
Пре него што дан буде изгубљен.

Моја је одлука зато јасна,
Нећу од живота да се кријем
Свакога јутра себи ћу рећи
Удахни живот CARPE DIEM

ВРАБАЦ

Напољу снег и белина
У срцу му радост и топлина.
Јутарњи мраз штима за образ.
Мали врабац долеће на прозор

Пева цив, цив, иако је мраз,
Ја сам жив, жив! Твоја песма
мени пуно значи. Моме срцу као
сунце зрачи. Божји створе мали,

Воле те и моји другари! Твоја
песма Малиша испуњава нас
милином, јер се Богу молиш
Да те сунце греје топлином.

Разне су песме што врабац нуди,
У доброј деци савест се буди,
У доброј деци снага се крепи,
Добићеш мрвице, не брини лепи!

МОЈЕ МИЛО ДЕТЕ!

Мом унуку Вуку

Што је лепо, што је мило,
гледати то шаренило!
Птице цвркућу и лете,
Куд ћеш Вуче, мали цвете?

А Вук с ручицом на боку,
У град, низ улицу широку!
гласови се разни слили,
Иди с Богом, Вуче мили!

Па весело и без штете
до школе је дошло дете.
А ту паркић, како ли га зову,
Вук се предаје „риболову”.

На огради, риба црвена,
зелена, жута, Вук се чуди,
па појури на сред пута. А,
не Вуче, насмеја се деда,

Вуку самом на улицу не да!
Вука враћа, Вук не слуша,
милине му пуна душа.
Вук рибице к`о да куша?! Ал`

Рибица не зна за се, па не
Хаје да се спасе, и „бућне се
у таласе”. Вук је мудрац већи
`ајмо деда у парк трећи!

МАЛИ ИЛЕ

Одједном је неприметно у село дошла зима. А овде је зима била права, не таква каква је зима у граду. Овде у дивљини, на Дражњи планини, није било неонских реклама и блиставих излога, није било градске вреве и прљавог, истопљеног снега, који је штрцао под ногама.

Можда су зато и звезде у плавом зимском сутону овде сијале необично јарко, беле стазе су поражавале чистотом, а тамна зора осветљавала се само светлошћу прозора из сеоских кућа. Мразеви и ветрови, снег и мећава ударили су у дрвена врата, док је ватра у пећима пуцкетала спокојно и пажљиво, такмичећи се са невременом.

После часова у сеоској школи, Иле је имао задатак да стоку „намири” (нахрани и напоји). После послушања родитеља, сеоска деца су увела обичај да се санкају са брда. Када се насанкају, они, позвани од родитеља, на санкама, враћају се кући, сасвим румени од снега и зиме, весели, гладни, иду право у трпезарију. А тамо је све укусно. Сеоска храна је увек таква, чак и ако је време поста, мала деца не посте.

Нарочито је било пријатно увече, када је около све тамно, а огромне звезде јарко светлуцају на небу. Тада је ватра у фуруни осветљавала пригушеном, црвенкастом светлошћу, камене зидове. Фењери су привлачили поглед и разгонили околну таму. Тако је малом Илу пролазило детињство. А када је завршио основно образовање, морао је даље у велики град. Када је дошао у нову средину, све му је било необично а посебно мршави дечаци тупог погледа и болесног бледила. Поред њих је стајао румени, буцмасти Иле живог и радосног изгледа. Ето то је сеоска прича.

MALI MEHICA

Opet na nastavi naš Mehica spava,
o drugarima svojim razne snove sniva.
Gdje će da se desi slijedeća vragolija,
ko li će manifetlucima njegovim da dolija?

Školsko zvono mu slatke snove prekide,
pa u učionici velika graja nastade.
Mehica čvrge opaljuje svima redom
pa im po leđima švrlja kredom.

Na kukuruzima u kutu on će da kleči,
šibom učiteljica manifetluka će da mu liječi.
Sve će on to muški da podnese,
samo nove gluposti opet da se dese!

СИНЕ, ЧУВАЈ СЕ РЕКЕ!

Сине, чувај се реке! Над њом женски ветрови постају оно што јесу: лепе девојке – виле од поноћи до првих петлова купају ветровите хаљине, јер ветар мора да буде онакав какав је: беличаст и кристално чист. Никада, рођени мој, не пожели да гледаш то савршенство лепоте. Ветровите девојке нису рођене, већ су обавијене пергаментом од златне подкожице, а у коси плету по један зрак сунца који убија слично куршуму. Стреља посматрача од главе до пете и претвара га у нагорели пањ, који никада не постаје пепео. Ко је у ватри са вилама сагорео, више и није материја већ угарак. Мушки ветрови се ретко претварају у вукодлаке или вампире. Једноставно обрасту чекињама и пред годинама важних одлука промене ћуд. Не чекајући да им се принесе хлеб са сољу, поједу живо месо човека коме пре тога источе буре крви, којом се сладе вампири. Они нису ветровитог порекла, они су ветровите нарави. Добро дете моје, не бој се женских ветрова – вила ни мушких снагатора- вукодлака. Бој се лептира, они који шарама варају. Нису лептири тако наивни. То су душе луталице оних који нису знали да се покоре ћудима женских ветрова, који стално фијучу над целом Шумадијом. А оно што видиш, поред реке, то нису гуштери зелембаћи, већ зелен покров оних које су појели мушки ветрови на околним планинама.

Тако је говорила моја мајка, тако је она слушала од своје мајке, на докату млекара у воћњаку, недалеко од амбара по коме су црви и мишеви играли игру: „Избегни роду и мачку по сваку цену”. Научио сам говор своје мајке, понављао сам њене речи, следио сам њену веру и веровање, појео зрневље њеног знања јер тако је морало бити; оца нисам запамтио као што он ни свога није запамтио.

Meda i beba

Priča

Мартин Марек

ЖДРЕБЕ

Није то још ждребац,
тек да би се знало.
Беше то једно црно,
ждребе мало.

Педесетак дана живота броји.
Деца му слободно прилазе,
јер никога се оно не боји.

ŽRJEBA²

Ňije to ešte žrjebec,
čo by sa povjedalo,
aľe je to to ľem eno
čjerno žrjeba malô.

Pedesiať má ľem dňí,
ňikoho sa ņebojí,
dieťaťu pribľižiť sa mu, dozvolfí.

² *Na janošičko-slovackom diјalektu*

МЕДЕНА ПЈЕСМА

Весело се сунцу јави
својим цвијетом јаглац жут.
А у трави сиви мрави
раде, граде себи пут.

Распјевани попци уче
сонг југарњи, среће пун.
Још од јуче паук суче
нити, кити смреке жбун.

Зузукања већ се нижу,
пред кошницом читав ред.
Пчеле стижу и не дижу
главе, праве слатки мед.

LICE I SMIJEŠAK

Stigla zima
pao snijeg, zabijelio
dol i brijeg, a pred kućom
mrkog lica Snješko Bjelić i
Perica. Stoje oni jako
blizu, gledaju se i
očima grizu.
- Ovo mora da je greška,
lica su nam bez smiješka. Moramo
se veseliti, osmijeh licu podariti! - Perica
reče i razvuče Snješku usne u osmijeh, širok
kao snježni brijeg. Ha...ha...ha...hi...hi...hi...
smijao se Snješko ko da ga je pošakljala
buha. Ha...ha...ha...hi...hi...hi...bio je to
osmijeh od uha do uha. Da se ne bi
ponovila greška sad se i Perica
smiješka, nos ga svrbi pa se
češka, gledajući nasmješeno Snješka.

О ЉУБАВИ И О СЛОБОДИ

Како да пишем песму о слободи?
Слобода је песма!
Како да школски имитирам живот?
Школа је креација!
Како да виртуелни украсим простор?
Без граје и емоција!
Како да дигитални очистим прозор?
Кроз њега не видим душу теткица!
Како да сиво сивилом бојим?
На нашој табли од успомена!
Како да другару пошаљем смајлић?
Кад он има велико срце!
Како да научим грешке да правим?
Са савршеним алатима!
Како да докажем нужну везу?
Без стиска руке, без побратима!
Како да загрлим другарицу најбољу?
Да љубим куче, милујем брезу?!
Како да оснажимо веру живу?
Подигнем чело, ојачам вољу!
Као да о љубави говоримо?
Када она трепти, не зна за речи!
Кад ћемо опет у нашу школу?
Можеш ли драги песниче рећи?!

САМОЋА ЈЕДНЕ ЧИНИЈЕ ВОЋА

Једну је велику чинију воћа –
Крушака, јабука, банана...
Снашла врло тешка самоћа,
Чами на столу већ три дана.

Румену јабуку прекрио прах.
Банана тужна лагано трули.
Крушку хвата панични страх,
Зар малени за нас нису чули?

Нико не зна шта да се чини,
Сви су плодови постали тужни.
Пропадају редом витамини,
А они су за децу тако нужни.

Ту не сме бити никакве грешке,
Плодови су зрели, сочни и фини...
Да не дођу неке болести тешке,
Свима су неопходни витамини.

Навалите зато сложно на воће,
Јабукe, банане, жуте крушке...
Јагоде, трешње, већ ко шта хоће,
За здравље, лепоту и мишиће мушке.

ДРУГАРСТВО

Друг до друга, друг до друга
настала је нова пруга
воз другарства њоме јури
новом другу он сад жури
руке шири, осмех пружа
шаље ведар поглед благ
који друга зове сад.
Хватају се сви у коло
ведро, чило, наоколо
свако сваком руку даје
и другарство ту настаје,
у стиску је бела ружа
из које се љубав пружа.
Друг до друга, друг до друга
појави се лепа дуга
која маштом децу води
царству снова и слободи.

Мирослава Динић

*Маја, акрил на платну,
25 x 30 цм*

*Мила, акрил на платну,
25 x 30 цм*

Мирослава Динић

МИРОСЛАВА ДИНИЋ
ИВА
акрил на платну, 25 x 30 cm

*Ива, акрил на платну,
25 x 30 cm*

SEOSKO DVORIŠTE

„Pućpuruć”, reče ćurka,
„dosadna je ova žurka.”
„U baru buć, šta je preče?”
stade patka da je gurka.

„Lako je tebi, sestro slatka,
ti znaš samo reći kva-kva.
Razumem te, jer si patka,
a l' žurka je baš nikakva!”

„Zašto tako pričaš, lepa?
Stalno nešto zanovetaš.
Bolje skaći šljap-šljap,
dok nemaš starački štap.”

„Žao mi te, patko mila,
ne vidiš ništa van tarabe.
Nisam tako život snila,
al' pričati je tebi džabe!”

„Kva, kva, kva, pućpuruć!”
U isti glas – truć, truć, truć.
Patka jednu, ćurka dve
sve dok večer ne padne.

A kada je večer palo,
seosko dvorište malo
u san je utonulo
i skroz se umirilo.

LJILJANA

Dva meseca dva oka sjaje.
Dva plava sunca.
Za njih mi srce kuca.
U njih ceo svet staje.

Dva meseca male ruke grle,
zgrčeni prstići se šire,
iz plišanih rukava vire,
u moj zagrljaj hrle.

Dva meseca opet sam mama,
jedan tata ponovo tata,
jedan zelenooki postao bata,
seka mu ova malena dama.

USPAVANKA

Medno, medenije,
čedno, još čednije,
voli mama sina.
Ma, to je milina!
Veselo, veselije,
nežno, još nežnije,
peva mama sinu.
Pruža mu toplinu.
Brzo i još brže,
dok ruke čedo drže,
noć zameni danak,
a sin pada u sanak.
Tiho, i još tiše,
beba u jastuk diše,
dok nad krevcem bdi
mama koja pevuši.
Medno, medenije,
čedno, još čednije,
voli mama sina.
Ma, to je milina!

MORSKI KONJIĆ

Hej djeco, djeco jeste li znali
Da u moru žive konjići
Žustri, veseli, slatki i mali
I repić saviju kao pužići

Hej djeco, djeco jeste li čuli
Ti konjići isto su pravi
Imaju njušku, i baš su vrli
Kao oni što skaču po travi

Znate li djeco još i ovu
Ti konjići su puno strani
Tata čuva dječicu svoju
I nikome ne da ih hrani

On ima neku vreću čudnu
Baš tu, na stomaku
Tu maleni konjići budu
Ne plivaju okolo po mraku

Ima ih žutih, smeđih i plavih
Ima ih ozbiljnih ili sa smiješkom
Ima ih većih ili sasvim malih
Ali ih nema sa greškom

KAD ME NEKI DEČAK DIRNE

Kad me neki dečak dirne,
Ja se svoga mača mašim.
Naravi sam vrlo mirne,
Al' ničeg se ja ne plašim.

I kad neko dira mlađe,
I kad neko dira kuće,
I nepravda kad me snađe,
Ja sam spreman da se tučem.

I u školi već svi znaju:
Nezgodan sam kada puknem,
Sa mnom neće da se maju,
Jer nikada ne ustuknem.

I ničeg se ja ne stidim,
I nikada ja ne lažem,
Ali kada Anu vidim
Prosto ne znam šta da kažem.

Kad polete kike njene,
Sav se stresem i naježim,
Obrazi mi porumene,
Pa pitate zašto bežim.

MAŠTA MOŽE SVAŠTA

Žuti miševi neki po plafonu se kreću,
ali nisu ljuti, samo su nekako čudno žuti.
Mišica svaka ljubičastu haljinu od svile nosi,
digle nos pa se ponose što takve haljine nose.
Imaju one i kišobrane, crvene male kao što su
i one same, ma i šesiriće sve nose, a nisu ni bose.
Lakovane cipelice pa na štiklice stala svaka,
ta im muka nije laka.

I miševi se u gospodu dali, cilindar na glavi ima svak
i zategnut crni frak.
U belom odelu starog mačka orkestar svira, tako svira
da i moje srce dira.
Miševi se poklonili kao da je škola bečka, mišica svaka
našla novog gospodina dečka.

Sad može i kući da se ide, zabojele noge od lude igre.

Čudna li je ova mašta, može da rodi svašta.

Godine nisu bitne kad ugledaš
takve stvari i pustiš maštu
da ludu igru napravi!

ДРУГА ДВА

Када бицикл у парку возимо
и фудбал заједно играмо
или када шетамо крај Дунава,
сви говоре: „То су друга два”!

Када бојицама слике шарамо,
цртани на тв-у заједно гледамо
ил’ јуримо јато голубова,
мама каже: „Види, опет друга два”!

Музику када слушамо и скачемо,
приче причамо, бајке читамо,
или гледамо слике разних градова,
питај се да ли само ми друга два?

Када шарено цвеће беремо,
колаче у сласт скупа једемо,
не знам, да ли сањам ил’ је јава!
Јесу ли то најбоља другара два?

Ја, опет волим да помажем,
са татом коцкице да слажем,
пузле да склапамо од делова,
јер ми смо најбоља друга два!

MALI VRAGOLANI

Gledam moje malene glave
Kako mirno spavaju
Pa mi oko srca toplo,
U grudima neka milina.
Gledam moje vragolane
Kako se u snu smeše,
Kažu stari,
zasmejavaju ih anđeli.
Te mirisne kose,
Jedna crna, druga plava.
Ta rumena lica
Ko zrele jabuke,
Te rumene usne
Ko zrele jagode.
Te okice,
Jedne crne, oči mamine,
Druge plave, oči tatine.
Oni su nam radost i sreća,
svetu, najveća.

MOJE PRVO PEGLANJE

Majka je samo ramenima slegla
Kad mi se na košulji potpisala pegla

POLAZAK U ŠKOLU

Mira je toga jutra bila sama sa lutkom i medom. Osećala se je posebno jer je znala da više nikad neće biti u detinjstvu. Bio je prvi septembar, dan kada se polazi u školu. Roditelji su joj radili a stariji brat je već bio u školi. Kroz neko vreme došla je tetka da se uveri kako je đak prvak i kako se pripremila za prvi dan u školi. „Dobro je, nisi se umazala eurokremom a što se tiče mamine šminke i obuće, ni njih nisi dirala. Imaš labelo za devojčice i svoje nove, lakovane cipele. Mama ti je pripremila roze haljinu sa žiponima i beli hulahop, školsku tašnu, užinu, sve što je potrebno, ja ću te obući, isplesti kiku i odvesti u školu. Upamti da se u klupi sedi mirno, ne vrpolti se pred drugima kad je čas. Ne žvaće se žvaka kad je čas a ako moraš u vece, i ako još nešto hoćeš da pitaš učiteljicu prvo podigneš dva prsta desne ruke”. Zatim su se obukle, doterale i krenule u školu.

СЈАЈ МОГА ДЕТИЊСТВА

Када почне лето,
свици фењер пале.
Први пут је сретох,
пипнух руке мале.

У златноме житу,
срце снажно туче.
Порумене булка
јер ме љубав вуче.

Звездана прашина
кроз ноћ провејава,
у моме сећању,
љубав исијава.

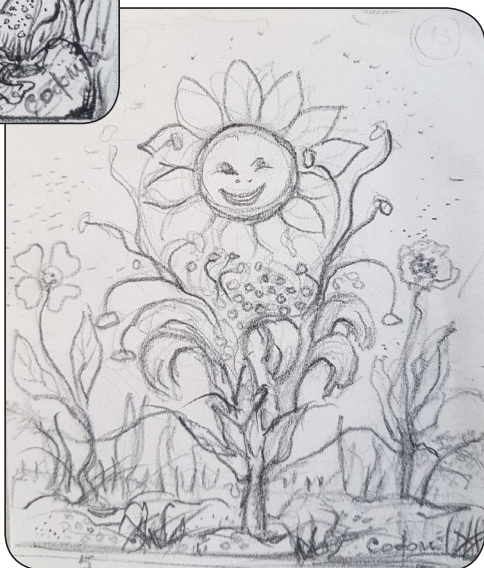
Саплетене кике,
још носим у оку.
Носим ову слику
у старост дубоку.

Софија Вељковић

Искри игра
у капљици росе

Јутарња радост

Портрет – Заспала Ивана

Портрет – Ивана спава

Софија Вељковић

Љубав уписана пером

Обгрљен осмех јутра у роси

DJECA SU NAŠA BUDUĆNOST

Djeca su mali čovjek koji je ljubav, dobrota, nevinost, iskrenost, neiskvarenost. Djeca su ljubav i radost. Svako dijete treba imati dom, oca i majku i topli kruh na stolu. Potrudimo se da smijeh i radost odzvanjaju dolinom djetinjstva. Da odrastaju slobodno, da koračaju bezbrižno. Da budu zdravi. Nemojmo dozvoliti da djeca plaču. Za dječje suze nema isprika ni opravdanja. Mazimo ih i pazimo.

U dječjim očima su nebo i zvijezde, mora i rijeke. Djeca su zna-
tiželjna. Djeca su željna znanja. Učimo ih da izvršavaju dužnosti i
obaveze, da vole i poštuju roditelje i sve ljude oko sebe. Učimo ih od-
govornosti, požrtvornosti, zahvalnosti i humanosti. Učimo ih pra-
štati i činiti ustupke. Naučimo ih što znači voljeti i voljen biti. Djeca s
povjerenjem pružaju ruku. Nemojmo iznevjeriti njihovo povjerenje,
jer sutra, za krive postupke, teško ćemo naći opravdanje. Uz sve ono
što im damo, čemu ih učimo...djeci je potrebna Sloboda, zato:

- Dozvolimo im da rašire krila. Da slobodno lete!
- Dozvolimo im da misle! Da imaju svoj stav i svoje mišljenje!
- Da naprave vlastite greške!
- Nemojmo im postavljati uvjete. Uvjeti stvaraju okove!
- Oslobodimo ih vječitog dokazivanja ljubavi!
- Pustimo ih da žive daleko od naših uvjerenja!

Kad sve to učinimo, recimo im kako ih bezgranično volimo. Djeca su naše bogatstvo. Djeca su nova karika u lancu života, ljubav-
lju spojena. Djeca su naša sadašnjost. Naša odgovornost. Djeca su
naša budućnost.

Mi jesmo njihovi roditelji! Dozvolimo im da i oni budu!

MINA I MAJA

Ljeto je. Mama i tata rade drugu smjenu. S balkona su im mahale sve dok iza ugla nisu nestali. A onda? Onda su se sestrinski svađale i za kose čupale do mile volje. Nije bilo nikog da ih upozorava. Brzo su riješile sve nesporazume i nesuglasice. Kad je mama zvala da čuje kako su, bile su dobre, bile su baš onako kako mama želi čuti. Postoje stvari za koje tata i mama ne moraju znati.

Mina je sanjar. Danas se odlučila svijet iz ptičje perspektive promatrati, na najveće drvo u parku se popeti. Istina da je najveće drvo bio bor, kora ljepljiva, iglice bodu, a koža peče, ali, za proširiti vidike nešto treba i pretrpjeti.

Maja voli životinje. Sve što puže, gmiže, leti, sve što na četiri noge hoda treba maziti i paziti. Već tri dana ima novog prijatelja, malog crnobijelog mješanca. Lutalicu. Dala mu je ime Miki. Čekao ju je veselo repom mašući. Danas ju je u stopu pratio. Keksi mu nisu dovoljni, znala je da je gladan, da se za Mikija treba pobrinuti. U parku, Mine nije bilo. „Gdje si Mina?” zabrinuto je vikala. Tada je kroz krošnju vidjela crvenu haljinicu. „Joj Mina, ti si kao crveni kišobran na vrhu bora, rekla je smijući se. Kako ćeš sići?” „Idi po Kikija. On je dječak. Dječaci znaju kako s drveta sići”. Nije bilo lako, ali su uspjeli. Sutra će razmišljati kako mami objasniti ogrebotine, uništenu haljinu i potrgane sandale. Kutiju su nabavile, ispod stepenica kućicu složile i Mikija nahranile. Zašto je Miki ispod stepenica, nezadovoljnim susjedima, tata će sutra objasniti.

Navečer, kad su mama i tata zatvorili vrata njihove sobe, Mina je pitala Maju da li spava? „Ne spavam. Pitam se je li Miki tužan i usamljen? A ti? „Razmišljam kako bi lijepo bilo, s vrha bora, mjesec i zvijezde gledati”, sanjivo je odgovorila.

PEČAT LJUBAVI

Ida i Jan gradili su dvorac u pješčaniku. Ida je stalno pričala. Jan je prestao graditi, ozbiljno pogledao Idu, pitajući je zašto stalno priča?

- Da ljubav ne ode, odgovorila je.

- Glupost, rekao je Jan. Ljubav nikud ne ide.

- Ide, ide. Ako prestanemo pričati, ljubav jednostavno ode, odgovorila je.

- Kuda? Tko ti je to rekao?, vidno iznerviran pitao je Jan.

- Ne znam kuda ljubav ode. Kada sam pitala mamu zašto ona i tata nisu zajedno, rekla mi je kako je ljubav otišla. Nestala. Rekla je mama da su je tražili. Nisu je mogli naći. Znaš li zašto je nisu mogli naći? Zato jer su zaboravili razgovarati. Zato ja stalno pričam. Da ljubav ne ode.

- Ne znam, zamišljeno je rekao Jan, moji su se dugo i često glasno razgovarali. Poslije jednog razgovora tata je otišao. Kad sam pitao mamu zašto je tata otišao, rekla mi je da se ljubav izgubila. Nisam znao da se ljubav može izgubiti!? Ako se ljubav može izgubiti, možda se može i naći? Kao moja najdraža igračka. Što ti misliš?, s nadom u pogledu pitao je Idu.

- Ne znam. Odrasle je ponekad teško razumjeti, propuštajući pijesak kroz prste, iskreno je odgovorila. Znaš li ti, kad se ljubav izgubi, ili nestane, zašto s njome i tata ode?

Slegnuo je ramenima, dignuo se i stao pokraj Ide.

-Možda zato što na vrijeme ljubav nisu zapečatili, rekao je lju-beći je u obraz. Sad ti mene poljubi. Poljubac je pečat ljubavi. Tako, zadovoljno je rekao. Naša ljubav je sigurna. Idemo dvorac dovršiti.

ZVIJEZDE PADALICE

Klara se igrala u pješčaniku. Na trijemu, tete su sjedile i tiho razgovarale. Jučer je u njihovu kuću došla nova djevojčica. Plakala je za djevojčicom koju je majka ostavila. Zнала je da ne pričaju o njezinoj mami. Njezina mama, na kratko ju je ostavila. Nije je zaboravila. Doći će ona. Teta Marta pitala je tetu Ivanu, hoće li danas zvijezde padalice gledati? Što će poželjeti? Pažljivo je slušala. Da zvijezde padalice ispunjavaju želje, do sada, nije znala. Sretno se osmjehnula.

Navečer, kad je teta vrata zatvorila, polako se iz kreveta digla. Dugu spavačicu rukama držala. Tiho, na prstima do prozora hodala, pažljivo stolicu privukla i sjela. Nestašne kovrče sa lica maknula. Da joj ne smetaju. Da joj pogled ne sakrivaju. Prčasti nosić uz prozorsko staklo priljubila. Vani je bila tiha noć. Veliki mjesec nebom je gospodario. Zvijezde žmirkale. Dvorištem, sjene se provlačile. Strašno su izgledale. Nije se prestrašila. Nije odustala. Širom otvorenih očiju u nebo je gledala. Zvijezdu padalicu čekala. Teta je rekla da zvijezda padalica ispunjava želje. Ona ima samo jednu želju. Odabrala je jednu zvijezdu, rekla joj svoju želju. I čekala...

* * *

Prošlo je ljeto i jesen. Došla je zima. Klara je u predvorju čekala nestrpljivo cupkajući. Vrata su se uz škripu otvorila. Lice joj se zarumenilo od majčinih dodira i poljubaca. Noć se spuštala. Okićene ulice svijetlile tisućama žaruljica. Nebom je gospodario mjesec. Velik i žut. Zvijezde žmirkale. Klara se sretno osmjehnula. Čvrsto držeći majčinu ruku utočište napuštala. Na snježnoj stazi stala je, okrenula se, prijateljima mahnula. Kako se njezina želja ispunila, svima je ispričala. Neka znaju da zvijezde padalice, želje ispunjavaju.

ВРЕДИМ И ЈА!

Други је април, погледај свете,
видиш ли плаве балоне што лете?
Чујеш ли песму слоге, јединства
и миле звуке срећног детињства?

Свирам је већ и певам у себи
мада бих радо певала теби...
и њој и њему и целој планети,
сваком ко ме се данас сети.

У мом су свету нестварне ствари
често једини стварни другари.
Кад ме узнемире гужва и бука
највише треба ми твоја рука.

Некад се смејем, некад се љутим,
а некад волим дуго да ћутим.
Остани ту и све ћу ти рећи
о мојим сновима, тајнама, срећи.

Међу нама је разлика мало –
до другарства је свакоме стало.
Поруку шаљем, свет нека зна
к'о свако други вредим и ја!

³ песма је посвећена деци са аутизмом

Славица Д. Дамњановић

ЕКОЛОГ

Запослио се слон као еколог
Одело заштитно обукао
Инспекцију је прво направио
Шуму преврнуо савану прочешљао
У бари воду испитао
Са дрвећа прашину скинуо
Сурлом као тушем траву опрао
Кљовама земљу преорао и смеће покупио
А онда од умора на тепих од лишћа сео
Ушима великим се покрио и заспао

7528. година

ЛОВАЦ

Зашто пуцаш ловче
не личи ти момче
да раниш,убијеш
са слабим ратујеш?

Зец је неком дете,
птице небом лете,
живот им Бог даде
све то у свет стаде.

Шта лане без срне
да ради у шуми
срце њему трне,
али храброст глуми?

И без срне јелен
умреће усамљен
као дан без зоре
пусте су му горе?

Пушке,метке баци
зло са себе збаци,
живот неком спаси
љубављу украси.

МАМА

У кући збрка, лупа, галама
Сви се питају где је мама.
Шта ли се десило, где је нестала,
Као да је у земљу пропала?

У кући хаос у летњој вреви
Ко ће сада ручак да спреми,
Ко ће нахранити папагаја
И поређати у фрижидеру јаја?

У дворишту неред, јој тешко, мени
Ко ће нараслу траву да плеви,
Ко ће залити биљке и цвеће
И бацити у канту смеће?

Веш, књиге, судови, бриге
Нема нам маме у свему том.
Сада видим како јој је свакога дана
Када за нама сакупља лом.

Гвирнух у собу, у тишину,
Мама седи са књигом у миру,
Одмара и тихо збори:
„Ту је мама. Мама те воли.”

TEŠKO PITANJE

Čita baka unuku
knjigu SUPER KRILA,
na čijim je koricama
karta sveta bila.

Pokazuje unuku
kontinente sve.
Baki stiže pitanje:
„Zašto Amerike dve?”

Zbuni se baka
kao šiparica neka,
odgovore na pitanje
sada od vas čeka.

Dilema ovde
ne beše baš mala.
Baka Goca na pitanje
odgovor nam dala.

„Svađa ih je podelila,
to je prava tuga,
da bi se razlikovao
sad' sever od juga!”

DOBAR SAVET

Goga, Sale, prvaci su
te pitaju seku Veku:
„Zar i ti u školu ideš,
što ne nosiš torbu neku?“

Gleda Vesna svoju braću
te smišlja u svojoj glavi
kako da im na pitanje
odgovor da, onaj pravi.

E, batice moje slatke
ovako sad' stvari stoje.
Vaše znanje vi smestiste
u te teške torbe svoje.

Samo vredno vi učite,
lakša će vam torba biti,
svo to znanje iz nje će se
u glavu vam preseliti.

Sve što više vi budete
u glave smeštali znanja,
to će torba na ramenu
svakim danom biti manja.

Poslušajte braća seku,
učenja se prihvatite.
Znanjem pune svoju glavu,
teške torbe, nema više.

TOMO I DANA

Susretu sa sekom Danom
Tomo se baš veseli.
Al' nevolje nastaju
kada baku sa njom deli.

Rado će joj dati
igračku skoro svaku,
slatkiše i deku,
samo ne i baku.

A baka k'o baka,
veliko srce ima,
u zagrljaj svoj
oboje ih prima.

Zadovoljna, smeši se,
sva sija od sreće
jer uskoro stiže joj
i unuča treće.

Biće to za baku
prave slatke muke!
Troje kako smestiti
u svoje dve ruke?

ПИПИ-ДУГА ЧАРАПА

Бака је Мици данас средила фризуру, увезала је косу у два репића.

Огледајући се тако Милица је помислила да би могла данас да буде Пипи. Али да би остали схватили ко је она морала је да направи пегице и обује дуге шарене чарапе.

Појурија је у нова путовања, море је чекало на њу и њено мајмунче. Пошто није имала другог избора уместо мајмуна Мица је узела своју мацу Црнчицу.

Чврсто је стегла Црнчицу говорећи јој да полазе на путовање. Црнчица се мало опирала, али затим се препустила чарима путовања у Пипином наручју.

Укрцавале су се у брод, то је био дедин трактор. Попеле су се на брод и већ заплывиле. Поздрављала је људе на копну, пловила, чула шум мора, али је ипак нешто недостајало. „Када би се чуо звук брода, путовање би изгледало лепше”, помислила је. Покушала је да окрене кључ на трактору, али је деда зачуо верглање мотора, јер је некако очекивао да ће Пипи покушати да заплочи. Пришао је и објаснио малој Пипи када и како може да заплочи брод и како се постаје возач брода, то јест трактора.

ŠKOLSKA ZVONA

Rastuži me
školsko zvono,
baš na kraju
školskog dana
žao mi je
što iz klupe
otići će kući Hana.
Ostadoše oči moje
na Haninom dijelu klupe.
Ko izmisli školska zvona,
ko im dade zvuke tupe?
Školska zvona
baš me stuže
zašto školski dan
ne bi traj'o malo duže?
Da se zvona pokvare
stalno Boga molim
i da Hana sazna
da potajno je volim..

ZNACI

Iz mrtve zemlje rodi se cvijet,
iz larve leptir oblijeće svijet,
ptice veselo čekaju zore,
u jatu ribe spoznaše more.

Kao niotkud pauk se rodi
po tankoj niti u krug hodi,
ušima velikim slon se hladi,
vratom se dugačkim žirafa hvali.

A zebri, sestri našega konja
baš stoji crno-bijela boja,
rogove irvas ponosno nosi,
a paun repom cvijeću prkosi.

Ratne boje papagaj slavi,
šarom sa leđa kobra stravi,
pokraj korala rak se skrio,
u školjki sedef biser se svio.

Na nebu zvijezde noću se roje,
ne mogu oči da ih izbroje,
a mjesec sjajni s Danicom pleše,
dok voda stijene lagano kleše.

I nije slučajno stvoreno sve
i ovo sada i ono otprije,
svud oko nas znaci stoje,
to Tvorca slavi sve živo što je.

JUTROM

Naša dika od sto lika
pesme sriče, skoro viče,
zamislila glumica biti,
neće se ni od baleta kriti,
i kolo će da vodi
kad se prilika dogodi,
zasviraće, zapevaće,
zajahaće i vranca,
ako treba i da ga uglanca,
udaraće u bubanj,
peće se na tavan,
braće zrelo grožđe
ako je pozove Đorđe,
ustaće u zoru,
okitiće sobom goru
kad bude na moru,
ukoriće jutrom noć
što je brzo došla ponoć.

BABINO BLAGO

Drago krilo babino
decu je mamilo,
uvek toplo bilo,
ušuškano, milo.

Našla se tu bombona,
pomorandža i čokolada,
đakonija cela promenada,
od prirodnog i veštačkog slada.

Blago babino
dobrodošlicom mamilo,
s bajkom se stopilo,
nikog nije odbilo.

Ko da posustane
kad jednom poskoči na te grane,
trpa u gladan stomačić
sve što u njega uspe da stane.

KOLOVOĐA

Papučice našiljala,
uši naćulila,
olovku zarezala,
sviraljku stisnula –
ona popucala,
veče prizvala,
za drvo se sakrila,
drugare namamila...
sve to na papiru belom
vođena sopstvenim čelom,
ide joj od ruke
da crta bez po muke,
gospodari telom
i situacijom celom.

MEKA TRAVA, SKORO ZAPLAKALA

Kad sam bio sasvim mali,
tako mi se htelo,
sam sam se na drvo trešnje peo,
a grane su krte bile,
brzo su se savile,
mene malog obavile,
sve dok krte nisu pukle
a ja smesta pao,
u travu, na dupe,
pa kad sam se na mrave privik'o
opet sam se uzdig'o.

KAKAV DAN, TAKAV PLAN: MORAM RASTI A NE PASTI

Kad od mene Nole bude
znaću da sam dospelo za ljude
i to one kojima se čuda nude,
iz pepela da se vraćam,
gde me zovu – s radošću da svraćam,
podršku da osmehom uzvraćam,
pa i ako nisam prvi
snaga da mi se ne mrvi,
al' još moram dosta jesti
da se tata na mene manje žesti
kad se od svega što činim dnevno,
tek noću, ofrkesti⁴.

⁴ osvesti se - doći k sebi, opameti se, razaznaj, spoznaj...

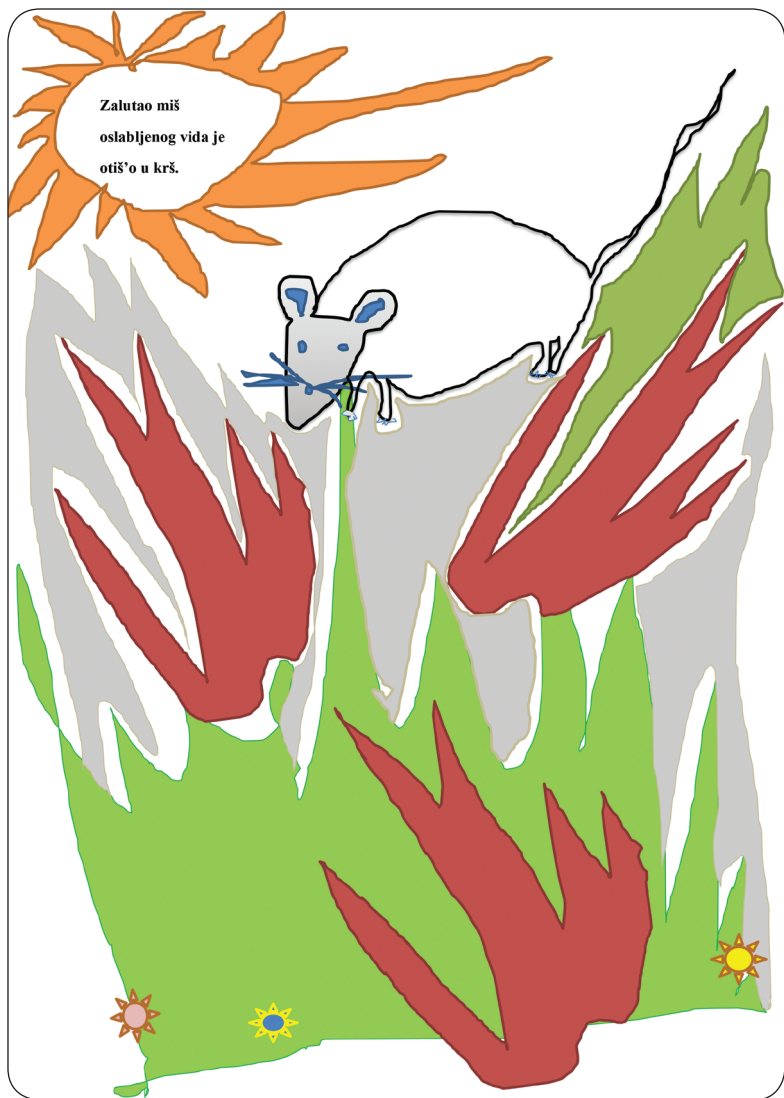
U KOLU LJUBAVI

Kad se narodna pesma ori
radost svima da pokloni,
brzi ritam, zvonki glas
eto u kolu ornih i nas.

U beskrajn sveta – mali,
svako od nas ima čari,
svako mesto blagodari,
korak bliže ljubavi.

Slika korak našu svest,
utkao u sebe i lepotu i bes,
sve što se događa na kraju pokaže
koje kucanje otvaranje vrata pogađa.

Zato kucni slobodno,
vreme ti je pogodno,
i dok si mali hitaš žurno ka ljubavi,
ništa ne sme da te zaustavi, ne zaboravi!

MALIŠANOVA ŽELJA NEPRIKOSNOVENA

Mali osvedočeni zvezdoljubac
glavu na jastuk pažljivo smešta,
za njega sad, na kraju dana, počinje fešta⁵.

Ne da da mama na prozoru spusti roletnu,
očekuje zvezdano nebo i sliku setnu;
uvešće ga u san zvezde mnoge,
ima za to i realne povode:
jurio je mačora preko dana,
na red došla – mačka mama.

Tražiće je na svetlećoj zvezdi,
jednu po jednu, pažljivo, rešio da trebi,
doskočiće joj, siguran uspeh sledi.

S pravom ne da mami sobni prozor da zamrači,
misao ga u duboku maštu povlači;
uvešće ga u san zvezde brojne,
manje i veće s kojih uzleteće:
jurio je mačora preko dana,
na red došla – noćna maca mama.

⁵ zabava, žurka, pir

NIZ LICE SUZE BOLA I RADOSTI PADAJU

Kolevka se zaljuljala
sad kad Minja u njoj spava,
lepe snove sanja, mala.

Kad nauči da kaže,
bati će veštinu da pomaže,
u igri – ništa draže.

S loptom, dogovor će pasti,
ona će se izlizati,
a deca će brže rasti.

S ne ljuti se čoveče
biće borba neprestana,
onako, baš udarna.

Svako želi kućici sve bliže,
a bez pogođene šestice
sporo se na sigurno stiže.

Protivnik beži, izazivač sustiže,
na kraju su, ako nisi dovoljno čvrst,
neizbežne suze, jedna do druge puze.

ДЈЕЦА ЈЕДНОГ ВИЈЕКА

Ми смо дјеца једног вијека
што протиче као ријека
и немирна и крвава,
протичући не завршава

Ми смо дјеца једног вијека
што протиче као ријека
цвијет односи што ти пружа
дивно трње мртвих ружа

Ми желимо осмијех брата
да не буде патње, рата
да не буду срца пушта
нити нијема наша уста

Да те неко срећан воли
да осјећа твоје боли
и невољи руку пружи
на твом столу хљеб послужи

Ми смо дјеца једног вијека
Што протиче као ријека
У своме хиру када ће стати
Ко ли ће је обуздати...?

ШКОЛСКИ ЈУНАЦИ

Кад довољно си велики,
Постајеш ђак,
Школа те зове,
Није задатак нимало лак.

У ђачку торбу књиге убаци
Не брини се,
Школу су завршили велики јунаци.
Зато будући ђаци,

Не плашите се школе,
У школи постајете јунаци.
У школи ћеш стећи другаре,
Највеће богатство, највредније на свету,
Као вредна пчелица учићеш о свету.

Зато се школе не боји,
У школи се учи, пева, пише и броји.

NINA I ČOKOLADNA TORTA

Nina je oduševljeno gledala kroz zamagljeni prozor spavaće sobe. Odmaknula je zavjese i sklopčala se na prozorsku dasku te prislonila nosić na hladno staklo. Ruke je ugurala u okrugle džepove crvene haljinice koju je danas ponosno odjenula. Kosa joj je bila kratka i nepočešljana. Nina se nije voljela češljati i nije joj se sviđala njezina smeđa, gusta kosa. Vani je padao snijeg koji je zabijelio dvorište ispred zgrade na kojem se Nina ljeti igrala s prijateljicom Martinom. Krovovi kuća i susjednih zgrada također su bili zaogrnuti snježnim pahuljicama. Nini je ta bjelina bila čarobna, kao da je cijeli grad posipan šećerom. Bio je početak prosinca i njezina starija sestra Barbara danas je slavila osmi rođendan. Barbara je bila u školi, ali poslije podne kada se vrati svi zajedno će pojesti tortu koju će baka Julka i Nina ispeći. Baka je zazvala Ninu i ona je poslušno krenula prema kupaonici da opere ruke prije nego što počne peći čokoladnu tortu. Torta je bila posebna zato što je samo baka znala recept i zato što ju je pekla samo za Barbarin rođendan. Ta činjenica je malo ljutila Ninu jer ona nikada za svoj rođendan nije imala čokoladnu tortu. Ona je bila rođena u srpnju kada su vladale najveće vrućine i njezina mama je govorila kao to nije vrijeme za „teške” kolače, već da se mora jesti laganije. Tako je Nina uglavnom dobivala tortu od jagoda koju bi joj ispekla mama ili tortu od sladoleda koju bi kupili u trgovini. Ni jedno ni drugo nije se osobito sviđalo Nini koja je obožavala bakinu „tešku” čokoladnu tortu. Nina je s čistim i mirišljivim ručicama pomogla baki čistiti orahe, zatim su ih samljele i na kraju dodale tijestu koje su ulile u okrugli kalup za torte. U pećnici se tijesto diglo i polako peklo. U međuvremenu baka je mutila bijelu kremu kojom će nafileti ispečeno tijesto. Nina je gurnula srednji prstić u kremu i glasno ga polizala. Bila je odlična, slatka i gusta! Krema

je Ninu podsjetila na meki snijeg koji je vani uporno padao i koji ju se jutros tako razveselio. Baka Julka vješto je nafilala tortu sočnom kremom i još je samo trebalo napraviti čokoladnu glazuru. To je bio najbolji dio! Upravo zbog te glazure torta se zvala čokoladna, upravo zbog te glazure Nina je čeznutljivo uzdisala nad tortom! Na kuhinjskom stolu stajala je sjajna, velika čokoladna torta! Baka Julka ju je zatim ukrasila sitnim cvjetićima od ostatka bijele kreme i uz sam rub stavila malo borovih grančica. Bila je prekrasna. Nina nije mogla skinuti pogled s torte i misli su joj opet poletjela k njezinoj neuglednoj „ljetnoj” torti koju nitko nije baš osobito volio. Bila je ljubomorna na sestru koja je imala sreću biti rođena u zimi kada je poželjno jesti „tešku” hranu. Nina je duboko udahnula i nosnice su joj se napunili opojnim mirisom oraha i čokolade. Bilo joj je tako ugodno sjediti u toploj i mirisnoj kuhinji dok je vani bilo hladno i vjetrovito. Kada se mama i tata vrate s posla, a Barbara iz škole svi će sjesti oko stola koji će za tu priliku biti posebno ukrašen bijelim stolnjakom i svjetlo plavim salvetama, Barbarinom najdražom bojom. Zatim će Barbara na tortu staviti točno osam plavih svjećica koje će tata zapaliti svojim upaljačem. Barbara će puhati svjećice i dobit će veliki pljesak. Mama će svakom odrezati komad odlične čokoladne torte, a Barbara će dobiti najveći dio. Nina je već osjećala okus čokolade i bijele kreme u ustima, vidjela je plamičke rođendanskih svjećica. Lijepo je biti rođen u zimi, lijepo je imati čokoladnu rođendansku tortu. Sigurno se neće cijela pojesti, pa će joj sutradan baka odrezati komad torte koji će Nina pojesti uz šalicu toplog mlijeka.

JADI SLONICE MICE

Od juče je našu susjedu Micu,
ma znate, onu debelu slonicu,
spopala tuga teška i strašna;
nestala joj je kozmetička tašna!
I već je strašna panika hvata
Uzela je telefon i nazvala brata:
- Da nisi, možda, kad si juče bio,
kozmetičku mi tašnu zaturio? -
- Ne znam ti ja za tu skalameriju!
Uključi svoju slonovsku memoriju!

A u njoj su bile stvari mnoge:
pedikir-set za njene noge,
pa lak, i u roze flašici aceton,
za njene nokte, tvrde k'o beton,
ukras za surlu, rumenilo za lice,
i takve boje satenske gaćice,
tablete za dijetu „malo-po-malo”
- mora već jednom skinuti salo! -
dragi joj reče da je predebela,
pa, tako, danima nije, jela
samo da bi liniju stekla
(al' nikom za to nije rekla).

I tako tuga od dv'je-tri tone
legla na pleća moje kone!
Sad još i teške suze roni:
Kako će sve to reći Momi?
Može sad reći i da je glupa,
a možda i uši da iščupa!
Tješi se, ma ne smeta njena kilaža,
Ovako punačka, možda mu je draža!

PADA SNIJEG

Ala vije, ala vije,
Dvorište je tepih bijeli,
Oko srca toplo mi je,
Nebo k'o da radost dijeli.

Eno tamo djeca vrište
Uzdignuli ruke gore,
Svaki k'o da moli, ište:
„Neka pada sve do zore!”

A on pada, gusto pada,
k'o da nigda stati neće
Nek se zna da zima vlada,
A on pada k'o iz vreće.

Mrak se bliži, noć zavlada,
Crnina se na snijeg spusti,
On svejedno pada, pada!...
Prši snijeg gusti, gusti.

Margita Zmijanović

Vasko. Crtež. Olovka-baset, format 60 x 40 cm

Lane. Crtež. Olovka, format A4

Žaba. Crtež. Olovka u boji, format A4.

Crtež. Olovka u boji. format A3.

ОСМЕХ

Било да си висок,
или низак јако,
дебљи или мршав,
осмех стоји сваком;

Било да су зуби,
крзави ил' жути
стварно није важно,
ти насмејан буди:

Било да се носи,
уже или шире,
одувек је мода,
да ти зуби вире;

Било да си тужан,
и да ниси рад,
ипак се насмеши
бар за мене, сад.

MAJKA

Majka je majka,
mila je svaka,
ona te rodi, hrani i doji,
ona te čuva, uči i voli.

Niko ti ne može
sigurnost dati
kao što može
voljena mati.

Ona se brine
za tebe, kćeri, sine,
ona radi, nikad ne stoji,
da tebi bolji život stvori.

Voli majku, poštuj, pomogni,
daj joj snagu da bude jaka,
jer nema na svijetu prijatelja
kao što je draga majka.

DJECA SU NAJVEĆA SREĆA

Od svega je dijete
na svijetu najljepše,
njegove su okice
lijepo kao zvjezdice.

Kada se nasmije
kô da sunce ugrije,
a srce ti zaigra
kao da je čigra.

Ispuni te sreća
od neba još veća,
što je lijepo, zdravo,
kô cvjetić, zapravo!

Nema ništa draže
nego što je dijete,
od svega su djeca
i najveća sreća.

PUSTOLOVINA SA DIVLJIM SVINJAMA

Dvije nestašne njuškice
Šumom su pustolovinu tražile
Svako stablo dva put obišle
Ali njih nisu bile očekivale

Iz gustog grmlja začuli se zvuci
Koraci teški prema njima su išli
Razmaknulo se najednom granje
I ispred njih iz sjene su se pojavile

Zastrašujuće oči i oštre kljove
Stajale su nepomično ispred njih
A njihove velike mračne sjene
Mrko su se nadvile nad njima

Odmah su glasno zajalali
Hrabro su zajedno stajali
Da se ne boje htjeli su pokazati
Pred strašnim zvijerima se dokazati

Velike zvijeri u bijeg su se dale
Kroz drveće probijati se krenule
Od topota papaka sve je grmilo
Dok se granje pod njima lomilo

*Vinny i Nera su naučili
da zajedništvo može sve pobijediti.*

МОЈ ТАТА ЈЕ ЧОВЕК ОД РЕЧИ

Мој тата је човек од речи
кад нешто каже тако буде,
мој тата је мени најпречи,
свет делим на тату и друге људе.

Мој тата је људска громада
на својим плећима носи свет,
и није битно куда и када
са њим је увек сигуран лет.

Моја тата је лице доброте,
за сваког има лепу реч,
те речи сваку невољу кроте
са њим се добија сваки меч.

Мој тата је облак кад киши,
Звезда кад сија, Сунце кад греје,
од свих планина он је виши
и најлепши је кад се смеје.

Мој тата је узор у свему
његовој деци, мени и брату
и увек, у сваком трену
поносни смо на нашег тату!

PORASTU DECA

U početku slatke muke i ne primetiš kad navikneš bebu na držanje u ruke, prođe malo vremena grčevi se smire. A onda zubići jedan po jedan krenu da vire plače beba, plače od muke i mama a onda se beba smiri sama. Jedna po jedna mukica prođe i neprimetno prvi rođendan dođe. Počinje sve da razume sluša i guče i neku reč spontano kaže. A ti grliš i ljubiš, pa tepaš najlepše reči čedu svom i dok se okreneš eto i prvih koraka a potom godine prolete i samo čuješ mama ne mazi me toliko nisam više malo dete. Zato grlimo više i svo vreme sveta poklonimo deci jer to im najviše znači kroz život celi roditeljska ljubav ih čini jačim. Porastu deca dok trepneš od malog bića postane čovek oličenje onoga što si vaspitanjem i provedenim vremenom sa ljubavlju dete naučio. Nek odrastanje u ljubavi prođe.

DECI OSMEHA

Pružite deci osmehe svoje
zalište ih ljubavlju kao najlepše cveće,
neka u sećanjima samo kikote broje
i poglede u kojima se nežnost kreće.

Pružite deci osmehe svoje
u teškim trenucima ljubite ih jako,
nad njihovim nebom prostrite boje
one dugine što na svetu ne vidi baš svako.

Pružite deci osmehe svoje
i u rukama pregršt zlatnika od sreće,
neka ih spakuju u male džepove svoje
da podele onima koje sreća neće.

Pružite deci osmehe svoje
jer uz osmehe procveta i malena duša,
neka se uz „volim te” misli njima skroje
jer ljubav se rađa kad se o njoj sluša.

МЛАДОСТ

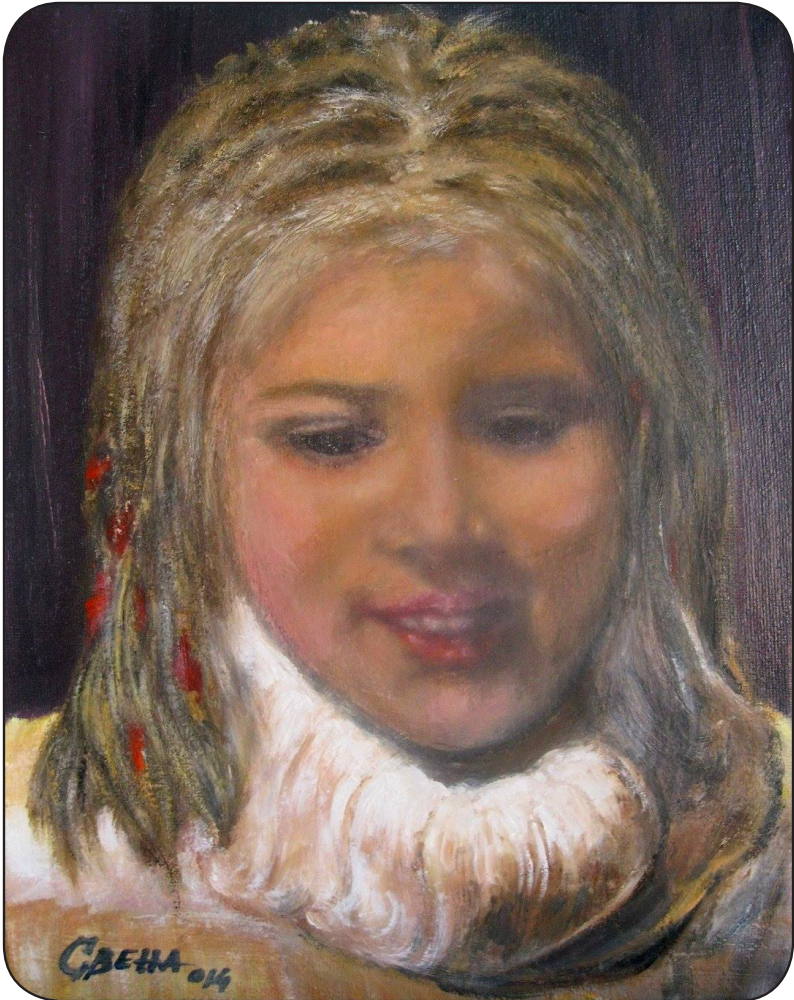
Када си млад,
реке нису препреке,
мостови су свуда.
Не бројиш кораке,
не питаш се куда.

Путеви су отворени,
равни или кривудави,
куда да кренеш,
одговор прави,
само је у твојој глави.

Раскрснице многе зову,
на коју ћеш страну знаћеш
ако срце питаш како до сна,
оно све одговоре зна.

На том путу кроз време
препреке прескакаћеш
и врата многа отвараћеш.
Ломиће те ветрови и олује,
као бор поносни у гори
чврсто стајаћеш, Сунце
јутром поздрављаћеш.

Погледај у небо
и видећеш: Сунце сија,
облаци небом плове,
мењају облике и боје,
могу све да буду:
пајац и краљ, цвет или лав,
Тако и ти, само пружи руке,
твој свет ће бити сав,
а твој сан одсањан,
склизнуће ти
нечујно на длан.

BEZOBRAZNE CIPELE

Isprobala sam sve redom
tetkine šminke i parfeme,
sjenila za obraze
i lepe mirisne kreme
i obukla roze haljinu
koja je tražila visoke pete.
Začešljala sam kosu u punđu
i bila sam visoko dete.
Samo cipele su bile bezobrazne
i tražile su stopala jača,
i ja sam završila na podu,
a šminka se razlila od plača.
Uporno sam zahtevala
da se cipele dobro istuku,
jer zbog njih ja sam pala
i umalo slomila ruku.

SLADOGUZAC

Često sam slušao deku
kako mi priča priče
a onda sam shvatila
da sve nekako liče.
Gde živi baba Roga
pita sam onda baku,
odgovor je bio
na tavanu i u mraku.
U špajzu i iza vrata
odgovor je dao tata.
Na policama i iza ormana
tako je rekla mama.
A ja se sretno osmehujem
koje je to ne znanje
ja sam ta što menja
sa polica slatkiša stanje.
I kad nestanu preko noći
a mami pukne živac
slobodno mogu reći
pa baba Roga je krivac.

ЦИПЕЛЕТИНА

Једна ме бајка тера на бригу,
да ли ја спадам у „другу лигу“?!
Имам само година седам,
а носим број тридесет један!
А још кад будем имала више,
шта ће на ципели онда да пише?!
У стаклену би (о туге моје)
могли само прсти да стоје!
Ја немам вилу нит штапиће
да ми смање ножне прстиће...
па се сад питам и бринем јако
- да ли би принц и за мном плако?!

BAJKA

Bilo jednom negde, u svetu dalekom,
Ne znam tačno kome, ali desilo se nekom,
Nije važno da li je to princ, markiz ili car,
Il' veliki vezir – ništa to ne menja stvar!

Uglavnom, on traži prelepu princezu,
No, svašta im nešto meša se u vezu,
Sve dok dobre vile ne srede veštice,
A taj hrabri junak sve aždaje i zlice!

Jeste, to je bilo nekad jako davno,
Počelo je gadno, a završilo se slavno –
Posle svih mogućih muka i strahota,
Živeli su srećno sve do kraja života!

Dakle, bajka nije tek bezveze priča,
Sem jednog detalja: Ko je čiča-Miča?
Zašto li se taj tip uvek uvali na kraju,
Pa s pričanjem meni odmah svi prestaju?

Nemam pojma ko je, ali ja sam ljuta –
Prekid'o mi užitak je već toliko puta -
Neka se sam skloni, ako mu šta smeta,
Ne i mene da vuče iz bajkovitog sveta!

KUCOV

Ima jedan kucov snežne, bele boje,
Ime mu je Bobi, psić je bake moje,
Kovrdžavi bišon – to mu dođe vrsta,
I sve redom vrti nas oko malog prsta!

Veseljak je to – uz njega sve živne,
Čupav je i mekan, a oči su mu divne,
I tim toplim očima on nam sebe daje –
Jest' pričati ne zna, ali srcem laje!

Sa kucovom samo jedno je bezveze:
Moraš biti veliki za te obaveze,
Te, iako njena sam glavna mezimica,
Ne poklanja Bobija još mi baka Mica!

I ja sebi kažem: „Daj, Dunja, polako!
Imati ljubimca, znaš, nije tako lako,
Sada treba rasti i na svoje noge stati,
Pa tek onda možeš o tom razmišljati...

Ali, prvo, naravno – bar bata i seka,
Pa tek onda može i životinjica neka,
A dotle ti Bobi baš je zgodna vežba,
Da se vidi kako si i brižna i nežna!”

ŠMIZLOVANJE

Obuću ja mamine cipele na štiklu,
Uzeću joj minđuše i elegantnu šnalu –
Pa da sam odrasla neka se priviknu,
Dosta više da me gledaju k'o malu!

I ja ću da zveckam sa ključem od kola,
A red je i mobilni tata više da mi kupi
Velika sam, velika i ne treba mi škola,
Zašto vreme da gubim ja u tvrdoj klupi?

Popnem se još malo i prava sam dama,
A moj brat stariji – taj njihov mezimac,
Iako u desetim je skoro godinama,
Samo bi se igrao – strašno, kakav klinac!

Popričaću s njim, a bo'me i sa tetom:
Ima tol'ko šminke, a ne da mi ništa –
Zar još misli da posla ima sa detetom,
Pa, bre, ja sam vam sad kao ona ista!

Eto – to sam rešila za rođendan peti,
I nemojte mi kasti da ne mogu sama:
Baš k'o tata – tako odraslo i ja ću živeti,
A sve što nam treba - sređivaće mama!

LOM

Danas mama mnogo jako više,
I sve gledam gde ću se sakriti –
Jer, ako joj nije dosta priče,
Mogla bih i batine dobiti!

Jeste, ja vazu sam razbila,
I mogla sam gadno se iseći,
Ali, zašto vika, mama mila –
Pa, možeš mi to i lepo reći!?

Razbila sam vazu ja sa stola,
Kada na nju lopta je sletela,
Prepukla je na stotinu pola
Žao mi je – zbilja nisam htela!

Znam da nije lopta za unutra,
Al' šta mogu kada kiša pada,
Napolje ću, možda, moći sutra,
Ovde moram da se igram sada!

Sledeći put bolje ću paziti,
Da se ovo ne bi ponovilo,
A sad, hajmo malo se maziti,
Posle svega to bi tako mi godilo!

ШТА ЈЕ МЕСЕЦ?

„Месец је жути медењак,
испао из цепа неког чаробњака.”
Тако на питање шта је Месец,
одговара моја бака.

За маму Месец је:
светиљка за заљубљене,
велики свитац,
лампа за ноћне птице.
Ил можда изгубљен дукат,
неке звездане лепотице.

Тату кад питам шта је Месец
он ми на то каже:
„Земљин сателит,
камена лопта.
Наука никад не лаже”.

А мени Месец изгледа
као да има очи.
И да ме мило гледа и каже:
„Играј се са мном.
Хајде до мене скочи”.

СТАРА ЦИПЕЛА

Неко је летос у шуми бацио
једну ципелу стару
Лепа је види се била
сијала с другом у пару
и верно служила свом господару
Била је на многим пријемима
Упознала позоришта чари
Најбољим кремама хранили је
Лечили је најбољи обућари
А сада сама седи у тами
тужне јој пертле висе
„Па зар ником не треба више,
бога ми плаче ми се”
И кад је мислила да ће вечно остати сама
Однекуд појави се, са мишићама
пет, пољска мишица мама
Прво је у ципелу увукла мирисне пољске траве
А онда једно по једно, своје мишиће мале
Па сад кроз рупице за пертле вире
веселе мишије главе.

ХРАСТ

Стотину пролећа стотину лета,
у шуми правим хлад.
Ова је шума ливада била,
кад бејаш храст млад.

Гранама својим сам чувао гнезда,
слушао птића пој.
Увек сам у својој крошњи имао,
пчела и буба читав рој.

Веверица у недрима мојим, пуно се рађало,
нек им жив и здрав буде род!
Целе их зиме греје и храни, лист и мој плод.

Корење дубоко скрива кућицу,
пољском мишу и зецу,
па маме у топлој јазбини,
чувају сву своју децу.

А ноћу кад цела шума спава,
и стара сова чува стражу,
Месец се одмара у мојим гранама,
тако ми свици кажу.

ПИСМО У АФРИКУ

Девојчице из Африке,
што имаш лепе црне кике,
молим те причувај наше роде,
јер код нас сада леде се воде и зима стеже.
А и димњаци леде и чађе.
Па где ту кућу рода да нађе?

Дечаци афрички, ви што имате кожу као чоколада,
наше роде и ваше су сада.
Чувајте их и певајте песмице о њима,
јер код нас је сада у гостима зима.
И ластама сада прија више ваша клима.

Па кад дође пролеће, моје срце волеће,
да са ластама и родама с југа,
угостим и тебе нашег црног друга.
И да ме научиш твоје игре и приче.
И испричаш како је то,
кад ти место петла који кукуриче
лав, слон или леопард у дворишту риче!

ОНА МЕ НЕ ПРИМЕЋУЈЕ

Устаћу јутрос рано
Стаћу пред огледало
Можда кад средим фризуру
Она ме и погледа мало

Обући ћу мајицу плаву
Са срцем на левом рамену
Можда ће на мајици срце
Привући пажњу њену

На глави метнућу шешир
Исплетен од стабљике ражи
Па макар знам да ће јој и шешир
Од мене бити дражи

Нећу са другом да изађем
Јер какве ја сам среће
Она ће да примети друга
Мене видети неће

Кад сведем све рачуне
Из груди срце се чује
Џаба се дотерујеш
Она те не примећује

РОЂЕНДАН

Мали цврчак супер стар
Направио оркестар.
Док зрикавац диригује
Весела се песма чује
Каква журка, какав плес
То је прави урнебес!

Рођендан је малој пчели
Због тога су сви весели,
А цврчак је другар стари
Пева, свира на гитари.

И одлете пчела вредна
Да донесе јела медна,
Од нектара слатког пића
И медених колачића
И у саћу жутог меда
Да угости све од реда.

Мали цветић храброст скупи
И донесе парфем скупи.
Поклони га малој пчели
Па пољубац доби врели.

КОЊ ВЕРНИ ПРИЈАТЕЉ

Мој је деда Рада
им'о коња млада,
јахали га сви од реда,
волели га ја и мој деда.
Коњ се тада звао Дуци,
помогне при свакој муци!
Ти га мазиш, он те воли,
осети кад те душа боли.
Тада он са тобом плаче,
скаче, рже јаче, јаче!
Јакe ноге, добре сапи,
за брзином стално вапи!
Потковица само штепа,
грива му је сјајна, лепа,
реп дугачак, очи слатке,
уши су му лепе, кратке.
У процени добро мери,
никад те не изневери.
Одан, веран, пријатељ до века,
вернији од било ког човека!
Чим се сетим у души ми прија,
волео сам мог верног Дуција!

ЂАЧКО ДОБА

Мала деца, насмејани ђаци,
пионири, безбрижни прваци.
Кроз знање јединица и петица,
учила нас Јела, учитељица.
Поклонила нам животно знање,
о учитељици најлепше сећање!
Пети разред, а предмети нови,
Часовима путују ђачки снови.
У учионици тајац, мир, тишина,
предаје Олгица, разредни старешина!
Лепа школа, топло ученике гледа,
од првог, до осмог разреда!
Несташлук и доброта се проба,
разредима тече наше ђачко доба.
Меленачка школа,
учионица, сто до стола.
Ту је живот увек нов,
а школа се зове:
„Др Бошко Вребалов”!

JEDNA ŠKOLSKA

Bliži se prvi školski dan,
raspust prođe kao san,
obaveze nove stižu,
kao biseri će da se nižu.

Jednu po jednu uspješno savladaj,
zagarantovanom uspjehu se nadaj,
potrebno znanje kada stekneš,
na raspust novi ćeš da utekneš.

НЕ БАЦАЈ СТАРЕ СТВАРИ

Ако више не уживаш
у свом плишаном меди,
ти усрећи млађе дете,
њему га проследи.

Омалеле панталоне
шарене и слатке
даруј нижем од себе,
наћи ноге кратке.

Стари лонац из кухиње,
кад изјуре лонци млади,
ти земљицом напуни,
у њему цвет засади.

Мајке твојих родитеља,
старе и нејаке,
не гурни у страну,
већ воли своје баке.

А када порастеш,
и песми овој реци:
„Стара си, али те чувам
и читам својој деци”.

НА ЊЕНОМ ВЕНЧАЊУ

Вест да ће се згодни Јоца
оженити с малом Мајом
на крај села жуту кућу
испуни дечијом грајом.

Попили смо сто сокића,
па сели на неко ћебе
и сви сложено запевали:
„Иде маца око тебе”.

Да се дерем к’о магаре
нису могли да ме спрече...
Тако раде и одрасли,
када тугу песмом лече...

Маји сам први честитао,
у косу јој цвет ставио,
а после ксилофон дрндао,
фол – весело се правио...

А знате ли ону нашу
„Ринге ринге раја”?
Е, баш док смо њу певали
за Јоцу се уда Маја!

Дуго сам за њом патио,
година ми тако прође...
Онда, једног лепог дана
све на своје место дође.

Њој, првој ми сипатији
ову песму наменио...
А кад ми је било седам
малу Јану сам оженио!

ЗАРЕЗАЧ

Оловку је оштрио Данило
зарезач је резао у криво,
ломио је срце оловке сваки пут
због тога је био много љут.

Пажљиво је са њим се борио
да оловку он би заоштрио,
али зарезач има свој пут -
не зна Дача да много је туп.

И када је до краја стигао
без оловке начисто остао,
због ножића што је иступила
мама јер је крејоне оштрила.

ЗВУЦИ

Цвркуће ми
врабац испод стреје,
не знам да ли ми нешто
прича или се смеје?

Са дрвета
чујем сврака крешти,
не знам да ли с њим пева
или му пљешти?

Зује осе,
бумбари, мушице,
од њихове песме
црвени се моје лице.

Ипак, све то
у мени буди жељу за животом,
и да цвркућем и да зујим,
и да запевам потом.

ДА СЕ НЕ ПОКВАРИ

У игри са децом зна свако да ужива,
са куцом или мецом када их дарива,
играчка је свака задовољство њима.
За дечицу радост, одраслима милина,
ако су деца срећна и одрасли су тако-
играти се са њима задовољство је слатко.
Учинити за њих ништа тешко није,
осећаје дете не уме да крије,
искреност је њихова баш осећај прави,
а човеку служи да се не поквари.

Vidi deda imam tli...

Dragan Mitić

Srce se piše
Na zidu belom kredom
A posle briše

...

Kafa pomaže
Da rep poraste deci
Baka me laže

...

Kuće i mače
Isto: jedno da laje
Drugo da plače

...

Hrabar je onaj
Ko ide kod zubara
Sa bar dva kvara

NIJE GREŠKA!

*(Priču mi pričao moj deda Blagoje,
a ko je njemu pričao - nemam pojma).*

Lenji Bata nije nikada ništa radio. A zanimljivo, vazda je nekako umoran bio. Ali je zato, po čitave dane, leškario i razmišljao. *Znate, ni to nije lagan posao!* Tako bi Bata svima odgovorio. A ako bi ga neko upitao, o čemu on to tako razmišlja, bi kao iz puške ispalio: *tražim greške*. Obično je te greške tražio iz neke debele hladovine. Nije mnogo birao. Jednom dud, jednom lipa, a danas je to bio hrast stoletnik. Najdeblja hladovina u blizini. Nije još pošteno ni prillegao i stavio svoj jastučić ispod glave, a već je ugledao nešto, što je privuklo njegovu pažnju. Od jastučića se nikako nije odvajao. Ako bi crtali Batu bez njegovog jastučića, to ne bi bio naš Bata.

Ali ovo danas je bilo tako zanimljivo, tako neobično, veliko i upadljivo, da je i veliki istraživač grešaka bio začuđen. Udobno je namestio svoju glavicu na jastučić i okrenuo se prema obližnjoj bašti. A u njoj ogromna bundeva. Bulji naš Bata u bundevu i onda visoko prema hrastu pa opet u bundevu i tako redom.

Kakva velika greška, a ja je, do danas, nisam opazio? Skoro ljuti-to na sebe: Pa to je stvarno velika greška! Vidi ovaj ogromni hrast ima tako maleni plod - žir, mogu dva-tri u ručicu da stanu, a bundeva, na tako tankoj lozi, ima onoliki plod, ne možeš ga obuhvatiti sa obadve ruke! I brzo je u hladu, sav srećan, zaspao - otkrio je grešku! Ali šta ćeš: sreća nije dugovečna. Baš tada, jedan taman sazreo žir, poleti prema zemlji. Na put mu se ispreči čelo našeg Bate. Prenu se iz sna i još jednom sam sebe udari po čelu: Nije greška! Zamisli, šta bi tek bilo, da mi je na glavu pala ona ogromna bundeva! Nije greška!

TAKO MOJ DEDA GOVORI

Moj deda govori

Da je nekada bilo lepše sve, sve šta su kao deca radili

Posebno ono što se ne sme

Trčanje po mokroj travi i skakanje po nekoj bari

I znalo se da pobednik nije onaj koji skoči najdalje

Nego neko, koji doskoči daleko

Na obe noge i poškropi najviše devojčica

Zato moj deda često zagudi

Da je to ružno, šta danas radimo ljudi

Da smo negde kišu proterali, deci bare isušili

Led na severu istopili i u more gurnuli

Moj deda govori

Da tamo gore nikog nema, ni na najvišoj gori

Koji će sa neba bare deci da puni

Zato svakog jutra po neku suzu kane

Za neku novu baru koja će jednom

Nekom da svane i da bude dovoljno velika

Da u nju legne odsjaj dečjih osmeha

Da zašljapkaju čizmice male

Potpuno slobodno i da nizašta ne mare

Jer bare su dečji rajevi, tako moj deda govori

МАЈКА

Мајка је као најлепши цвет
што у природи живот рађа,
Мајка је нечији цео свет,
Мајка је и од меда слађа.

Мајка је као топло сунце
што у пролеће природу буди,
Најсрећнији је цео свет
кад мајка пољуби.

Тад лице се од среће озари.
Важно је волети мајку и када се остари.

Дете је за мајку највећа срећа,
Дете је сва љубав света и будућност
многих столећа.

Мајка је срце пуно топлине,
Мила, брижна и нежна,
Која о детету највише брине.

Да одрасте дете и стаса у човека,
Мајка сваки корак прати и стрпљиво чека.

Прва изговорена реч,
Одзвања гласно мајка,
Она је прва изговорена реч
у њеној глави бајка.

Питајте сваку мајку
Шта је за њу срећа,
Свака ће вам исто рећи,
Да су јој деца срећна!

ШТА СЕ ЗБИВА НА КРАЈУ ШУМЕ

Шта се то збива на крају шуме,
Скупиле се животиње
Клизаче глуме.

Зека је задужен за ред и мир,
Жаба сакупља малени жир.

Каква се збрка у шуми збива,
Белка крава ноге поткива,
Хоће то исто да уради рода,
Видела од краве,
Мисли да је мода.
Кад виде њу,
И меда се спрема
Нема шансе,
Неће да дрема.

Каква се збрка у шуми збива,
Веверица клизаљке издаје за два-три жира.

Велика паника у шуми поче да влада,
Једна је овца побегла из стада,
Мало то јагње клиза по леду,
Не мари оно што ноге му зебу.

Шта се збива на крају шуме,
Које то животиње клизаче глуме?
Сви се зачудише,
кад видеше лава,
Откуд он, пита се крава.

Чуо је лав да се нешто збива,
Неће то пропустити због два–три жира.
Неће да стоји, ћути и гледа.
Клизаће он, јер тако и треба.
Не зову га цабе краљем шуме,
Клизаће он, како зна и уме.

На грани се смеје,
Црна врана Цана,
Она је мудра,
Неће да клиза,
Седи и смеје се, вреба пар глиста.

Цела сад шума одзвања од смеха,
Док клиза се меда,
Све су животиње побегле са леда.
Ал' не мари меда,
Он пируете прави,
Ужива на леду као да је клизач прави.
Кад наједном склизну му нога,
Ко земљотрес прави,
Поче лед да пуца,
Нестаде смеха,
Потрча меда и од стаха поче да штуца.

Тако се заврши збрка на крају шуме,
А животиње престадоше клизаче да глуме.

ХЕЛЕНСКИ МОТИВИ

Путовало се са обале Јонског мора ка истоку Грчке, на Егеј. Алекса је са екскурзије, из постојбине Аристотела и Платона, донео сестрама сликовн ице различитих мотива: за најмлађу, Драгану, морска сирена, за средњу сеју, Аницу, античка мода, а најстарију, Јелицу, музичка – са бузукијем и сиртакијем. Девојчице су безброј пута дневно отварале укоричене сликовнице и упоређивале их међу собом. Пробале су да их оцењују ударајући црвене тачке на полеђину корица.

Сирена је тек изронила из морских дубина и имала је дугачку и мокру црну косу. Изнад репа развило се извајано голо попрсје. Гледајући те груди Драгана је маштала о сирениној беби која ће сигурно сисати. Па, ваљда се и оне хране млеком!? Такође, важно је било сачувати сирену од домаћаја рибарских мрежа и замки. Спас ће бити сиренино крштење, а кумоваће Алекса. Ускоро је крштена у најужем кругу добивши притом име Сидрана.

Аница је имала у глави само једну мисао – ревија ретро моде: апостолке, мараме, кошуље, плаштови, тоге... Треба извршити селекцију и одабир манекенки и елиминисати гојазне. Њој требају гиздаве дугоноге лепотице, а не тамо неке буцмасте, здепасте и слинаве персоне! Била је преокупирана размишљањима о пригодним фризурама тог доба. Шта ли је био модни крик тадашњих Грка-Хелена?

Највеселије је било Јелици при отварању музичке сликовнице: као да ће моментално васкрснути сам грк Зорба и заиграти, као оно на филму! Ти чаробни тонови заиста производе неку чежњу, стварају жеђ, изискују вино... Та слатка црвена река слива се у песмом напаљена грла свих певача. Јелица иде корак

даље: неопходно је обучити туристе да овладају ритмом и корацима, зар не?!

Захваљујући старој бакиној витрини сликовнице су остале непохабане. Иако су давно избледеле црвене тачке, Сидрана и даље изнова израња на тиркизну површину, манекенкама су уредно скројене минијатурне тунике као пробна колекција, а Јелица успешно увежбава традиционалне фолклорне кораке на импровизованом полуестрадном травњаку дединог шљивика.

Алексине сестре пожелеле су својим сликовницама живот вечни.

МАМЕ И РОДЕ

Како сам настао? Питам се, питам...
Као луталица, за одговором стално скитам.
Ал' прави одговор никако да пронађем,
Увек се разочарам у одговоре које нађем.
Тако ми је, баш јуче, рекла мама,
Да не зна ни она сама.
То ми је звучало нелогично,
Инсистирао сам да ми објасни, јасно и логично.
Тада ми је рекла да ме је донела рода,
Да роде доносе децу, у то време, била је мода.
А данас, како мама каже,
Децу доносе корњаче са плаже.
Да ли да верујем у све те приче?
Како онда деца на родитеље личе?
Одрасли су врло компликовани и чудни,
Нема ту шта да ме буни,
Да све су то небулозе већ сада знам,
И надам се да када порастем, одговор доћи ће сам.

МИШЈА НОЋ

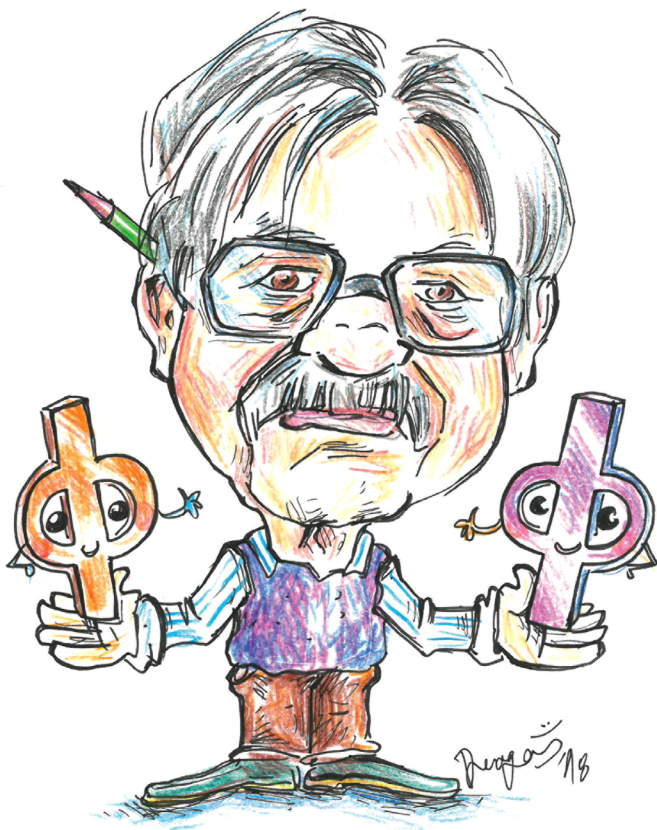
Два су миша,
са тавана ноћас сишла,
у шпајз су она дошла,
у чуду се чудном нашла.

Чега све ту има – нема,
„Ова госпа много спрема.”
Ту су тегле, флаше разне
и то пуне, а не празне.

Роткве, смокве, шљиве, гљиве,
сланинице, табла цела,
о предивна ноћца бела.
Кромпир, зелен, колут сира,
сад би овде, сад би онде,
од радости миш засвира.

Ал’ то зачу газдарица,
јер је будна и кад снови,
чило скочи и поскочи,
зграби метлу и повиче „ИШ”!
За секунду шмугну један,
па за њиме, неста други миш.

Nikola Dragaš

Ljubivoje Ršumović

PRAZNA ŠKOLA

Znate ljudi šta me muči?
U školi nema ko da uči!
Nema učiteljice, nema đaka,
oterala ih iz škole sila jaka.

Kažu da je virus „korona”
došla u martu i aprilu,
zabrinula sve ljude ona
i oterala iz škole decu milu.

Peremo sada često ruke,
učimo preko kompjutera,
uzela nam ona đачke klupe.
Videće ona kad u septembru
hiljade đaka nju otera!

Videću opet svoje drugare
i lepe moje drugarice
slušaćemo opet k'o nekad
mili glas naše učiteljice.

LJUBAV

Ljubav te nađe u nezgodno vrijeme,
kad si još mali,
i kad su ti to teške teme.

Leptiri u stomaku,
i van proljeća, zavire,
ne daju da ti, mirni snovi,
osjećanja smire.

Slatke muke, to su, kažu,
i da je ljubav najljepša na svijetu.
Ljubav ti daje krila,
poslovice, sigurno, ne lažu.

Voljeti, i biti voljen,
najvažnija je stvar,
jer, ko umije voljeti,
za mene, uvijek, biće car.

МАЈМУН МИТА

У кавезу зоо-врта седи мајмун Мита,
Верујте ми децо, Мита књигу чита.

Осврнем се са свих страна, страга па и спреда,
Да утврдим да л' то чудо још понеко гледа.

Приберем се и помислим, учтиво да питам,
Да ми књигу да на зајам, да и ја прочитам.

С умилношћу дечјег гласа коначно прозборим:
„Извините, мајмуне, знатижељом горим,

Ви умете да читате, а доста сте млађи,
Ја сам другак, ал' с азбуком вечито у свађи.”

Мајмун поглед подиже и изусти: „Реци,
Зар нисмо ми ионако твоји славни преци?

С неверицом посматраш затечено стање,
Што је чудно проширити постојеће знање?

Ако желиш зајмићу ти добру књигу неку,
У кавезу поседујем личну библиотеку.”

Сад је стварно доста чуда, спреда и са стране,
Мислим да ћу наставити да једем банане.

А ви, децо, упишите читалачку секцију
Да вам Мита није залуд одржао лекцију.

DEVOJČICA I LUTKA

Još petnaest dana do Nove godine. Radnje u gradu su prepune. Ljudi ulaze, izlaze, vuku pune kese poklona i namirnica kako bi što lepše proveli praznike sa svojom porodicom.

Anđelija stoji ispred radnje sa igračkama i tužnim okicama posmatra lutku *Barbi* u crvenoj haljini sa dugom plavom kosom.

„Nikad neću sakupiti dovoljno novca za nju”. Premeće iz ruke u ruku novac, brojeći ga. A onda, shvativši da joj treba još mnogo, spusti glavu, novac vrati u džep i ode.

Sara je zastala sa poslom u radnji i gledala devojčicu. Nije tačno znala šta je muči ali je jako dobro osetila njenu tugu. Kada se devojčica udaljila od izloga, Sara se vrati svom poslu.

Anđelija je često dolazila ispred radnje gledajući lutku. Svaki put bi izvadila novac iz džepa i brojala ali uvek je dolazila do istog zaključka, nema dovoljno para. Sari nije promakao ni jedan njen dolazak.

Jednom je izašla ispred i obratila joj se:

„Dobar dan! Šta bi ti želela da kupiš?”

„Dobar dan! Sviđa mi se ova lutka ali nemam dovoljno novca.”

Spustila je glavu i brzim korakom je otišla svojim putem.

Sara je dugo gledala za njom. Nije ni ona imala viška novca da bi joj pomogla. Ušla je u radnju stresajući hladnoću sa sebe.

Dani su prolazili, praznici su bili sve bliži. Količina lutaka u radnji se smanjivala. Sara se plašila da se ne prodaju lutke dok devojčica sakupi novac za nju.

Poslednjeg dana te godine, došavši na posao vidi da je ostala samo jedna lutka. „Ne smem dopustiti da se i ona proda. To bi slo-mio devojčicu.”

Dugo je stajala ispred police sa lutkama i razmišljala šta da radi. A onda donela je odluku zbog koje se odmah osećala odlično. Novac koji je sakupljala da kupi sebi čizme iskoristiće za kupovinu lutke. Tog momenta bila je, verovatno srećnija nego što će devojčica biti.

Tog dana Anđelija nije došla. Upakovala je lutku i nakon zatvaranja radnje, krenula da je potraži.

Obukla je kaput i uvila se šalom. Veselog lica izašla je na ulicu. Grad je bio pun ljudi, kao da će tu dočekati Novu godinu. Nije se sticao utisak da će se ulice ikada isprazniti. Sneg pod nogama stvarao je zanimljiv zvuk, dok su pahulje padale kao da plešu, zavodeći svojom belinom i prelepim izgledom stvarale čaroliju.

Sara je ispitivala decu iz kraja da li znaju gde živi devojčicu, opisujući im kako izgleda. Jedan dečak joj je prstom pokazao kuću i rekao da je Anđelija bolesna.

Sarino lice poprimi tužan izraz i ona požuri ka toj kuću.

Vrata joj otvori žena, malo starija od nje. Mršava, guste smeđe kose skupljene u punđu.

Sara joj se predstavi i upita za devojčicu. Majka je uvede u kuću i pokaza joj gde Anđelija leži.

Priđe krevetu i na tren zastade misleći da devojčica spava.

Istog trena ona otvori svoje lepe, krupne oči i osmeh joj zatitra na licu kad ugleda prodavačicu iz radnje.

„Nisam uspela da skupim dovoljno para za lutku. Sad je sigurno više nema. To ste došli da mi kažete?”

„Ne, ne nikako. Donela sam ti lutku.”

Sara joj pruži kutiju.

Oči bolesne devojčice zaskriše od radosti. Skupi snagu i podiže se u krevetu kako bi otvorila kutiju.

A onda zastade i tužno pogleda Saru:

„Ali ja ovo ne mogu da platim. Nemam dovoljno para.”

Sara se nasmeja i pomilova malenu ruku tešeći je.

„Ne brini, to ti je poklon od mene. A tvoj zadatak je da brzo ozdraviš i dođeš kod mene u radnju da mi pomogneš oko slaganja igračkaka.”

Namignu devojčici a ona veselo klimu glavu, skrivajući suze u očima. Nagnu se ka Sari i zagrlji je.

Sari je srce bilo puno. Drago joj je što je usrećila devojčicu a za čizme ima vremena, sakupiće ponovo potreban novac.

Više vredi sreća tog deteta od bilo čega drugog.

Pozdravi se sa Anđelijom i majkom i srećna izađe na ulicu. Podignute glave nastavi dalje puštajući pahulje da joj miluju lice.

STARE IGRAČKE

Vidiš ova dva velika kožna kofera? Puni su mojih starih igračaka kada sam bio mali, kao ti sada. Sada su te igračke tvoje. Ima tu svačega: kockica, autića, raznih bojica, metalnih figurica, plastičnih vojnika, aviončića i raketa, nalepnica, čudnih šrafova, plišanih medvedića, malih i velikih robota, elektronskih zujalica, raznih životinja od sunđera i kartona, crtanih likova od gume, papira i drveta, krpenih zeka i kuca, klikera, knjiga i knjižica. Znam da su danas nove stvari lepše, uzbudljivije i zanimljivije, ali uzmi ponekad i neku od ovih, pomalo pohabanih, ponegde oštećenih, slomljenih, rašivenih i prašnjavih igračaka. One jedva čekaju da se igraju sa tobom i da zajedno maštate o svetu koji će uvek biti drugačiji, veći i šareniji, pun neverovatnih avantura. A ove nove, uzbudljive i primamljive zanimacije ne žele tvoju maštu. Njihov svet je mali, hladan, prazan i skučen. Zato uvek traži igračke sa kojima moraš zajedno da se igraš, ne da one samo zabavljaju tebe! Ako se žuriš da porasteš, one će ti pomoći. Ako se ne žuriš, i tada će ti igračke pomoći, one su uvek tu za tebe! Ali zapamti, svaki čovek mora prvo biti dete! Zato budi srećno dete i bićeš dobra odrasla osoba. Sa godinama ćeš sve manje hteti da budeš dete – sva deca su nestrpljiva da odrastu. Ali ti uvek čuvaj deo te dečje duše u sebi, barem mali-najmanji, jer nikada nećeš moći da se vratiš u to vreme, a poželećeš. I čuvaj svoje stare igračke, one će te uvek voleti, čak i kad zaboraviš na njih. Ostavljam ti sada kofere pune mog detinjstva i tvoje budućnosti. A onda, jednom, spakuj i ti kofer pun veselih igračaka koje će usrećiti neko drugo dete koje će postati plemenito i sretno odraslo biće, sa malim, skrivenim dečjim osmehom u sebi.

СВАКА РЕЧ НЕШТО КАЖЕ

Свака реч може нешто да каже,
а понекад и вешто да слаже.
Понекад може осмех да стави,
а некад и туга на лицу да се јави.

Ако две речи у једно се споје,
ако све што је моје буде и твоје,
тада сте сви пријатељи моји,
и љубав све нас нека споји.

Речи могу да буду лепе и лоше
речи могу и време да ти потроше.
Ал ипак са речима се воде разговоре,
а, понекад могу да се воде ратове и спорове.

JELICA I BELICA

Pod prozorom Jelice
zriju trešnje belice.
Ne veruje Jeca ljuta
da postoji trešnja žuta.
„Moja trešnja puna mana,
Vidi...žuta ko banana.
Nije tajna da se krije,
pa možda i trešnja nije.”

Gleda Petar, pa ko vetar,
uspeo se ceo metar;
Da obere belice_
trešnje male Jelice.
Puca voćka, sok se cedi
trešnja jeste, mnogo вреди.
Petar jede, Jeca gleda
Ne može da mirno sedi.
Žutom trešnjom usne sladi
Neće više da se kladi.

STRAHINJA

Visoko gore na glavi Straška
sletela nežna, snežna vaška.
Čakliće belim sjajem do jutra,
tako mislio... trajaće i sutra.

Srećan je Strahinja, vaške se množe
Hoda po snegu mokar do kože.
Rumeno lice, rukice plave...
al' srećan zbog čuda posred glave.

A onda vetar kroz kosu dunu,
razveja pahulje lopatu punu
Nesrećno moli maleni Straško:
„Budi samo moja, bela vaško”.

Nesta na dlanu pahulja tužna.
Ostavi suzu k'o da je dužna.
Da mali Strale umije oko
I tu sačuva kristal duboko.

MALA ČETA LASTA

Svetlucavo praskozorje
zelenih planina
crvenoga neba
I peščanih dina.

Kroz spojene krošnje
jablana i hrasta
male glave izviruju
preumornih lasta.

Mama lasta prebrojava,
četu ovu malu
Brigadira određuje
malog ptića Savu.

Mali Sava sav bitan
komanduje mirno
svi se ptići digoše
osim malog Sime.

„Diž' se Simo spavalice!”
viče Sava brigadir,
„Mi odosmo, odletesmo,
čekati te nećemo”.

Mali Sima ustaje,
pa govori Savi:
„Neću Savo da letim
iza ovih brda
ko zna kakvih tamo sve
strašnih ima čuda.

Baba roge, strašne vile,
i druga čudesa,
ne smem ni da pomislim
šta sve zemljom šeta”.

Mama lasta zagrla
uplašenog Simu
pa mu šapne na uvo
istinu kroz rimu:

„Baba roge, strašne vile
možda jesu strašne
ali one ne postoje
to je izbor mašte”.

MACA ISTRAŽIVAČ

Svakoga jutra čim zora svane
mala maca pomno zaviruje
u svaki kutak našega stana
znatiželjno sve ispituje

Šta ima u dnu velikog ormara
kakva je iznutra cipela stara
šta se to vidi u veš mašini
ko to u slivniku buku čini

Da li se može slobodno ući
u kutiju među alatke
a u džepu zimskog kaputa
mogu li se igrati žmurke

Iza klavira, ispod kreveta
iza stola, ispod tepiha
svuda se mora zaviriti
čitav se svet mora istražiti

SVAĐA NA ULICI

„Av-av! Av-av! Av-av!
Zašto prolaziš pored moje kuće?”
reči su oštre jednog malog žuće.
„AV-AV! AV-AV! AV-AV!
Neće meni niko odrediti put!”
veliki je vučjak sada zaista ljut.

U to se pojavi jedna pseća dama
„Oh, av! Oh, av! Oh, av!”
repićem mahne sva razdragana
i zatrepće ljupko svojim okicama.
Istog trena prestade sva ona galama
i već pogađate: ne ostade sama!

BAKINA UNUČICA

Slatko se smiješe oči plave,
dok kućom ori visoki ce.
Gle, tiha kuća oživi za čas.
Sretno je srce bakice.

I nježno gladi kosicu plavu,
dok umorna kraj male sjeda,
tad prestaje umor, nestaju boli,
tek unuku dragu gleda.

Glavica plava nagnula se tiho.
Gle, očice drage za čas su snene,
dok prstić mali marljivo duda,
u sanak tonu modre zjene.

UNUCI SUNČICI

Ja znam jednu djevojčicu malu,
kosica joj meka ko svila,
očice joj dva jezera gorska,
a po suncu ime je dobila.

Daleko je djevojčica mala,
a baka ju jako, jako voli,
za njezinu sreću Bogu se moli.

NAŠA DJECA

U tom pogledu samo znatiželja i radost
U smijehu slatkom skriva se mladost
Od svakog poljupca koji zagrlji mi lice
Ozari se moje srce i ja poletim poput ptice

Jer postoji li išta ljepše nego gledati vas
Te predivne oči,te prekrasne moći
U toj čaroliji čarobnog smijeha
Ljubiti vječnost svakog početka

Ne,nije potrebno ništa više
Od nježnosti dodira
Vaših bezazlenih grijeha
Ma mogao bih živjeti vječno
U krletci ovog bezimenog svijeta
I grliti Vas,smisao svog života

NAŠA SREĆA

Dok se svijetlost smije u travi
ono miluje sva lica sunca
Sa njim lišće pleše na svakoj krošnji
i sve leprša od radosti koju nosi

Pjesma njegovog smijeha
raspjevanog slavuja ostavlja bez daha
Tisuće šarenih leptira svoj ples
poklanja balu tog sjaja

Cvijeće se nestrpljivo klanja
laticama punih žara
dok malena ruka
prstićima po njima šara

Miris mladosti
opija zrak ovog jutra
u čežnji za njim sve neutješno čeka
da prespava u novo sutra

RAPSODIJA-19

Pogledaj u parku
klupe su prazne.
Nema starca ruke
da golube hrane.
Nema ni djece.
igrom razdragane.
Pogledaj ulice puste
čuje se rapsodija.
Same se oči ruše
zalazi sunce.

НА КЛИЗАЊУ

Завејао улице, дворишта и куће,
не бежимо ми сада тамо где је вруће.
Жељно смо дочекали игре на снегу,
весело појурисмо ка оближњем брегу.

Осмех на лицу и скок до крова
кад ми тата рече шта је радост нова.
Идемо ми сада у парк на клизање,
па ћемо на Коп на скијашко низање.

Први пут сам ја на клизаљке стала,
то заиста није никаква шала.
Колена су клецала, зуби цвокотали,
око мене су се многи људи мотали.

Мама, где си сада да ти паднем у загрљај,
клизаљке ме не слушају, гледам овај ледени сјај.
Летим, ветар ме шиба у лице
као да ми изнад главе сад певају птице.

Памтићу увек овај диван дан
када сам се слатко навозала ван.
Грејаћу се кући крај топле пећи
и баби у крилу све детаљно рећи.

НОВОГОДИШЊИ ПОКЛОН

– Шта желиш за Нову годину? – упита дете Деда Мраза.
– Волео бих нове санке – рече белобради – Ове су ми већ старе.

– Какве да буду, опиши их – радознало предложи малиша.
– Велике, удобне, сјајне, црвене, са покретним кровом. Волео бих да буду на електрични погон, много брже бих путовао по свету.

– Твоја жеља ће бити испуњена – рече свечано дете.

Сутрадан у школи, на часу ликовног, сви су цртали санке за Деда Мраза. Било је ту разних модела, сваки је био занимљив на свој начин. Малишан покупи све цртеже и однесе увече свом пријатељу.

– Види, новогодишњи поклон за тебе. Не једне санке, већ тридесет.

Деда Мраз је радознало разгледао цртеже, дивећи се дечјим идејама. Оно што дете у својој глави замисли, ни најбољем и најученијем конструктору не би пало на памет! Дека је одавно веровао да су деца највећи мудраци на свету, само што то често не знају њихове маме, тате, наставници и остали одрасли.

– Ово је најлепши новогодишњи поклон који сам икада добио!

Зато је Деда Мраз са много више воље почео да пакује поклоне за своје мале пријатеље. Сад кад има толико нових санки у свом возном парку, схватио је колико је свет мали. Моћи ће да га прелети брзином сунчевог зрака. Свет је мали, али је срце детета огромно. Веће и од самог Сунца.

CENTILEMA

Družimo se tako
moj kompjuter i ja.
Družiti' se nije lako
s nekim ko mnogo zna.

Kad ga nešto pitam
sto odgovora da.
Onda svaki čitam
i pravi biram ja.

Birati jedan od sto
to je centilema.
Taj odgovor je često
kao da ga nema.

Osim centilemu
sada imam i dilemu:
da li baš o svemu
treba vjerovati njemu?

NEZABORAVAN ROĐENDAN

Mali Miko danas slavi rođendan, okupili se drugari na rođendansku žurku. Pun sto kolača bombona i raznih slatkiša, šareni baloni zavezani za svaku stolicu. Vedar sunčan dan na farmi dodatno uljepšavaju pjesma i smijeh Mikovih drugara. Patkica Lili još nije došla pa je Miko malo tužan. „Drugari ajde da se igramo žmurke” veselo povika Dani mali mačak. Usklik radosti ispratio je Danijev predlog, samo je Miko malo bio tužan jer Lili nije dolazila još ali se ipak trudio da pred drugarima bude veseo. Izvlačili su štapiće i Miku je zapalo da drži povez preko očiju i tako traži drugare kako bi ih po dodiru prepoznao. Okupili su se oko njega glasno navijajući a Miko je prvo raspoznao dodirom Danija pa Nilu zatim Feliksa a onda je dodirnuo nekog u prvi mah nepoznatog ali osmijeh na njegovom licu je značio da je ipak prepoznao njegovu omiljenu drugaricu Lili. „Liliiii” uzviknuo je Miko radosno „došla si ipak”. „Pa naravno Miko tvoj rođendan ne bih nikada propustila”. Miko je posle rezaio tortu nastala je prava gozba na farmi zatim je zajedno sa drugarima otvarao poklone a najveći poklon mu je bio Lilin dolazak i nema sumnje bio je to Mikov nezaboravan rođendan.

TABLICA ZA MNOŽENJE

Nosili smo je u torbi svaki dan zbog matematike
Volim je i danas jer je imala lepe loptice u boji
Na njoj se naučilo svašta da se broji.
Matematike, kome ne ide, svako se boji,
Nas je učitelj voleo i množenje na njoj lepo naučio,

Ko na času nije pazio,
Posle škole „u zatvoru” je ostajao
Tako su deca dopunsku nastavu zvali.
Ja sam samo jednom u njemu ostala
Jer sam samo jednom u životu na čas
poneti križaljku zaboravila.
Nisam bila kriva, seka mala se sa njom igrala,
Na mesto je nije stavila,
Torbu sam posle i uveče i ujutru zbog toga uvek pregledala.

MIRIN KIŠOBRAN

Na prozor zlatne zrake vire
dan je suncem obasjan
a u sobi djevojčice Mire
spava mali kišobran.

Na njemu duginih boja
naslikan cvijet do cvijeta,
pa još mala drvena drška,
nigdje ljepšega nema.

Kišobran u snove utonuo,
sanja oblake pune kiše,
u šetnju bi rado krenuo,
ne može čekati više.

Čim je oblak sunce pokrio
u zraku zaplesale kapi kiše,
kišobran se od sna probudio
u ruci djevojčice Mire.

Nove čizmice joj na nogama
pa brzo potrči u dvorište,
sad šljapkaju po lokvicama
a kišobran se sretan smije.

MAČKA I MAČE

Moje malo mače jede, pije i skače,
Ali vode se boji, pa se ne umiva,
Mama se zato brine
Prljavština mora da se skine.
Ako nećeš milom,
Šapice ću ti oprati silom.
Ne pomaže ni plakanje
Mau, mnjau, mrnjau,
Čuju i golubovi na tavanu
Pitaju se – da li nestašno mače plače,
Da li ga mama tuče
Kad toliko mnjauče?!
I kuca ga žali
Pita se šta mu fali.
U dvorištu se svi čude
Pomoć bi da mu ponude,
Ali mama frkće ljuto
Bolje se ne mešajte u to.
Iako njene vaspitne mere
Niko ne razume
Intuicija im govori
Da se ne zbori,
Komšiluk će u slozi da živi
Ako macu ne okrevi...

PESMA ZA DEDU ČEDU

Kao u stara dobra vremena,
Čedomir deda čeka berbera.
Unuk se mali
Drugovima hvali,
Da je njegov deda Čeda
Često Deda Mraz
Sa bradom i brkovima,
Koji krase lice
Samo što su od sapunice
I tu su dok berberin ne odluči.
Kad on zaključí
Da se britva ne obezobrazi
Da će biti glatki obrazi
Onda ih skine,
A dedino lice sine.
Sad deda unuke ne bocka,
Pa se skocka,
O dečji obraz svoj priljubi
Sad može srdačno da ih izljubi.

ЧУДО ЛУДО

Бубамара једна
себи џемпер плете,
Око њене главе
пужићи сад лете.

Сад у чуду гледам
да л' је све у реду,
Када онда зачух
лије како преду!

Не могу да схватим
шта се то дешава,
Кад у гнезду видех
лава како спава!

О Боже мој драги,
Шта ме овде снађе?
Један мајмун мали
Ухапшен због крађе!

Велика је ово
загонетка мени,
Пошао је вук
Овцу да ожени!

Идем ја да спавам,
па ће све да прође,
И у овој шуми
Све на место дође.

TWINS

Не знам зашто сам се са тобом родила?
Зашто то нисам могла да бирам?
Кад се са тобом нашалим мало,
Плачеш и кажеш да стално те дирам!

Ја увек спремна за чарку неку,
За бој, битку и авантуру!
Ти ни прстом нећеш да мрднеш,
Да не квариш своју лепу фризуру.

Хаљине твоје лепе цветићи,
Из мојих чарапа вине прстићи!
Твоје су лутке све у ред сложене,
А моје по кући свуда изложене!

А опет, када нас заједно сретну,
Ми направимо такву пометњу!
У туђим смо очима потпуно исте
И кад смо прљаве и кад смо чисте.

КУЋНИ ЛЉУБИМЦИ

Хоћу да тата купи ми куцу,
Да свуд' по кући направи штете,
Хоћу и једну малену мацу,
Она да преде, а ја да плетем.

Желим и једног маленог врапца,
Да сваког јутра цвркуће мени,
Хоћу и једног камелеона,
Да час пожути, час позелени.

Хоћу и једну слатку горицу,
Да ноћу заспим у њеном крилу,
Да ме к'о Тарзана она васпита,
А где је Тарзан – ту је и Чита.

Хоћу и тигра, лава што спава,
Вука, жирафу и зебру једну,
Нек мало се збију, велик' је кауч,
Имаће места за све да седну.

Од списка овог сви су у чуду,
Кажу да имам ја машту луду!
И нису по мене сад добре вести,
Нема где мама све њих да смести.

BUBA DARA

Na tananom listiću lipe,
do kapljice što se rosi,
sedi jedna lepotica,
ogleda se i ponosi.

„Baš sam lepa
vidi samo,
ko još ima takve tufne?!”

S leđa joj tad neko priđe,
okrete se Buba Dara.
Situacija je vrlo čudna.

Dara gleda sad u Maru,
zbunjenost da prođe neće:
„Da li možda sanjam budna
ili ima čudo veće –
je l' to meni sada prišlo
ogledalo što se kreće?!”

ПЕСМА НА СЛОВО Ј

Једнога дана испод јоргована
јеле су јабуке Јасна и Јана.

Једнога дана код Јеце и Каје
кока Јока је снела јаје.

Једног су сутра јуриле санке
Јован је јурио код Јованке.

Једно је јутро јутрило снажно,
Јованка је пољубила Јована
и више ништа није важно.

ДЕТЕ

Дете је песма весело испевана,
дете је недостижан сан,
дете је анђео чувар,
дете је највернији другар
сваки нови дан.

Дете је нерасцветани мак,
дете је бескрајна игра,
дете је топли зрак,
дете је непроливена суза,
дете је највећа дуга.

Дете је искрено, правично,
све му је лако,
нема непремостивих проблема,
када жели да постигне циљ
не верује речима,
него дела.

Деца су иста
и свих градова и села,
са чистим душама,
уз заразне осмехе,
са жељом за хармонијом,
мир и разумевање.
Да, таква су деца
у целом свету.

ŠKOLA

Eh, škola škola... a kako je samo bilo divno u praistoriji...
U praistoriji, to vreme starostavno,
bilo je silno jednostavno!
Pojede čovek na miru ribu,
lepo se za doručak gosti,
pa se posle očeslja priručnim
češljem od riblje kosti.
Onda od kože seče remenje
i uči da obrađuje kremenje
a posle više nema predavanja
i love se mamuti do spavanja...

- Što nisam neko drugi pa taj da mora kod zubara?
- Sve mi nešto to nije za decu, to nije za decu dobro, ko je ovde dete oni ili ja, valjda ja bolje znam?
- Objasnili su mi da je čukundeda terao pradedu da jede spanać, pradeda dedu, deda tatu, i sada tata mene. Izgleda se se spanać jede iz osвете.
- Prava je sreća što se svi rodimo baš na rođendan. Zamislite kako bi bilo da se rodimo na dan kad se ne daju nikakvi pokloni.
- Zašto ja nisam moj brat? On još ne mora ni u prvi razred.
- Kako nisam koncentrisan na času, a sve vreme napeto osluškujem kad će da zvoni.
- Juče sam bez reči pristao da pojedem spanać a oni odmah pitaju šta sam skrivio. Vidite i sami, pored ostalih osobina, spanać je još i izdajica.
- A može li u zdravoj ishrani da se nađe i nešto što ja volim?
- Svađe su besmislene i dosadne. Od ovog časa, ko hoće da se svađa sa mnom neka se svađa sam, ja neću da mu pomažem.
- Marina voli spanać. Hm. Izgleda da u tom jelu ipak ima nečega.
- Najstrašnije je kad se savršeno sakriješ dok igrate žmurke, a posle te niko ne traži...
- Dva sata sam stajao ispred Marinine kuće i onda je ona izašla pa sam je ja tu slučajno sreo i onda smo zajedno išli do prodavnice. Slučajni susreti su najlepši, ali ih ne treba prepuštati slučaju.
- Najbolji deo nazeba je onda kad kažu „Jeste, ozdravio je, ali neka ga još dan-dva kod kuće zbog druge dece”...
- Bar za sneg niko ne može da ti kaže „ako budeš dobar - padaće sneg”.
- Razlika između Zoologije i Botanike je u tome što botanika većinom skromno stoji gde se zatekla, a Zoologija se povazan nekuda vrzma.

AUTORI / АУТОРИ

ЧИКА ПЕЦА

Чика Пеца, љубимац деце - слушалаца Студија Б, пријатељ најпознатијих спортиста и стваралаца у области културе, човек непознатог лика, а препознатљивог гласа. Пеца Петровић-Марш је један од оснивача Студија Б. Осим познате дечје емисије „Пеца и деца” уређивао је и водио емисију из области културе „ОГЛЕДАЛО”, као и врло слушани недељни спортски програм „СОС - СВЕ О СПОРТУ”, у којима су гости били наши најеминентнији ствараоци и домаћи и светски асови у скоро свим спортовима... Написао је велики број песама за децу, које је пуних 5 година свакога јутра „саопштавао” слушаоцима Студија Б. 1979. НИПП „Жеж” му је штампао књигу песама „Слатка азбука” и ангажовао га као уредника едиције „РЗР - Романи за радознале” 1997. уређивао је месечни илустровани часопис за децу „Хоћу – Нећу”. 2000. године композитор Данило Даниловић Данилушка на Пецине текстове о словима наше азбуке компонује мјузикл „Музичка азбука”, а 2008. заједнички реализују пројекте навијачке химне „Напред, Србија!” и прелепе баладе „Заљубљен у Србију”. По његовом сценарију, аниматор Влада Маринковић урадио је цртани филм „Чудна шума” и петнаест епизода „Соскових чаролија” за ТВ „СОС канал”. 2007. освојио је престижну књижевну награду „Доситејево перо” за књигу песама „Срећна Нова година”. 2016. угледала је светлост дана његова збирка песама о зубима „Зубологија” у издању предузећа „Керама плус”. 2017. Године у издању КР Балкан објављује књигу ПЕЦИЛИН а 2019. књигу ШКОЛАРКЕ. Члан је *Креативног тима Креативне радионице Балкан*. Рођен је у Крагујевцу 1940., тренутно живи и ствара у Београду, и путује белим светом уз помоћ интернета.

ЈОВАН БАЈЦ

Рођен је 13. јула 1976 год. у Аранђеловцу. У родном граду завршио је основну, а у Младеновцу Техничку школу. Од ране младости бави се писањем поезије, коју и објављује по школским и локалним књижевним часописима. Осликавајући реалну слику Србије кроз сва времена, ствара поетски роман *Ватрено оружје* (2003), чиме је доказао да поседује изузетан таленат за приповедање. Савременим романом *Распеће* (2005) потврђује своје књижевне способности, што му отвара многа врата у свету културе и уметности. Активно учествује на књижевној манифестацији *Инспирација Дунав*, презентујући своје литерарно стваралаштво по европским дестинацијама. По многобројним зборницима објављене су његове одабране песме, приче и афоризми. Из штампе излазе и збирке афоризама *Лет беле вроне* (2014) и *Земља шарених лаж* (2017), где се истиче британским, сатиричним хумором. Наступа на многим књижевним манифестацијама, презентацијама књига и књижевним вечерима, укључујући и гостовања по иностранству. Добитник је дипломе на *Фестивалу сатире* у Мркоњић-граду (2014), златног одличја на *Фестивалу љубавне поезије* у Барајеву (2014) и златног одличја на *Фестивалу Поетска харфа* у Скопљу (2015), као и дипломе на *Фестивалу љубавне поезије* у Мркоњић-граду (2015) и (2016), те диплома похвала на два *Фестивала љубавне поезије* у Београду (2015) и друго. Константно је присутан у антологијским зборницима *Креативне радионице Балкан*. Уважени је члан књижевног клуба Аранђеловац у истоименом граду, где иначе живи и ствара.

ЉИЉАНА ТЕРЕНТИЋ

Рођена у Београду 1963. Живи и ствара у Смедереву. Бави се сликарством (највише иконописом), пише песме, приче, есеје... (духовне, родољубиве, мисаоне, љубавне, дечије). Добитник многих награда, повеља, похвала и диплома за своје радове. Само у прошлој години њене песме и приче су нашле своје место у 24 Зборника. Члан је УК „Расковник” у Смедереву и огранка „СКОР-а” у Смедереву. Иако има доста радова (за 5 збирки),

није objavila ni jednu zbirku, ali se nada da ће се временом стећи услови и да ће бар једна угледати светлост дана.

EMIR BAJROVIĆ

Rođen 1988. u Novom Pazaru. Osnovnu školu završio u Delimeđu a Gimnaziju u Novom Pazaru. U Danskoj završio školu za Pedagoškog asistenta. Oženjen i otac jednog divnog dječaka. Objavljivao u mnogim časopisima i zbornicima. Nekoliko puta pohvaljen i nagrađivan. Član *Kreativne Radionice Balkan* i član Udruženja Književnika *Umjetnički Horizont*. Piše poeziju i kratke priče, u slobodno vrijeme voli da crta.

ZADA ŠAHĐANOVIĆ

Rođena u Tuzli 25.10.1959. Po zanimanju prosvjetni radnik. Osim pisanjem bavi se slikarstvom, lektorisanjem i novinarstvom. Prozni i poetski radovi objavljuvani su u mnogim časopisima i zbornicima. 2019. godine izašla je iz štampe njena prva zbirka pjesama „Rubin u travi”. Imala je 4 samostalne i nekoliko zajedničkih izložbi umjetničkih slika. Radi kao bibliotekar u OŠ „Dr. Safvet-beg Bašagić” u Gradačcu.

MILAN MILIVOJEVIĆ

Rođen 12. februara 1951. godine u siromašnoj radničkoj porodici, danas živi u siromašnoj penzionerskoj. Završio MTŠ „Petar Drapšin” u Beogradu, ali najmanje se bavio mašinstvom. Radio više vrsta poslova – referent primopredajne službe u putničkom servisu, potom defektator u Motornom odeljenju AK „Kompresor”, onda svirao bubnjeve, pa bio prodavac, referent Finansijske operative, referent NO i šef Odeljenja ONO, pa novinar-urednik u TP „Elektrotehna”. Iz „Elektrotehne” prešao u JKP „Gradska čistoća” Tamo bio glodur lista preduzeća. U Radio ušao preko dečje emisije „Muzički gusar”, radio skoro dve decenije honorarno u Beogradu 202 kao novinar, a kao stalno zaposleni iz Radio Beograda otišao u penziju. Fotografijom se bavio kao novinar u „Elektrotehni” i „Gradskoj čistoći”. Ima više objavljenih priča u „Dugi”, „Ekspresu”, „Novostima” i „Sa-

vremeniku”. Danas živi u Ivanovu kod Pančeva. Iz Beograda izbegao krajem novembra prošle godine. U samoizolaciji, kao ostali stariji od 65 godina.

БОГДАН ЈЕВТИЋ

Рођен 21.08.1965. године у Крушевцу, Република Србија. По занимању Правник, члан Удружења песника *Поезија СРБ* из Крушевца. Награђиван на песничким конкурсима. У 2017-ој и 2018-ој у 27 Зборника објављено 35 његових песама. У 2019-ој години у 9 Зборника објављено 15 његових песама.

ДУШКО Р. НЕДОВИЋ

Рођен у Брњацима код Светог Самограда. Слика, пише, награђиван, објављиван у више часописа и зборника. Воли живот пуним плућима, живи у Бијелом Пољу, Црна Гора.

VESNA ĐUKANOVIĆ

Рођена 16.02.1963. године. По професији учитељ. У слободном времену се бави писањем поезије, прозе и осликавањем свиле. Објавила две књиге кратких прича: „Радост жуте лубенице” за коју је добила награду Чуčkова књига коју дodeljuje Народна библиотека „Branko Ćuĉak” из Хан Пижеска, Република Српска (за 2016) и „Odsjaj svilenih niti” (2018). Објављивала радове у више зборника. Dobitnik је Svetosavske nagrade Narodne biblioteke „Petar Petrović Njegoš” Књажевaц 2018. Такође, dobitnik је друге nagrade на конкурсу *Mitropolit Josif Cvijović - Užice* 2019. Године; треће nagrade *Svetosavska zvona - Beč Austrija* 2020; треће nagrade „Gavrić Borislav” Lukovac, BIH 2020.

DUŠAN PEJAKOVIĆ

Pasionirani ĉitalac i ljubitelj prirode. Magistrand Fakulteta političkih nauka Univerziteta Crne Gore, volonter, socijalni preduzetnik i autor. Vremenski i ne toliko dugo prisutan u svijetu poezije, ali u kojoj je već pobrao nekoliko priznanja; učestvujući prije svega na

Balkanskom takmičenju poezije *Mili Dueli*, gdje je kroz niz eliminacionih krugova stigao do polufinala i između ostalog dobio nagradu – NAJBOLJI PLASMAN CRNE GORE ZA 2019. Takođe, bavi se pisanjem proze, prevashodno oličene u formatu kratkih priča ili novela. Trenutno radi na pripremi svoje prve samostalne zbirke pjesama.

AMER SOFTIĆ

Rođen 21.02.1973. godine, odrastao i živi na Ilidži, pokraj Sarajeva, oženjen, otac dvije djevojčice, uglavnom piše poeziju, mnogo neobjavljenih pjesama socijalno – ljudske tematike.

МАРИНА РАИЧЕВИЋ

Рођена је 11. маја 1968. године у Пироту. Енглески језик и књижевност дипломирала је на Филозофском факултету у Нишу. Двадесет пет година ради као наставник у Основној школи „Вук Караџић” у Бору. Њене песме заступљене су у неколико зборника *Креативне радионице Балкан* и књижевним часописима, а афоризми у сатиричним алманасима и књигама-Осињак, Сви за једног, Жена и афоризам, Сатиричне вертикале, Женско писмо, Афоризми и афористичари 18 и 19, Сатиричне приче ... Добитница је прве награде за ауторску загонетку на *Сусретима Енигмата Србије* у Ваљеву 2015. Њена сатирична прича - *Добро је* проглашена је за најбољу причу *Сатира Феста 2017.* у Београду. Добила је другу награду књижевног конкурса „Душан Војиновић” 2019. за афоризме. Своје енигматске радове објављује у часопису *Новости Енигма*. Један је од чланова тима на порталу *Зелене учионице* и електронског часописа за хумор и сатиру *Шипак*.

ВЕСНА МИХАЈЛОВИЋ

Рођена 1965. године у Крушевцу. Завршила IX београдску гимназију, уписала Машински факултет, али га због удаје напустила. Живи у Шанцу крај Крушевца. Домаћица, мајка два сина. Пише песме тек неколико година и објављивала их једино у неким радио емисијама и у електронским часописима, и читала на

сеоским приредбама, углавном, шаљиве песме о догађајима и личностима из села.

AMINA HRNČIĆ

Rođena 1995. godine u Zenici. Osnovnu, nižu muzičku školu (odsjek klavir) i gimnaziju završila je u Maglaju. Živi i studira u Sarajevu. Trenutno je na petoj godini Farmaceutskog fakulteta. Na „Festivalu poezije mladih”, Vrbas, bila je finalistkinja tri puta. Drugu nagradu dobiva na 49., pobjeđuje na 51. „Festivalu poezije mladih”, u okviru čega je nastala zbirka poezije „Oktava”. (2019) Na konkursu za prvu knjigu *Književne omladine Valjeva*, pobjedila je sa zbirkom poezije „Put u Agape”. (2018) Osvojila je drugu nagradu na 29. Festivalu „Panonski galeb”, Subotica, prvu nagradu na konkursu „Moj dom je tamo gdje sam ja”, Mladenovac, bila u užem izboru za književnu nagradu „Slovo Gorčina”, Stolac, finalistkinja „Rakovićevih večeri poezije”, Bijelo Polje, te „Festivala poezije za decu”, Crvenka. Piše poeziju za djecu i odrasle i crta stripove.

MARICA ŽANETIĆ MALENICA

Rođena 1952. umirovljena je novinarka i živi u Splitu. Osnovnu školu i prvi razred gimnazije završila je u Sarajevu (BiH), a ostale razrede gimnazije i Ekonomski fakultet u Splitu. Članica je Hrvatskog društva književnika za djecu i mlade Zagreb, Umjetničke likovno-pjesničke unije „Vlaho Bukovac” Split, Hrvatskog književnog društva Rijeka i Udruge „Kvaka” Zagreb. Objavila je poetske zbirke „Da je noćas bilo” (2018.) i „Žena svojih godina” (2020.), knjigu pjesama za djecu „Četiri čarobne riječi” (2018.) te putopisnu prozu „Zemlja uvezene povijesti – Dnevnički zapisi iz Australije” (2019.). Poeziju i prozu objavljuje u web časopisu za književnost Kvaka i na portalu *Hrvatski glas* Berlin, gdje ima svoju rubriku naziva „Tragom uspomena”. Pjesme i priče su joj uvrštene u više od četrdeset zbornika u Hrvatskoj, Srbiji, BiH i Crnoj Gori.

НАДА ХАЦИ ПЕРИЋ

Рођена 1959. године у Призрену. Од 1999. године живи у Београду. Ради као судија у Апелационом суду у Београду. Поезију је објављивала као ученица гимназије у омладинским часописима а од 2015. године до данас објавила је пет збирки песама „Враћам се”, „Пођите са мном”, „Надалиште” (поезија за децу и младе), „Прибежиште” и „Исходиште”. Њена поезија и путописи су заступљени у зборницима Удружења писаца „Поета” из Београда, Удружења *Уметнички хоризонт* из Крагујевца, *Дунавски венац* из Борче, Културног Удружења „Златна реч-српска круна” из Беча, Зборницима манастира Бешеново-Бешеновска *приношења*, Поетског клуба „Знакови” из Вишеграда, у часопису „Стремљења”, Зборнику међународног песничког конкурса у Санкт Петербургу на којем је песма „Молитва Светом Спасу” освојила највећи број гласова читалаца а на конкурс поводом годишњице смрти породице Романов у истом граду, песма „Свети Царе” освојила прво место.

MIRJANA ĐAPO

Рођена 1950. у Smederevu. Завршила Filološki fakultet у Београду, група за српско-хрватски језик и књижевност. Живи у Београду као професор у пензији. Објављена дела: збирке поезије „U bunilu”; „Tumaranje po egu”; „Grafiti po zastorima duše”; „Antigonin vrisak”; збирка прича: „Klupa za tihu raju”; „Uzdizanje vlastitog neba”; romani „Elysion”; „Sećanje – nasleđe prošlosti”; „Lady i Aziz-aga”; приче за децу „Put u središte bajke” и „Lepe i ružne reči”; knjige афоризама: „Talasanje po suvom”; „I vi ste tu”; „Otvori oči – zaudara”; драмски текстови „Možda i nije sve tako crno i knjiga prikaza - „U potrazi za lepotom i smislom pisane reči”. Dobila više prestižnih nagrada i priznanja. Zastupljena u antologijama i zajedničkim zbirkama. Prevodena na više jezika. Nosilac Zlatne značke Kulturno prosvetne zajednice Srbije. Član Udruženja književnika Srbije; Književnica године -2017. Izdavačke куће ARTE.

АЛЕКСАНДРА ГОЛУБОВИЋ

Рођена 06.09.1978. године у Панчеву где је завршила основну и средњу школу. Од 1999. године живи и ради у Сремској Митровици. Фотографијом се бавим аматерски од 2009. год.

DUŠICA MATICKI

Rođena i živi u Beogradu. Diplomirala na Filološkom fakultetu u Beogradu, smer Srpska književnost i srpski jezik. Radila preko dvadeset godina kao profesionalni novinar u Međunarodnom radiju Srbija, honorarni saradnik listova „Politike” i „Radio TV revije”. Piše i objavljuje поезију и кратке приче.

НЕБОЈША СТОЈОСКИ

Рођен у Београду 12.08.1981. члан је удружења писаца *Поета, Свесловенског књижевног друштва, Друштва књижевника Београда, Удружења књижевника Уметнички хоризонт*, песничког друштва *Раде и пријатељи*, удружења писаца *Поета Дунавски венац* и пријатељ многих удружења писаца. Иза себе има учешће у доста зборника као што су *Песнички сабор* у Славу Свете Петке у Овчи, Међународни Фестивал Поезије *Месопотамија*, Мозаик лирике удружења књижевника *Уметнички хоризонт*. Иза себе има објављену књигу поезије „Завера ума” у издању *Друштва књижевника Београда 2018*. Књига поезије „Моја стихозборја” изашла из штампе 2019. у издању удружења писаца *Поета*. По занимању је помоћник књиговезца у инвалидској пензији.

SONJA PADROV TEŠANOVIĆ

Pjesnik za djecu, рођена је 1967 године, мајка два сина, удата. Живи и ствара у Херцег Новом, иза себе има двије самосталне збирке поезије за малишане и неколико заједничких. Учествује на сајмовима књига, дјечјим фестивалима, школама, библиотекама и разним сличним манифестацијама. Добитник је више књижевних награда и члан неколико удружења књижевника. Већину својих pjesама посветила је својој и свој другој доброј дјечи (а сва су дјеча добра)!

SANJA RADOJKOVIĆ DJURDJEVIĆ

Voli da čita i piše,ta ljubav datira sve od srednje škole. Uvek je to oštajalo među njenim papirima,onda je odlučila da se javno oproba. Magazin *Shine* u *on line* formi,dugo već objavljuje njene tekstove. To su priče koje je svako od nas doživeo,protkane pozitivnom psihologijom. Pokretač je bila prevelika tuga,usled gubitka oba roditelja,pre samo par godina. Ipak je i srećnik,mama je troje dece,-čak i baka. Srećnik što se eto njeni prvi štampani tekstovi nalaze u „Zbornik čuvara prirode”. Ima svoj Blog pod nazivom:mojaiskraa.blogspot.com,pa uživajte u njenim radovima.

MIROSLAV MIŠEL BOLTRES

Bogotražiteljni pesnik serbski, rođen je trećeg dana meseca jula 66. godine dvadesetog stoleća na desnoj obali Dunava u umetnički utvrđenom Gradu Smederevu. Počasni doktor književnosti (Honorary Doctor of Literature). Diplomirani menadžer. Moderator je kulturno-umetničkih manifestacija. Bavi se izdavačkom delatnošću. Piše klasičnu poeziju, haiku, rubaije, kratke priče i zapise i aforizme. Zastupljen u više od četiri stotine zbornika, rukoveti, almanaha... Počastvovan sa više književnih nagrada i priznanja do današnjih dana. Član više književnih klubova i asocijacija u zemlji i inostranstvu. SENATOR je u Svetskoj uniji pesnika izabran glasovima pesnika – predstavlja Srbiju i srpsku poeziju (SENATE OF THE WORLD UNION OF POETS - CHAMBRE OF POETS). Viši stručni saradnik i sekretar sekretarijata i sekretar PR službe Srpske kraljevske akademije naučnika i umetnika. Objavio do sada: četiri zbirke poezije i dve stihovane slikovnice za decu. Ima i jednu knjigu za decu objavljenu u Americi (Poetry for children „Santa Klaus and brothers and sisters frozen” - Lulu Press, Inc. USA, 2020). Jedan je od osnivača i predsednik Umetničkog kluba RASKOVNIK, Smederevo, Srbija od 2009. godine. Utemeljivač je međunarodne književne manifestacije „Despotova zakletva” u Smederevu od 2014. godine. Danas živi, piše i stvara, još uvek, putujući između Smedereva, Beograda, Aleksinaca i Vlasotinca.

MIRJANA MILAČIĆ BAJIĆ

Rođena u Beogradu 1945, završila gimnaziju, osnovne (1972) i specijalističke studije (1982) na stomatološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu kao i magistarske postdiplomske studije na medicinskom fakultetu Univerziteta u Beogradu na katedri za ORL (1985) i stručna & naučna usavršavanja iz akupuntologije, paranazalne endoskopije, dentalne implantologije, facijalne estetike i dr. Paralelno studirala i svetsku književnost sa nemačkim jezikom na filološkom fakultetu Univerziteta u Beogradu. Radila u Beogradu, Švajcarskoj i dr. u svojoj struci. Od 2010 u starosnoj penziji, ali i dalje radno, dopunski aktivna. Velika preokupacija joj je pisanje poezije i proze u formi kratkih priča i priča. Pored pisane forme bavi se multimedijalno i umetničkim oblikovanjem minijatura i nakita od prirodnih materijala prevashodno gline kao i umetničkom fotografijom i kompjuterskom grafikom. Izlagala na više samostalnih i kolektivnih izložbi.

SANDA RISTIĆ STOJANOVIĆ

Pesnikinja i estetičarka rođena je u Beogradu 1974. Diplomirala je filozofiju na beogradskom filozofskom fakultetu. Autorka je 15 knjiga poezije čiji su izdavači *Svetovi*, *KOV*, *Adresa*, *Presing*, *Draslar* i *Gramatik* i jedna od četiri autora u zajedničkoj zbirci poezije „Iz senke stiha” – *Gramatik*, 2012. Prvu knjigu objavljuju joj *Svetovi* (Novi Sad, 2000) u ediciji *Savremena književnost*, urednik Jovan Zivlak. Rumunski pesnik Petru Krdu je urednik četiri knjige koje su joj objavljene u *Književnoj opštini Vršac - KOV*, (2007 – 2011). 2019. godine izdavačka kuća Presing (glavni urednik Predrag Milojević) je u ediciji „Pod Presom” objavila njenu knjigu „Osmatračnica dvadeset prvog veka”. Prevodi poeziju sa engleskog (Ted Hjuze, Filip Larkin, Lorens Ferlingeti, Geri Snajder, Adrijan Mičel...). Pesme su joj prevedene na francuski i engleski jezik i objavljene u knjizi „Art – Poesie – Poetry”, *Draslar*, 2019. Bila je urednik u izdavačkoj kući „Beletra” i glavni urednik književnog časopisa „Kovine” (*KOV*, Vršac). Objavila niz filozofskih eseja u zbornicima *Estetičkog društva Srbije*. Njene pesme i kratke priče objavljene su u brojnim zbornicima savremene književnosti i u nekoliko antologija poezije dvadeset prvog veka. Priredila je zbornike: „Avangarde će uvek postojati” *Gra-*

matik 2018 (pesnici osobenih poetika, početak 21. veka). „Art rebel 21” (LJUBAV, REVOLUCIJA I REVOLUCIONARNO 2000 – 2020), Gramatik, 2020. Urednik je edicije *Avangarda* u *IK Gramatik*. Član je *Srpskog književnog društva*, *Udruženja književnika Srbije* i *Estetičkog društva Srbije*.

ЈАСМИНА ИСАЈЛОВ

Пензионерка, рођена 1958. године у Црепаји где и сада живи са породицом. Из хобија се бави писањем и сликањем. Песме и приче објавила је у више књижевних зборника и добитница је неколико награда и признања. Прву награду „Златну медаљу” освојила је за причу поводом конкурса Михајло Идворски Пупин научник, родољуб и хуманиста (2017). Прву награду „Златну медљу” освојила је за причу поводом конкурса „Век победника 1918-2018” Михајло Идворски Пупин и наслеђе за уметничку креацију. Другу награду „Сребрну медаљу” освојила је за причу – конкурс Михајло Идворски Пупин научник и наслеђе за уметничку креацију (2019). Приповетке је објавила у књизи завичајних писаца Ковачица „Песме и приче из банатске равнице” (2017). Објавила ауторску књигу „Јоца” (2018). Електронски је у „Писму из Баната” објављене две традиционалне приповетке Чикаго (2014). Радове је објавила у зборницима „Љубав на дар” и „Љубав је све” Књажевац (2019). Кратке приче објавила је у зборнику „Чувари традиције” и „Чувари природе” *Креативне радионице Балкан* Београд.

ДУŠИСА RADOSAVLJEVIĆ

Živi u Mladenovcu. Radila kao novinar RTV Mladenovac, urednik informativnog programa, zamenik glavnog i odgovornog urednika, dugogodišnji urednik i voditelj različitih formata emisija iz kulture, kao i dopisnik pojedinih beogradskih medija. Od školskih dana piše poeziju. Poetski i prozni radovi novijeg datuma su objavljivani u časopisima, antologijama i zbornicima.

ИЛИНКА МАРКОВИЋ

Објављене збирке песама: „Између јуче и данас” 2014. (III награда на књижевном конкурсy „Пегаз”); „Право на живот” 2016. године и „Са свитањем” 2018. - издавач Књижевна омладина Србије. Њене песме су објављене и у великом броју зборника а учествује и на песничким манифестацијама по позиву. „Ко зна циљ, пут ће наћи.”

NADICA ILIĆ

Рођена 1948. у Pirotu, VSS правног смера. После овог рата остала сама и сада живи у Београду. Члан је *Kulture snova poezije* Zagreb, Удружења књижевника *Zenit*, Podgorica CG, DKB Београд и сарадница књижевних клубова шиrom бивших република SFRJ и ван ње. Награђивана за своја књижевна стваралаштва у групи аутора код нас и шиroy регији. У Азији објавила две песмарике „Прошlost” и „Садашњост” на арапско-српском језику, где је живела више од 25 година све до овог рата јер је супруг радио у дипломатији.

DEJANA ŽUGIĆ DACIĆ

Рођена 1976. године у Београду. У слободно време се бави писањем и фотографијом. Приче објављује на свом блогу. Учествовала у више колективних изложби фотографија у земљи и свету: Изложба фотографија „Право на рад” у организацији *Centra za antiautoritarne studije* – CAAS, Београд, *ArtApstrakt*, Кафе галерија *Tuluz Lotrek*, Београд, *Linija*, Кафе галерија *Tuluz Lotrek*, Београд, *REM*, Кафе галерија *Tuluz Lotrek*, Београд, *Qlick gallery*, Амстердам, *BBA Gallery*, Берлин, *Photosynthesis Gallery*, Софија, *Ravnikar Gallery*, Лjubljana, *Art Market*, Будимпешта, *Laurent Gallery*, Мелбурн, Аустралија, *The Space An Art Gallery*, Ванкувер, Канада и 4 фотографије су објављене у „Зборнику чуvara природе” у изданју *Kreativne radionice Balkan*.

LELA VUČKOVIĆ

Рођена је 30.04.1973. у Копривници, Република Хрватска. Средњу школу управно правног смера завршава у Копривници, а 1995.

godine diplomirala je na Visokom gospodarskom učilištu u Križevcima. Agronom po struci. Supruga i majka dvoje već odrasle djece. Piše od najranije mladosti, a ozbiljnije se pisanju posvećuje zadnjih nekoliko godina. Pjesme i kratke priče objavljene su joj na više portala, te u nekoliko zbornika i zajedničkih zbirki: *Trojica iz Gradišta*, *Zbornik čuvara tradicije*, *Zbornik čuvara prirode*, *U srcu gazele*, *Zlatna kočija stihova na putu za Očaravanje*, *Panonski galeb...* U skoroj budućnosti planira izdati prvu samostalnu zbirku poezije i kratkih priča.

DRAGANA ILIEVSKA

Rođena 1969 u Crepaji, opština Kovačica. Prodavac, veliki sanjar, optimista, vernik koji svoje snove pretače u pesme. Piše dečiju poeziju kao i ljubavnu. Inspiriše je lepota naše nepregledne ravnice... Član pesničke grupe *Banatska petica*. Tri pesme su joj objavljene u zajedničkoj zbirci: *Pesme i priče iz banatske ravnice*. Učestvovala na mnogim pesničkim takmičenjima a bilo je i manjih nagrada, za nju veoma značajnih.

GORAN KRAPIĆ

Rođen je 1984. u Rijeci. Kao jedan od odabranih autora dobitnik je priznanja za sudjelovanje na XI. *Susretima mladih pjesnika i prozaika* 2014. u organizaciji *Društva hrvatskih književnika* – Ogranak u Rijeci. Književni su mu radovi objavljivani u brojnim tiskanima i digitalnim časopisima, zbornicima te na internetskim stranicama (*Re*, *Književna Rijeka*, *Fantom slobode*, *ZiN Daily*, *Art Lab*, *Strane*, *Metafora*, *Kvaka*, *Astronaut*, *Horse Rider*, *Zvezdani kolodvor*, *Enheduana*, *Afirmator*, digitalni zbornik *Zvuk vode* i digitalna pjesnička zbirka *Tragovi u snijegu* – *Sjeme za budućnost*, tiskani zbornici *Trojica iz Gradišta*, *U srcu gazele*, *Zbornik čuvara tradicije*, *Zbornik čuvara prirode* i *Najljepše ljubavne pjesme*). Tijekom siječnja 2019. sudjelovao je, u organizaciji Art Laba i ZMAG-a, na trodnevnom pjesničko-ekološkom rezidencijskom programu *Tragovi u snijegu: Sjeme za budućnost*. Svoje je književne radove više puta javno predstavljao. Napisao je nekoliko romana, pripovijetki i zbirki pjesama te je u potrazi za izdavačima.

ДРАГИЦА БЕКА САВИЋ

Рођена 1958. по занимању дипломирани правник, а по вокацији песникиња. Као аутор је заступљена у више десетина Зборника поезије у Србији и региону. До сада је објавила три збирке песама. Добитник је више похвала и награда. Члан је *Савеза књижевника у отаџбини и расејању* Нови Сад, *Креативне радионице Балкан* Београд, као и Удружења књижевника *Уметнички хоризонт* Крагујевац. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

ТОДЕ РИСТА БЛАЖЕВСКИ

Тоде Блажевски, карикатурист, хуморист, есеист и аниматор. Рођен је 06.05.1948 године у Скопљу. Дипломирао је на правном факултету Универзитета „Св. Кирила и Методија „у Скопљу. Уметничким радом почео се бавити 1966 године, када је у новинама *Студентски збор*, објавио своју прву карикатуру. Од тада црта карикатуре, цртеже и стрипове, пише хумористичке приче, афоризме и есеје за карикатуру, израђује анимиране и цртане филмове и слика слике. Његове хумористичке приче, афоризме, и есеје за хумор и карикатуру и карикатуре су објављиване у: зборницима *Најкраће приче* (Београд), *Дивка-* (Београд), *Остен*, и *Македонски Остен*, (Скопје), електронских магазина: *Етна* и *Шипак*, (Београд), *Носорог* (Бања Лука), *Фенамизах* (Истанбул), *Санат-Дернеги* (Ексишехир) *Велика енциклопедија карикатуре* (*Big Encyclopedia of Carikature*), затим у новинама: *Студентски збор*, *Остен*, *Македонски Остен*, *Млад борец*, *Нова Македонија*, *Вечер*, *Бирлик*, *Република*, *Комунист*, *Трудебеник*, *Просветен работник*, *Металург* итд., као и часописима: *Мит*, *МК ревија*, *Корени*, *Разгледни*, *Тренд*, *Огледало*, *Современост*, *Свет*, *Стожер*, *Стремеж*, *Житие*, *Виц...* у Македонију, *Џубокс* (Београд), *Стршел* (Софија), итд. Објавио је следеће књиге: *Нула Вавилонска* (1995), албум карикатура, *Хомо балканикус ептен занесеникус* (1999), албум политичких карикатура, *Јас сум виновен за сè* (2008), збирка хумористичких прича и афоризма, *Аспекти на карикатурата* (2014), јесеи за хумор и карикатуру, *Воинственото перце* (2015) албум антиратних карикатура, и *Ја не сум виновен за ништо*, (2018) збирка

хумористичких прича, афоризма и карикатура. Године 2014 година збирка *Јас сум виновен за сè* је објављена и на француском језику, под називом *Mea culpa* - а збирка године 2019, збирка *Ја несум виновен за ништо* је преведена и на руском језику под називом *Я ни в чем не виноват*. Његова дела од македонском, су преведена на енглеском, бугарском, српском, турском, француском и руском језику. Добитник је шест специјалних награда за карикатуру и шест за цртани филм.

СТЕЛА МИХАИЛОВИЋ

Рођена 1977. у Београду. Ауторка романа „Игра” (2012) и „Повратак” (2018). Песме су јој објављене у неколико зборника у Србији, од којих су најзначајнији „Шумадијске метафоре” и „Гарави сокак”. Песмица „Шта да радим досадно је” настала је 1987. године када је ауторка имала 10 година, а 1989. је награђена на „Мајској песничког штафети” трећом наградом као и трећом наградом на „Змајевом конкурсу” исте године.

GORDANA RADOVANOVIĆ

Рођена је 23. августа 1963. године у Mariboru. Пише песме, хаiku и кратке приче. Заступљена је већем броју зборника и часописа. Више пута је награђивана на конкурсима за поезију и кратку прозу. Поједини haikui су јој објављивани на енглеском, италијанском, румунском, јапанском, немачком и кинеском језику. Аутор је седам самосталних књига: „Dok pevaju kapi svetlosti” - збирка поезије; „Pet koprena sna” - приче; „Brodeći za maglinama” - песме; „Lile u noći” - збирка haiku поезије; „Kremen” - песме; „Anđeli i oni drugi” - приче; „Mađioničar” - песме. По образovanju је дипломирали инжењер маџинства, професор енглеског језика и књижевности и професор информатике. Живи и ради у Banjaluci.

ZORA DAVIDOVIĆ

Bивши ученик Математичке гимназије у Београду, докторант на Заштити животне средине. Уз пут научила неколико језика, написала gomилу научних радова (баš написала, а не prepисала). Објавила

dve zbirke kratkih priča i beleški „Mastilo od sipe” i „Uspon i pad amigdale”. Zastupljena u mnogobrojnim zbirkama sa svojim pričama i pesmama (i višestruko nagrađivana za iste). Član BPCa (Beogradskog psihodramskog centra), član redakcije stručnog časopisa Povratak prirodi (ISSN 2406-2715 on line), član umetničke porodice galerije Art na sprat.

LEJLA KERIMOVIĆ

Rođena u Beogradu, gde živi i radi. U slobodno vreme bavi se kreativnim radovima svih tehnika, kao i amaterskom fotografijom.

ТИЈАНА НАШПАЛИЋ

Рођена 10.12.2008. у Кикинди. Више пута награђивана за поезију и прозу, као и за ликовне активности. Аутор је збирке поезије за децу: „Од срца деци на дар”, која је издата у октобру 2018. Тијана иза себе има педесетак зборника поезије за одрасле, писала је за различите књижевне клубове и удружења писаца. Наравно у мањем броју има и зборнике за децу у којима је учествовала, у већини је и награђена у обе категорије. Многобројне награде и признања за њен рад сведоче о квалитету истог. Такође је писала за зборнике у Црној гори, Босни, Хрватској и Бугарској, Русији, Аустралији, Аустрији. Тијана је била најмлађи члан Удружења Књижевника Зенит из Подгорице. Тијана је и члан Удружења писаца Краљевска бања у периоду 2019/2020. У јуну 2020. постала члан књижевног клуба „Бранко Ћопић” Београд.

МАЈА IVKOVIĆ

Rođena је 4.marta 1981. godine u Požarevcu, gde је odrasla, završila osnovnu i srednju školu. Još kao devoјčica, pokazivala је sklonost ka umetnosti, pogotovo ka slikarstvu i pisanju. Za vreme školovanja, osvajala је brojne nagrade na konkursima i takmičenjima. Iako umetnost nije odabrala kao svoje profesionalno opredeljenje, nikada nije prestala da је neguje kroz hobi. Autor је brojnih slika i pesama. Prošle godine, objavila је svoju prvu zbirku pesama pod

nazivom „Sve što jesam i nisam”. Sa suprugom i sinom živi i radi u Trstu, uživajući u svom stvaralaštvu.

ANJA DORNIK

Odlična učenica trećeg razreda osnovne škole, uspešna sportistkinja u disciplini ritmička gimnastika, sklona pisanju i naravno uopšte umetnosti.

ГОРДАНА КАТИЋ

Рођена је 15.12.1955. у Београду; живи у Земуну. Књижевност јој је одувек блиска. Тек од скоро почиње јавно да чита своју поезију. Песме су јој објављене у зборницима: *Ванај за бебе*, *Стенкин алманах 3*, „Стојте, галије царске” (који је однет на Крф и Видо и положен у Плаву гробницу, на који је посебно поносна), неколико интернет зборника: „Друштво живих песника”, *Српкињо, снаго и утехо*, *Сабор фрулаша*, *Поезофија* и још 30-так других, штампаних... Већ више од две године води литерарну секцију клуба „Драгиша Ђирић” у Земуну. Објавила је збирку песама „ИЊЕ У КОСУ А ЖАР У СРЦУ”. „БЕЗ МАСКЕ” је њена друга збирка. Такође је објавила и збирку песама за децу „ШКОЛИЦА ОД ШАРЕНИХ КРЕДА”. Члан је књижевних клубова ИВО АНДРИЋ, ПД „Раде и пријатељи”, „Мика Антић” „Скадарлијска боемија” и других.

ЖИВОТА ЂУРИЋ

Рођен 20. децембра 1950. године у Загорју поред реке Ситнице и Самодреже цркве опеваним у епским песмама косовског циклуса. Основно образовање завршио у селу мајчине породице, Орлану, општина Подујево. По завршетку основног образовања, наставља школовање у Београду, маја 1966. године, где завршава Средњу текстилну техничку школу, а Вишу текстилну техничку школу у Лесковцу. Од 30. августа 1972. године започиње каријеру у Савезном секретаријату за унутрашње послове, где завршава више курсева и других облика обуке за рад у полицији. Пошто је стекао потребна искуства, учествовао је у

свим облицима образовања, стручног оспособљавања и усавршавања припадника полиције и радио на свим пословима, у поменутом министарству. Још за време активног рада замишљао, када оде у пензију, да се бави писањем које носи у срцу и души; јер: „Знање је као љубав, све је веће када се дели”. У интервалу од 15 година, откако је отишао у пензију, објавио 13 књига, од чега 3 романа и једну збирку песама. У припреми има још две збирке песама које су пред објављивањем. Редовно одлази на литерарна дружења у клубовима и Удружењима писаца где је учлањен. Похваљиван је за свој литерарни рад дипломама и захвалницама у Књажевцу, Великој Иванчи, Мркоњић Граду. Живи и ствара у Београду уживајући као пензионер са својом породицом.

EDIN ŠARIĆ KRUPLJANIN

Рођен: 10.06.1965. год. *Bosanska Krupa* DJELA: „Na krilima snova”, „Srcem zapisano” i „Djeca iz Radničke ulice”. ČLANSTVO: *Udruženje Bosanskih Umjetnika*, Sarajevo; *CSI-u Linz*, Austrija-Linz; *KULTura sNOVA*, Zagreb; *Tri Dubrovkinje plus druga pjesnika i ostalih umjetnosti*, Dubrovnik; *Udruženje Riječi sa Une*, Bihać.

НОВИЦА МАРЈАНОВИЋ

Прозни писац и професор, рођен је 25. августа 1951. године у Пожаревцу. Основну школу и Гимназију похађао је у Пожаревцу. Дипломирао је на Филозофском факултету у Новом Саду. Од рођења живи и ради у Пожаревцу. Књижевно стваралаштво: *Витезови безумља* - роман 1999. године; *Тајне прељубе* - роман 2000. године; *Трпеза лептира* - роман 2003. године; *Богови посматрају*- роман 2007. године; *Царство слободе* - роман 2008. године; *Осмех Емине* - роман 2009. године; *Ватрено неко време* - роман 2010. године; *Рађање Теуте* - роман 2010. године; *Историјом кроз Браничево и Србију* - 2011. године; *Црква Света Петка у Пожаревцу* - монографија 2011. године; *Црква Светог Николе у Пожаревцу* - монографија 2012. године; *Шумадијска сага* – роман 2017. године; *Замак и замке Бранковића* – роман

2018. године; *Психологија личности у стваралаштву Толстоја*
- студија 2019. године.

IRENA VUČKOVIĆ

Рођена је 1968. године у Бору. Живи и ствара на Борском језеру. Члан је УЛУ „Ване Живадиновић”. Redovan је учесник на изложбама као члан удружења. Учествовала је на међународним изложбама у Мајданпеку. Имала је две самосталне изложбе у Београду, у галерији „Боžидар Адџија” где су главни гости изложбе били Goran Sultanović, Ljuba Manasijević. Ljuba Dimitrijević i Jelena Žigon. Irena Vučković је iskusan slikar portreta, mrtve prirode i pejсажа, u tehници pastel i olovka. Svoju ljubav i talenat prema slikarstvu је ispoljila još u detinjstvu. Uživa u svakom novom danu stvarajući umetnička dela. Svaka slika носи одређену дозу емоције, духа, лепоте и привржености. Многе домове кресе њене слике у Србији и иностранству. I mnoge pesničke knjige кресе њене илустрације.

МАРТИН МАРЕК

Рођен је 22.09.1966. у Јаношику (Банат). Завршио је Математичку гимназију у Београду и летњу новинарску школу на Палићу. До сада је објавио четири мале збирке својих песама. Песме су му објављиване у многим зборницима. Члан је Удружења писаца ПОЕТА. Ожењен је и отац двоје деце. Живи у Београду.

БРАНИСЛАВ М. ВУКОВИЋ

Рођен је 1944. године у Горњем Заостру код Берана. Пише поезију за дјецу и одрасле. Објавио је седам збирки пјесама и једну антологију. Заступљен у више од тридесет антологија и зборника и добитник неколико награда. Живи у Беранама.

SENKA BRADARIĆ

Рођена 1953 г. у Трогиру, похађала гимназију, студирала на Правном факултету, бави се сликарством, живи у Осijekу. Oдnedavno се бави писањем. Објавила је у изданју *Naklade Bošković –Split* 2019 г. дје-

čiju knjigu „Licem u lice ispred Fijolice” koju je napisala i ilustrirala. Piše i poeziju, a pjesme su joj objavljene u Međunarodnim zbkama poezije: *Najljepše ljubavne pjesme, Slavonija na dlanu, Svim na zemlji mir veselje, Valentinovo, Dodirima duša-10 autora, Sarajevo na dlanu, Najljepše ljubavne pjesme 2, i More na dlanu*, sve u izdanju *Kulture Snova - Zagreb 2019 i 2020 g.* U Zborniku pesama *Dah Leta* njena pjesma je pohvaljena (*Griffon Culture 2019 g.*). Pjesme su joj objavljene u Zborniku *Horse Rider* (Mladenovac 2020 g.), *Zborniku čuvara prirode (KR Balkan – Beograd 2020 g.)* i časopisima za kulturu i književnost *Nekazano br.4* (Bar 2019 g.) i *Kvaka* (Velika Gorica 2020 g.)

СИНИША МИТРИЋ

Рођен у Сарајеву. Рађа се изнова у Београду. Трагао, мучио се, образовао и препорађао у различитим срединама. Траје уз филозофску мисао, оплемењује уз лепоту Дунава и поезију. Различите школе, различити ђаци; предаје и предаје се. Има троје деце. Све тече...

ЈОВИЦА БУРЋИЋ

Рођен 1949. године, песник и приповедач за децу и одрасле читаоце, аутор је књига: *Уснула девојка, Лариса, Љубичасто горје, Санак Склопиочић, Како волим Ану, Руке вечерњих љубавника, Љупко тело, Кошута и лопочи, (The Roe And Water Lilies), Истргнути рукопис, Њене очи море, Жирафа Жералдина, Симонине очи, Лепо је бити код куће, Звезде на узглављу (избор песма на двадесет страних језика), Калина и морски коњици, Лето без Веронике, Киша и влати (Deszcz i źdźbła), Пепео згаслог лета, Опојни миирс греха, Укус првих пољубаца, Кајсије за Хану, Нежне године, Сан, Сребрна укосница и Крчаг. Двоструки је добитник награде „Драго Жерве” и Златне значке Културно-просвјетне заједнице Србије. Заступљен је у многим антологијама и изборима поезије а поједини радови су му превођени на више страних језика.*

ЉИЉАНА ГЛИГОРИЈЕВИЋ

Рођена је у Дарковцу код Црне Траве 1963. године. Од 1967. године живела је у Житковцу крај Алексинца, где завршава основну школу и педагошку академију. Од школске 1987/88. године ради као учитељ у Црној Трави до данас. Поезију пише од ране младости и у последњих неколико година, заступљена је у више од триста педесет зборника, руковети и алманаха. Добитник је више престижних награда, повеља и признања. Њена прва књига „МИ ЂЕМО ТИ БИТИ НАДА” посвећена је лику и делу Светога Саве и прилагођена деци школског узраста, (објављена 2013. у издању УК-а „РАСКОВНИК”). Збирка љубавне поезије „ШАРЕНИЦА” објављена је 2017. у издању УК-а „РАСКОВНИК”). Један је од оснивача и потпредседник Уметничког клуба „РАСКОВНИК” – Смедерево. При истоименом клубу успешно води Креативну радионицу „МИЉ”. Члан је Учитељског друштва Лесковац, Синдиката образовања Србије, СКОРА-а - Огранак Смедерево, Хаику удружења Србије и Црне Горе, КК „Мирослав Мика Антић” – Инђија, Удружења балканских уметника – Суботица, Србско-руског братства – Београд, Српско-бугарског пријатељства – Нови Сад, почасни члан Књижевног салона „ПОЕЗИЈА СТЕНКА” Стенка – Београд, тренер Забавне школе фудбала (OPEN FUN FOOTBALL SCHOOLSS) Србија, делегат Светске школе поезије за Јабланички округ („SCUOLA DI POESIA – SCHOOL OF POETRY / SCUOLA INTERNAZIONALE DI POESIA – WORLD UNION OF POETS – U.M.P.”). Званично номинована за најбољег учитеља Света 2020. (GLOBAL TEACHER AWARD). Пише рецензије, ради лектуру и коректуру. Данас живи и ствара у Власотинцу и Житковцу.

МИРОСЛАВА ДИНИЋ

Мирослава Мира Динић рођена 1945. године у Кожељу, општина Књажевац. Магистрирала на одсеку математике, Природно-математичког факултета у Београду. Од 2015. члан је Удружења ликовних уметника „Ване Живадиновић Бор”. Уметност је одувек била предмет интересовања, прво фотографија

па цртеж и графика, да би 2012. почео њен уметнички израз кроз сликарство. Похађала је ликовну радионицу код професорке Јадранке Вукојичић при Центру за културу општине Бор у периоду 2012-2013. Имала је више групних и две самосталне изложбе. На заједничкој изложби чланова удружења Соколског друштва Бор излаже Фотографије, 2013. године. Са Удружењем „Ване Живадиновић Бор” излаже на традиционалним изложбама, Мајском ликовном салону и Октобарској изложби у Музеју рударства и металургије 2015, 2016, 2017, 2018, 2019. и 2020. године. Самосталне изложбе слика имала је 2015. и 2019. године у Бору. Живи и ствара у Бору.

JASNA JEREMIĆ

Рођена је 1987. године у Loznicima. Studirala srpski jezik i književnost u Beogradu, završila visoku školu strukovnih studija za vaspitače u Sremskoj Mitrovici. Piše poeziju od pubertetskih dana. Objavljivala u časopisima *My love story*, *Sabor*, *Svitak*, u zbornicima *Mera sviju stvari*, *Zborniku poezije za decu*, zborniku *Snovi injem posuti*, zborniku zavičajne poezije Zorana Antonijevića-Zavičajni *nokturno 2*, zborniku kratkih mladenovačkih priča Ognjena Petrovića-Karneval u suterenu. Živi u Mladenovcu, ima dvoje dece Miloša i Ljiljanu. Priprema svoju prvu zbirku poezije.

ŽANKA ŽANA BOŠKOVIĆ COVEN

Рођена је у Сарајеву гдје је и одрасла и завршила студије енглеског језика и књижевности. Након тога је студирала романистику у Београду и Милану. Бави се превођењем, музиком, сликарством и писањем. Пише поезију, хаику, кратке приче, дјечје приче, путописе и друго. Изражава се поред јужнословенских језика (srpski, hrvatski, Bosanski, crnogorski,) и на енглеском, шпанском и талијанском језику. До сада издала 4 књиге поезије, једну на шпанском, једну на талијанском и двије на српскохрватском језику којим се говорило у Сарајеву (изданја *Kultura Snova*, Zagreb и CNC&P Beograd). Dobitnik je više značajnih nagrada kako u regionu tako i širom svijeta. Dobitnik je jedinstvene nagrade talijanske književne kritike u Milanu maja 2019

godine. Njene radove objavljuju mnogi svjetski literarni časopisi. Prisutna je u mnogim antologijama i zbornicima. Njen profesionalni profil je izašao u dvije internacionalne publikacije: „26 women of essence” u Australiji i „25 women of virtue” u Indiji. Živi i radi između Milana i Barcelone.

VLADAN STEVANOVIĆ

Rođen 23.08.1967. u Beogradu. U mladosti se uspešno bavio šahom. Po zanimanju inženjer poštanskog saobraćaja i diplomirani ekonomista. Do sada je objavio zbirku pesama „Jedna obična priča” 2008.godine, zbirku tekstova pesama „U luci svemira” 2017.godine i zbirku priča, misli i pesama „Radosti i tuge iz svaštare” 2019.godine. Živi u Beogradu.

VIOLETA PENIĆ

Rođena Marić 22.11.1974 u Vršcu (Srbija). Od 1993 živi u mačvanskom selu Dublje. Poezijom se bavi od rane mladosti. Prvi objavljeni radovi su u dečijim listovima *Neven* i *Kekec*. Osim poezije piše prozu, kratke priče kao i poeziju namenjenu deci. Njene pesme su se našle u mnogobrojnim Zbornicima i Antologijama. Prevođene su i objavljuvane kako u zemlji tako i u inostranstvu. Poesma „VERA” je objavljena na 11 jezika. Deo svojih pesama je objavila u knjizi „SRCE JEDNOG PESNIKA”. Dobitnica četiri književne nagrade iz oblasti poezije. Odlikovana zlatnom medaljom Ministarstva kulture i obrazovanja Republike Srbije. Osim pisanja veliki je humanista i borac za ljudska prava. Nosilac najvećih priznanja Crvenog Krsta i Crvenog Polumeseća. Dobitnik zlatne značke jednakosti. Svoj doprinos u borbi protiv pedofilije je dala objavljivanjem romana „VRISAK UMRLOG DETINJSTVA” koji je proglašen za Najbolji roman godine za 2020 u Severnoj Makedoniji. Pozivanjem na buđenje svesti i savesti kod ljudi daje kroz roman „GRAD NEVIDLJIVIH LJUDI”. Rado se odaziva svim humanitarnim akcijama. Višestruko je nagrađivana i kao Davalac krvi. Majka dvoje dece.

СВЕТЛАНА ТОДОРОВИЋ

Почела је да пише тако што је своје богато практично искуство у раду са децом претачила је у неколико књига за децу. Преко Завода за издавање уџбеника издала је књиге: - „Приче у сликама” бр 1, 2 и 3, 2004. г.

- „Играм се и учим” – радне листиће са два издања 2009. и друго издање 2014. г. Објавила је збирке песама за децу: „Да ли волим што сам мали”, *Екселзиор*, Београд 2011 и „Програм рехабилитације” електронско издање на ДВД –Београд, 2012. г. „Само једном си дете” – поезија за децу – *КЗ Југославије* 2019. Београд, „Она мене неће” – поезија за децу – *КЗ Југославије* 2019. Београд. После писања за децу опробала се у писању поезије за одрасле и ево је још успешно плива у тим водама. До сада има објављене три књиге поезије: „На граници пола века” – поезија - ауторско издање, Београд, 2010., „Моје име је светлост” – *Поета*, Београд, 2015. и „Два лица љубави” – Међународно удружење књижевних стваралаца и уметника *Неказано*, Бар 2017. Објављивала је песме у збиркама на међународним и домаћим конкурсима са запаженим успехом. Добитник је неколико награда и похвала.

JELENA KOČOVIĆ

Rođena 26.avgusta 1984.godine u Kragujecu. Živi i radi u Kragujecu. Piše poeziju i kratke priče, njeni radovi zastupljeni su u zbornicima KR Balkan. Objavila knjigu pripovedne proze „Sasvim obična priča” 2020. u izdanju Kreativne radionice Balkan čiji je i dugogodišnji član.

ESMIR SALIHOVIĆ

Rođen je u Ključu 10.05.1976.godine. Diplomirao je na Filiozofskom fakultetu u Sarajevu. Po zanimanju profesor pedagogije. Objavio dvije zbirke poezije za djecu „Ogrlice od maštice”, te „Zbunite zavjesu spustio sam se”.

ZORANA GAVRILOVIĆ

Rođena 07.07.1967. godine u Leskovcu. Živi u Leskovcu. Diplomirani pravnik. Objavljene knjige: *Kestenova fuga* u izdanju IP Alma 2009.godine; Elektronska knjiga *Badnji dan* u izdanju IA Nova Poetika 2013.godine; Elektronska knjiga *Diplomci* u izdanju IA Nova Poetika 2013.godine; Elektronska knjiga *Sudbine dvojice Jovana* u izdanju IA Nova poetika 2014.godine i Elektronska knjiga *Stablo* u izdanju IA Nova Poetika i *Argus books magazines* 2015.godine. Radovi su joj zastupljeni u više poetskih zbornika i na internet portalima forum *Nova poetika-Argus books magazines*, www.pravac.com, www.slovoislovlje.com i www.fioka.in

ВЕСНА РИСТОВИЋ

Рођена 1971. године у Краљеву (Р Србија). Основну и средњу школу завршила у Краљеву, Педагошку академију у Алексинцу, Учитељски факултет у Београду. Живи и ради у Краљеву, учитељица по струци, самостална просветна саветница по звању. Ради у основној школи. Учествоје на учитељским скуповима и саборима са поезијом за децу, а љубавну поезију је објавила до сада у две збирке поезије „Лек траве очајнице” (*Публикпрес* Краљево,2015.) „Ласта у соби без пролећа” (*Публикпрес* Краљево,2017.) Трећа књига „Снови од чипке” у издању „Свици” Ниш ускоро излази из штампе. Многе песме се налазе у Антологијама и пеничким збиркама, како у Србији, тако и ван граница: „Цветник” - антологија просветних радника, књижевних стваралаца за децу; „Мој отац храни птице” - антологија песама о оцу; „Хиландару с љубављу”: „Стоп насиљу над женама” - антологија песама о женама; „Изворник” - песме о мајци.

Активисткиња по убеђењу, бавим се неформалним образовањем за људска права.

СОФИЈА ВЕЉКОВИЋ

Рођена је 13.04.1946. године у Рујевици општина Сокобања. Радни век је провела у просвети - наставник ликовне културе у Босни и Херцеговини и Србији. За остваривање наставних сад-

жаја користила је и методу корелације са више наставних области. То се одразило на успешне резултате ликовног изражавања ученика. Радови сокобањских, њених, ђака налазе се у Србији, Словенији, Чешкој, Кини, Јапану, Египту, Индији и САД. Музеј дечје уметности из Њујорка је послао шест радова њених ученика на велику светску изложбу у Вашингтону која је била посвећена стваралаштву деце света на крају II и почетком III миленијума на планети Земљи. У Њу Делхију, од 57 хиљада радова, из 130 земаља света, њен ученик је освојио сребрну медаљу. Сарађивала је у стварању објављених Хроника сокобањских села и Монографије „Природне особине сокобањске котлине” припремљене за штампу. Илустровала је штампане збирке песама и заступљена је поезијом и илустрацијама у зборницима Књижевног клуба „Соколово перо” за 2017, 2018 и 2019. годину. Писала је и осврт на стваралаштва у зборнику „Из пера аматера” Бечеј, као и промотивне осврте на сликарска дела са изложби и књиге Научно-истраживачког рада. Тренутно бави се стваралачким радом као члан Књижевног клуба „Соколово перо”.

SLAVICA BAKŠAJ

Рођена 1958. године у Varaždinu. Читав живот пише, задњих пет година објављује. voli reći како čitanje dušu hrani, pisanje oslobađa. Ne voli bibliografiju, jer kako kaže, o piscima najviše naučimo ako napisano pročitamo. Radovi su joj objavljeni u zajedničkim zbornicima „I ja imam post”, „Pričam Svoju Priču”, „Bila je jedna jesenja noć”, „Ljubavi od stakla”, „Garavi sokak”, u tiskanom i digitalnom časopisu „Književne vertikale 18/19”, u Zborniku čuvari prirode, u zborniku poezije „Šraf 2020”. 2018. i 2019. године u zborniku „Trojica iz Gradišta”. 2019. године u istom zborniku priča joj je bila trećeplasirana. Priča joj objavljena u ZiN i *Daily* časopisu i na stranici Kul Pon Kluba. 2016. године издаје samostalnu knjigu „U potrazi za odgovorima”, a 2017. године, zajedno sa kćerima, objavljuje zbirku poezije i poema „Zapisano u zvijezdama”.

АНИТА ПЕШИЋ

Рођена у Нишу 1987. године, где и данас живи и ради. По струци је васпитачица – специјалиста драмског васпитања. Ради у вртићу и поносни је члан „Асоцијације најбољих наставник у бившој Југославији – ANN EX YU”. Таленат за писање развила је још у раном детињству, а до сада је објавила три збирке песама за децу различитих узраста и један драмски текст: „Боје душе моје”; „Баште из маште”; „Лет у свет” и „Сунчица и седам чаробница”. Пише љубавну и родољубиву поезију, а пре свега поезију за децу којој је највише посвећена. Такође, пише драмске текстове за децу и младе, компоује музику, пише сонгове за представе и ради илустрације за дечје књиге. Заступљена је у многим међународним зборницима поезије за децу и одрасле. Њене песме преведене су на бугарски, македонски и ромски језик. За своје књижевно стваралаштво, награђивана је код нас, али и у региону. У слободно време бави се луткарством, сликарством и фотографијом.

СЛАВИЦА Д. ДАМЊАНОВИЋ

Књига *Кроз трепавице Неба*, објављивани радови у *Сомборским новинама*, прочитани у радио емисијама и јавним наступима, *Антологија 1 и 2*, *Зборници*, *Плава повеља*, *Похваљен песник*, *Одабране песме*, *Надахнућа*, *Најлепше љубавне песме*, *Захвалнице*, трећа награда проза *Књижевна вертикала 2018.*, прва награда поезија *Пјесме Андрићграду 2019.* *Крајпуташ /Знак крај пута/*, четврта награда проза *Најлепше приче 2020.* *Лесковачки конкурс...*

ДАНИЈЕЛА ЈЕВРЕМОВИЋ

Рођена сам у Крушевцу 01.10.1974. Завршила је Учитељски факултет и по образовању професор разредне наставе. Почела да пише још у основној школи и тада су јој радови објављивани у школским часописима. У гимназији је била члан Књижевне омладине, а касније је наставила да пише на факултету, што и данас са великим задовољством чини. Пише

љубавне, родољубиве, духовне, мисаоне, описне песме, као и песме за децу. Посебно је чини срећном када пише и ствара за децу. Многе њене песме су награђиване и заступљене у разним зборницима, часописима и алманасима широм Србије. У припреми је њена прва збирка поезије. Удата је и има двоје деце.

ЈЕЛЕНА БАБИЋ

Рођена 21.4.1979 у Прокупљу, професор разредне наставе у ОШ „Милић Ракић Мирко» Прокупље. Петнаест година ради у комбинованом одељењу. У току своје каријере радила је и као васпитач/учитељ на УНИЦЕФ-овом пројекту (Компензаторни програм – рад са децом ромске националности, група k2, затим и k1), као и на многим пројектима и радионицама у сарадњи са НВО „Друштво Рома Прокупље”. Сталним стручним усавршавањем и перманентим и континуираним дограђивањем отвара себи могућност да наставни процес буде што квалитетнији. Поред стручних радова има доста објављених књижевних радова у зборницима, а крајем 2019. из штампе је изашао и њен први дечји роман под називом „Дружина Боровњак”. Специфичност рада учитељице огледа се у томе што проналази све могуће начине да ученицима наставни процес учини интересантнијим. Носиоц је титуле *Најбољи едукатор Србије 2018*, добитник *Плакете Учитељског друштва Ниш* за изузетан допринос раду и промоцију учитељске професије шк. 2018/19, добитник је и *Светосавске похвалнице Општине Прокупље 2019*.

NADA RANKOVIĆ

Рођена давне шездесет и неке у jednoj воденици крај Мрежнице реке. Ту проводи рано детинство и савладава прва слова, а потом се преселјава у Панчево где наставља даље школовање. У Панчеву ствара своју породицу и сада је срећна мајка двема кћеркама и још срећнија бака троје унука. Писањем се бави из хобија. До сада објавила књиге поезије за одрасле ПИШЕМ ВЕШТО SVAŠTA NEŠTO, IZDANCI RASPEVANE DUŠE и ONAKO USPUT, збирку поезије за

decu DEČIJI OTISCI U SRCU. Potom sledi njeno prvo prozno delo SVA MOJA DETINJSTVA. Nadina poezija bila je inspirativna kompozitorima, tako da je štampana i notna knjiga DA MI JE ZNATIša petnaestak komponovanih pesama na njen tekst. Pesme objavljivala u preko tridesetak domaćih i međunarodnih zbornika u novinama južno-banatskog okruga *Start 013, Pančevcu, Srpskom glaslu* iz Australije... Neke pesme su joj prevedene na više jezika, neke pohvaljene, nagrađene. Član je nekoliko književnih udruženja u Pančevu i Beogradu, a jedna od trojke koja je osnovala Književno udruženje MIKA u Pančevu.

БЕРОСЛАВА ВЛАСТИЋ

Рођена је 1975. У Смедеревској Паланци, живи у околном селу Селевцу. Завршила је Учитељски факултет у Јагодини и ради као учитељица већ двадесет година. Воли да ради са децом и увек уноси новине како би им учинила часове и наставу занимљивом. Нова знања стичемо кроз игру.

SUADA SULJIĆ SOKOLOVIĆ

Рођена је 22.08.1955 године у Тузли. Основну школу завршила у Киселјаку код Тузле, а средње образовање у Тузли. Године 1976. добила је Диплому о завршеној Новинарској школи коју је похађала при Југословенском институту за новинарство у Београду. Била је члан književnog Kluba у Тузли, дописник сарајевских листова „Ослобођење” и „Свијет”, те тузланског листа „Front Слободе”, као и многих других. Уврштена је у тридесетак зборника међународног карактера. Члан је *Удружења Босанских умјетника* и члан *Удружења писача Аустралије*. Уврштена је, биографијом и сликом, у Биографски Лексикон „КО ЈЕ КО у БиХ”, који је штампао Планјак 2018. и у *Jedinstvenu aleju pisaca*. Добитница је више književnih nagrada, међу којима је и SREBRNA PLAKETA коју јој је додijelio UDRUŽENJE BOSANSKIH UMJETNIKA. Автор је седам објављених књига: PUT U NEIZVIJESNOST (поезија), NA KRILIMA VJETRA (поезија), SUDBINA (тројезична, прозно-поетска), NI NA NEBU NI NA ZEMLJI (прозно-поетска), ČOVJEK KOJI JE IZGUBIO IDENTITET (проза, поезија и pjesme

za komponovanje, u duhu sevdaha), ISKUŠENJE (proza, poezija i aforizmi) i PUT DO ISTINE (proza, poezija i aforizme). Od 1991. živjela u Njemačkoj u gradu Hamburg, a od 1998. živi i stvara u Australiji, u gradu Melbourn.

VAHIDA MUŠOVIĆ

Rođena Ragipović, 1972. godine kao drugo dijete sedmočlane porodice u Novom Pazaru. U svom rodnom mjestu stekla je osnovno obrazovanje i pohađala Gimnaziju. Studij orijentalistike završila je na Prištinskom univerzitetu. Kao dijete napajala se ljubavlju prema lijepoj riječi slušajući oca kao kazivača narodnih priča i pjesama. Ambijent u kojem je odrastala prožimao se poštovanjem tradicije i tom kodeksu ponašanja ostala je vjerna do današnjih dana. U srednjoškolskim danima izdavala je radove za lokalne listove *Bratstvo*, *TK Raška*, kasnije za nedjeljnik *Sandžačke novine*, a njene pjesme su se našle u zbirkama pjesama *Sjene smo srebrene*, *Zborniku čuvara tradicije* i *Novim mostovima*. Dobitnica je prve nagrade konkursa *Poslanik u mom srcu* u organizaciji NVO *Svetionik* 2015. godine. Svoj profesionalni vijek započela je kao odgajateljica i to iskustvo joj je pomoglo da oplemeni svoju ličnost. Naročito je ponosna na rad u Kreativno pedagoškoj zajednici djece *Mali princ* u Novom Pazaru. Trenutno radi u Centru „Duga“, okružena djecom i mladima, podržavajući njihove afinitete i aktivnosti iz svijeta književnosti, uopšte, njegovanja lijepe riječi. Udata je i majka je dvoje punoljetne djece. Živi i radi u Novom Pazaru.

JASMINA ĐORĐEVIĆ

Rudar po struci, samouki slikar. Član ULU „Vane Živadinović” u Boru. Izlagala više puta na kolektivnim izložbama. Sertifikat međunarodne izložbe „Žene slikari” Majdanpek. Učesnik međunarodnog festivala akvarelista u Urbinu, Italija, kao i slikarskih kolonija i humanitarnih aukcija.

SNEŽANA MARKO - MUSINOV

Od 2013. godine zastupljena je i nagrađivana na književnom nebu u Beogradu, Rožajama, Mrkonjić gradu, Titelu, Sokobanji, Knjaževcu, Kruševcu, Leću-Italija (za foto poeziju), Gornjem Milanovcu, Mladenovcu, Subotici, Nišu, Velikoj Ivanči, Podgorici, Kragujevcu i Grockoj. Stalni je saradnik književnog časopisa „Zvezdani kolodvor” i autorka pesničke zbirke „Zaustavljen tok” (Beograd,2018).

ВОЈИСЛАВ КНЕЖЕВИЋ

Рођен 4.2.1986 у Сарајеву. Живи и ствара у Пљевљима. Објавио двије збирке пјесама: *Мирис времена* 2016 и *Неки нови стихови* 2018. год. Добитник више награда и признања на бројним пјесничким фестивалима. Љубитељ савремене поезије суштине и есејистике.

НАТАША БАНКО

Рођена 09.12.1993. године у Вршцу. Завршила Гимназију и економску школу „Бранко Радичевић” у Ковину, а академске и мастер студије на Учитељском факултету у Београду. Ради као учитељица у продуженом боравку у Основној школи „Војвода Степа” у Београду. Освојила је 2. место на конкурс који је расписао Савез учитеља Србије под називом „Ризница настала дигиталним алатом”, на тему „Шума живот значи”. У слободно време воли да чита књиге, пише песме и краће приче.

IVANA SKUHALA KARASMAN

Рођена је 1975. у Varaždinu (Republika Hrvatska), diplomirala је 1999. године филозофију и кroatологију на Hrvatskim studijima Sveučilišta у Zagreбу (današnji Fakultet hrvatskih studija). На истој институцији филозофију је magistrirala 2004. године и doktorirala 2011. године. Од 2005. године ради на Institutу за филозофију у Zagreбу. Чланица је *Varaždinskog književnog društva*.

SAFETA OSMIČIĆ

Pisac, novelist, autor knjiga za djecu i odrasle. Rođena u Gradačcu, Bosna i Hercegovina. Talenat za pisanje otkriven joj je još u ranom djetinjstvu, ali je prve knjige počela objavljivati u kasnim, zrelim godinama. Piše i objavljuje knjige na svom maternjem jeziku, a nedavno je ušla u zajedničku zbirku priča na holandskom jeziku, sa svoje dvije priče. Djela su joj prevedena na više jezika: holandski, njemački, makedonski, slovenački, poljski, bugarski, arapski... Do sada objavila 12 knjiga. (4 romana, 5 zbirki poezije, priče i pripovijetke i 2 knjige za djecu) Djela su joj prevedena na više jezika, publikovana u više antologija, učesnik je mnogih pjesničkih manifestacija i festivala.

MILAN VUJKO

Rođen u Velikoj Glavi, 23.09.1946. općina Skradin, Šibensko-kninska županija, R Hrvatska. Završio je Pedagošku akademiju, smjer Razredna nastava 1970. godine. Cijeli radni vijek odradio u prosvjeti, školi i umirovljen 2012.godine. Bavi se sa slikarstvom pri čemu je izlagao slike i crteže na dvadesetak skupnih izložbi te dvije manje, samostalne izložbe. Radi uljem na platnu i crteže tušem. Uz to piše i pjesme. Izdao je zbirku pjesama *Miris zavičaja* 2006. godine. Ima „materijal” za daljnje 2-3 zbirke ali nerado traži sponzore. Prvu zbirku je izdao u vlastitoj nakladi... U pripremi mu je zbirka za djecu predškolskog uzrasta i za one do 4. razreda osnovne škole. U „kolekciji Haiku poezije nanizanih je 360 pjesama”. Neke od njegovih pjesama su već objavljivane u Zbornicima *Kreativne radionice Balkan*.

MARGITA ZMIJANOVIĆ

MgA Margita (rođena Stokić) Zmijanović, rođena je u Beogradu, 20.05.1959. Detinjstvo B.Banja, Aranđelovac – osn.škola „Svetolik Ranković”. Prelazak u srednju Dizajnersku, potom Akademija Primenjenih Umetnosti, odsek kostimografije – Beograd. Dipl. 1985. Stalni član ULUPUDS-a od 1994. Od svoje četvrte godine se bavi umetnošću a od 1974 do danas kontinuirano profesionalno –umetnička biografija sadrži preko 60 stavki.

Od 1999 god. živi u Pragu, Češka Republika. Državljanin Češke i Srbije. Piše poeziju od svoje 15 godine. Prvi put javno objavljuje od 2015. Do 2020. objavljena u 21 međunarodnih zbornika na maternjem jeziku, engleskom, i dvojezičnim izdanjima srpsko – bugarskom: 54 pesama, 25 aforizama, 15 reprodukcija likovnog stvaralaštva.

ВЛАДИМИР ГАРДАШЕВИЋ „КАМЕЛЕОН”

Рођен 13.9.1985. год., у Београду, од оца Бранка и мајке Загорке. Основну школу завршио у Београду и Кладову. Након бомбардовања '99 год., сели се са породицом у Грчку, где завршава грчку гимназију. Враћа се у Београд 2004 год., где се усмерава пут угоститељства и завршава, прво средњу угоститељску, па затим Високу хотелијерску школу. Љубав према стиху се рађа још пре повратка у Београд, али је аутор развија кроз различите жанрове, ево, до дан данас. Крајем 2019 год., почиње на раду пројекта „Певолуција”, који има за циљ да, кроз дечије песме, усади у децу изгубљена културна и морална начела и представи им, систем старих, „правих” вредности. За време изолације, у време Covid-19 пандемије, објављује на друштвеним мрежама „Серијал подршке људима и људском роду”, у склопу кога објављује 49 песама поезије, а у циљу културног уздизања и освешћавања људи. И дан данас објављује нове песме и приче на мрежама, јер је писана реч, као вода која тражи свој пут до срца... До овог момента, нема објављених књига.

AVDULAH RAMČILOVIĆ

Pesnik, učitelj i magistar pedagoških nauka, rođen 1945. godine u Petnjici, Crna Gora. Poeziju voli, čita i stvara od rane mladosti. Piše ekavski i ijekavski, jer je rastao, školovao se, radio i živio uz oba dijalekta. Od 1968. do 1987. radio je u Matičnoj osnovnoj školi „25. maj” Delimeđe kao učitelj, direktor škole i školski pedagog. Od 1987. je, po odluci Ministarstva za kulturu i nauku SR Srbije poslan u Linz, Austrija, da radi kao nastavnik maternjeg jezika i školski pedagog i korodinator rada klubova i udruženja jugoslovenskih radnika. Na

tom radnom mestu je bio sve do 2012. kada je otišao u penziju. Živi i stvara u Linzu i rado posećuje mesta i krajeve bivše „Juge” za koje ga vezuju drage uspomene. Objavio 7 autorskih knjiga i zastupljen u 140 zajedničkih knjiga, zbirki poezije, autora sa područja bivše Jugoslavije, Evrope i sveta, među njima u sedam zbornika *Kreativne radionice Balkan*, Beograd. Član nekoliko književnih udruženja i klubova, među njima i *Kreativne radionice Balkan*, Beograd. Za svoju poeziju i učešće na pesničkim manifestacijama, dobio je brojne zahvalnice, priznanja, povelje i diplome. Pesme su mu prevedene na engleski, nemački, bugarski, mađarski, arapski, a knjiga *Još jedan krug* je u celini prevedena na makedonski jezik i objavljena u okviru projekta Ministarstva za kulturu RS Makedonije, *Divan*, Skoplje 2018.

DUBRAVKO MATANČEVIĆ

Rođen 1981. godine u Zagrebu. Nakon samo par meseci od rođenja obitelj se seli u Vinkovce, gdje provodi svoje djetinjstvo te se školuje. Zadnjih 10 godina živi u Zagrebu gdje i počinje s pisanjem pjesama uglavnom ljubavne tematike te kratkih priča. Sudjelovao je na brojnim natjecajima poezije kako u Hrvatskoj tako i u inozemstvu. A pjesme i priče su mu objavljivane u mnogim zbirkama poput *Najveće ljubavi 21 vijeka*, *Kutija ljubavi*, *Zimske bajke Novogodišnja čarolija*, *Hod po muzici*, *Zbornik (NE) pripremljenog mišljenja (nagrada za najduhovitiju satiričnu pjesmu)...* Trenutno radi na svojoj prvoj zbirki poezije koja će biti izdana do kraja tekuće godine.

АЛЕКСАНДАР ЈАЊУШЕВИЋ

Рођен 1975. године у Крагујевцу. По занимању дипломирани правник. Ради на радном месту секретара Основне школе „Наталија Нана Недељковић” у Крагујевцу. Ожењен и отац двоје деце. До сада издао пет збирки песама и кратких прича и један роман за децу: „Нека деца буду деца” – 2013. године; „Где сунце спава” – 2014. године; „Кад порастем бићу мали” – 2016. године; „Од кише се расте” – 2018. године и „Моја се мама боји мостова” – 2019. године. Роман „Борис” – 2019. године. Песме су му заступљене у *Зборнику поезије за децу*, Креативне радиони-

це Балкан, Београд, „Центра за културу Барајево”, КК „Златно перо” из Књажевца, КК „Соколово перо” Соко Бања

Добитник повеље за друго место на међународном конкурс у „Заувијек ћу бити дијете” у Подгорици, јануар 2019, друго место на међународном конкурс у „Оловко не ћути” у Барајеву септембар 2019, специјална награда црквене општине Црвенка на међународном фестивалу „Булка” октобар 2019, друго место на 26. међународном фестивалу основних школа „ФЛУОШ” за ауторски текст „Борба за пролеће” – јун 2020. Као сценариста и редитељ позоришне представе „Борба за пролеће” добитник награде за најбољу представу ученика старијег узраста, Златна искрица, Крагујевац, април 2019. Члан је Удружења драмских писаца Србије Члан је књижевног клуба ЦЗНТК „Абрашевић” из Крагујевца. Оснивач удружења „Где су књиге нема бриге”. Оснивач и директор фестивала дечијег песничког стваралаштва „Желим да будем дете” у Крагујевцу. Уредник и водитељ радио емисије „Велики одмор”

MARIJANA LAZAREVIĆ

Živi u Kusadku selu pored Smederevske Palanke. Završila je srednju prehrambenu i višu poljoprivrednu školu. Piše iz hobija, želja joj je da izda svoju zbirku pesama. Učestvovala je na više konkursa uključujući i *Zbornik čuvara tradicije* kao i *Zbornik čuvara prirode* u izdanju „Kreativne radionice Balkan”.

PAULINA VOZAR

Rođena čuvene Orvelove 1984. godine u Novom Sadu. Odrasla u selu Kulpin gde se bude najlepša proleća i dremaju najsrećnije zime. Pohađala je Srednju ekonomsku školu u Novom Sadu i kurs za sistem administraciju gde je stekla zvanje *Microsoft System Administrator*. Domaćica je i majka koja pored ćerkice odnedavno gaji i baštu rascvetalih reči. Njene pesme su objavljivane u nekoliko zbornika i član je Udruženja Književnika *Umetnički horizont* iz Kragujevca.

ОЛИВЕРА ШЕСТАКОВ

Рођена је у Панчеву 19. септембра 1963. године. Завршила је Девету београдску гимназију и дипломирала на Грађевинском факултету Универзитета у Београду, на хидротехничком одсеку. Живи у Београду и ради као грађевински инжењер и судски вештак.

Објавила је до сада шест збирки песама: У МОМ ПОГЛЕДУ, МОЈЕ ДУШЕ РИМЕ, НА ТРАГУ СВЕТЛОСТИ, Поема ТЕЧЕМ КАО РЕКА и друге песме, ДО НЕКАЗАНОГ и У ЗЛАТНОЈ СМОЛИ ЂИЛИБАРА. Песме су јој објављене у преко 100 међународних и домаћих зборника поезије, антологија и лексикона савремених песника, од којих су многе похваљене и награђиване на књижевним конкурсима. Превођене су на: руски, енглески, немачки, италијански, холандски и арапски језик. Пише и хаику поезију, која је објављена у зборницима и часописима хаику поезије у земљи и иностранству (Немачка, Јапан, Хрватска, Пољска). Збирка песама „Поема ТЕЧЕМ КАО РЕКА и друге песме” добитник је књижевне награде „Милорад Калезић” за најбољу књигу објављену 2017. годину, у избору Књижевне заједнице Југославије. Збирка песма ДО НЕКАЗАНОГ је објављена као награда издавача *Креативне радионице Балкан* НАЈ-аутору, према гласању аутора *Зборника савремене поезије* и *Зборника хаику поезије*, објављених 2018. године у издању КР Балкан.

СВЕТЛАНА ВИДОВИЋ

Рођена је 1960. године у Крушевцу. Дипломирала је права на Београдском универзитету и ради као секретар у предшколској установи у Бору. Имала је једну самосталну изложбу 2015. у Бору и отада је члан УЛУ „Ване Живадиновић Бор”. Редовно излаже на мајским и октобарским салонима овог удружења. Слободно време проводи играјући се уљаним бојама и преносећи на платно све што у око допре и што му се свиди. Разноврсност мотива је управо последица све присутне лепоте овог света која се тако олако и нехајно узима здраво за готово. Светлана (Свена) се труди да све то забележи на сликама као ухваћен

тренутак који оплемењује њен животни простор, као и простор својих пријатеља и познаника.

SOFIJA ĐOKIĆ SOFKE

Rođena je 1970 godine u Ogulinu, Republika Hrvatska. Piše poeziju i prozu za decu i odrasle.

ОЛИВЕРА ИВАНОВИЋ

Рођена у Кикинди 1974. године. 21 годину ради као васпитачица и дуги низ година пише за децу. До сада је објавила 7 збирки песама и кратких прича за децу. Пише и текстове за позоришне представе за децу. Гостовала је као песник за децу на „Змајевим дечјим играма” у Кикинди, „Данима Раше Попова” и другим манифестацијама у локалу и на *Првом међународном сусрету песника* у Новом Саду. Неколико мојих песама је компоновано, па су извођене на дечјим музичким фестивалима. Добитник сам престижне награде за постигнуте изузетне резултате у образовно-васпитном раду, „др Ђорђе Натошевић”, 2018. године.

JELENA GRUJIĆ

Rođena 1984. godine, odrasla i živi u Batajnici, spletom ne baš srećnih okolnosti jedinstvena i neponovljiva, no izuzetno ponosna na sebe i tu svoju posebnost. Master ekonomskih nauka, a zapravo pesnik koji tek od nedavno i zapisuje svoja dela! Autor je nekomercijalizovanih zbirki pesama „Porodični album oslikan rečima” i „Na krilima Lepih Reči”, a i učesnik u većem broju poetskih zbornika. Na internetu je prisutna kao Trešnjica – pesme sa dušom! Od pre par meseci je ponosna tetka jedne Dunje, zbog koje se i upustila u avanturu pisanja poezije za decu!

КСЕНИЈА МУХАМЕДБЕГОВИЋ

Професор разредне наставе. Ради већ 30 година у настави. Пише песме и представе за децу. Радила као сарадник у неким

дечијим часописима. Настало је пуно песама, представа, прича у њеној учионици. Написала је и неке удбенике.

ПЕТАР ЈОВАНОВИЋ

Рођен 1950. психолог и педагог. Objављивао је афоризме, карикатуре, песме, приче и стручно-научне радове. Zаступљен је у зборницима, лексиконима, збиркама, антологијама књижевних радова и каталозима карикатура. Награђиван је за поезију, причу, афоризме и карикатуре. Objавио је књиге: *Kako vaspitavati dijete* (Sarajevo, 1988.), *Da direktore* (Aforizmi - Sarajevo, 1989.), *Malo caka naših đaka* (Aforizmi - Sarajevo, 1990.), *Kako učiti* (Sarajevo, 1991.), *Roditelji i dete* (Pančevo, 1995., 1996., 1997. i 1998.), *Da pukneš od smeha* (Aforizmi - Novi Sad, 2002.), *Saveti psihologa* (Beograd, 2006.), *Pesme* (E- izd., 2019.) i *Bonton za đake* (E- izd., 2019.). Prevođen je na rumunski jezik. Živi u Beogradu.

СРЕЋКО СИМИЋ

Рођен у Врбовцу, општина Витина, 20.03.1962), Дипломирани правник. Ожењен, отац двоје деце. Живи и ради у родном месту. Књижевно стваралаштво: „*Још сам у сну*”, поезија, НИЈП Косовско Поморавље, Београд, 2002; „*Смрт је башта*” Врањске, поезија, Врање 2004; „*Скупљачи Пепела*” Врањске, роман, Врање 2010 (кандидован за најбољу књигу на КИМ 2011, награђен Повељом за прозу „*Зарије Поповић*” на сусретима завичајних писаца Косовског Поморавља 2011); „*Весели Мускетари*”, поезија за децу, АРТЕ, Београд 2013; представљена на „*Витезовом пролећу*” у Београду 2014. „*Углавном око поноћи*”, љубавна поезија, Књижевно друштво Косова и Метохије, Косовска Митровица, 2016. (награђена годишњом књижевном наградом „*Григорије Божовић*” за најбољу књигу објављену у 2016. години, од Књижевног друштва КИМ); „*Склониште за снове*” роман за децу, Нова поетика, Београд 2019. У припреми поезија под радним насловом „*Тражећи себе*” Сликарство: Један од покретача ликовних колонија у Косовском Поморављу од 2005.године. Учествовао на скоро свим ликовним колонијама у Косовском По-

морављу као и на неким колонијама у централној Србији. Учествовао на свим колективним изложбама у Косовском Поморављу као и у Грачаници и Нишу.

РАДА КРСТИЋ

Рођена 1. августа 1942. године у Сокобањи. У Неготину похађала Учитељску школу, а потом у Београду положила испит за зубне асистенте. У Нишу завршила средњу медицинску школу. Афинитет за писање поезије имала је још из дана похађања учитељске школе. Члан је КК *Соколово перо* у Сокобањи од 2006. године када је почела да се активно бави писањем поезије. Члан је СКРО-а у Новом Саду. Углавном пише поезију за децу и до сада је објавила две збирке песама за децу: „Александар и весела дружина” и „Детињство у животињском свету” као и збирку кратких прича за децу „Басне”. Њена песма „Девојчица и љубав” нашла се у књизи „Даница за младе” у издању Вукове задужбине. Добитница је многобројних награда и похвала и њене песме су нашле место у многим Зборницима широм Србије. Живи и ствара у Сокобањи.

САША МИЛИВОЈЕВ

Рођен 08.01.1974. године. Родом из места Меленци покрај Зрењанина, од оца Живе и мајке Иванке Миливојев. Пише углавном песме за децу, објавио четири књиге поезије за децу. Учесник многобројних песничких манифестација, добитник златне медаље прве међународне манифестације „Дани свете Анастасије-Српске краљевске академије научника и уметника-Београд”, добитник сребрног медаљона „Балкански песнички караван - Лахор-Пожаревац” и добитник „Нобел награде и међународног сертификата за поезију - Глобал арт Бари-Италија”.

Dr sci SAŠA DELIĆ

Rođen 25. januara 1976. godine u Tuzli. Autor i koautor većeg broja naučnih i stručnih radova koje je izlagao na naučnim skupovima. Zamjenik glavnog i odgovornog urednika časopisa „Školske pri-

če”, kao i član Redakcijskog odbora. Bio je član Redakcijskog odbora i časopisa „Osmjeh plus”. Koautor je i vježbanke „Zabavna školica” i „Zabavna školica 2”. Član je Prvostepene stručne komisije za procjenu sposobnosti i određivanje podrške djeci i mladima sa posebnim potrebama. Piše poeziju. Neke pjesme su mu već objavljene u zajedničkim zbornicima pjesama i u online časopisima. Dobitnik je nagrade za pjesmu iz oblasti obrazovanja, vaspitanja, nauke, umjetnosti, kulture i sporta na međunarodnom konkursu „U čast učitelju”, a u povodu Dana učitelja. Sertifikovani je nastavnik građanskog obrazovanja u srednjim školama. Trener Osnova demokratije, Projekta građanin, Kulture sjećanja (Sjećanje u pokretu) i Karl Popper policy debatnog formata. Učestvovao je na Ljetnoj školi demokratije u Brčkom u ulozi trenera više puta kao i u projektu Nansen dijalog centra iz Sarajeva „Moj ustav za sve” u okviru kojeg je vodio sekciju pod istim nazivom u ustanovi u kojoj radi. Bavi se društveno-korisnim radom. Živi u Lukavcu.

ГОРДАНА БУЈАГИЋ

Афирмисани дечји песник. Своју безусловну љубав према деци крунисала је књигом „ПЕСМЕ”, објављеном уз подршку града Београда кроз пројекат „Књигом до културе” и градске општине Младеновац кроз пројекат „Пишем, дакле, постојим”. Писање песама за децу је њен хоби, али и њен стил живота. Живи и ствара у Међулужју, надамак Младеновца.

МЛАДОМИР КНЕЖЕВИЋ

Рођен у Липници код Чачка. Пише поезију и афоризме. Објављивао у домаћим и међународним часописима за књижевност. Заступљен у заједничким књигама, домаћим и међународним зборницима, лексиконима и антологијама. Поезија му је превођена на македонски, арапски, ромски, шпански и енглески језик. Објавио десет књига поезије. Живи у Пожеги.

DRAGAN MITIĆ

Rođen u Nišu. Završio je magistarske studije teorijske nuklearne fizike i bavio se naučnim i stručnim radom na tom području. Posle teške nesreće, zbog koje je invalidski penzionisan, se vraća svojoj staroj ljubavi: kreativnom pisanju. Istina je, da je nikad nije ni napuštao ali je istina i to, da joj se tek sada, može potpuno da preda. Obilju ljubavnih pesama se sada pridružuju i prozni tekstovi: kratke priče, drame, eseji. Počeo je da objavljuje krajem 2019. Neke od pesama i priča su objavljene u dvojezičkom zborniku »Biće bolje-Bo že«, koji je štampan u Sloveniji 2019. Njegove pesme su odabrane za štampanje u Zborniku *Despotova riznica* 2020, u knjizi *Zavičajni nokturno* 2, dok je njegov ejes ušao u širi izbor za najbolji ejes 2020. godine u Sloveniji jer piše kako na srpskom tako i na slovenačkom jeziku.

БОЈАНА НИКОЛИЋ

Рођена 07.04.1992. године. Завршила Гимназију „Михајло Пупин“ у Ковачици, а академске и мастер студије на Учитељском факултету у Београду. Ради као учитељица у целодневној настави у Основној школи „Михаило Петровић Алас“ у Београду. Добитница је неколико награда и њени радови су похваљени. Освојила је специјану награду Друштва учитеља Новог Сада за причу „Ко се одмара на пауковој лежаљци“. Њен рад „Острво са благом“ наградили су Менса Србије, *Креатвни Учитељи* и *Институт за модерно образовање*, као пример добре праксе стимулације интелектуалног развоја код деце. Освојила је друго место на конкурс који је расписао *Савез учитеља Србије* под називом „Ризница настала дигиталним алатом“, на тему „Шума живот значи“. У слободно време воли да чита књиге, пише песме и краће приче. Посебно је чини срећном да смишља и пише приче за децу.

АЛЕКСАНДАР В. ПАВЛОВИЋ

Рођен 02.јануара 1957. године у Бечеју. Економски факултет завршио у Приштини, запослен у *Покрајинском секретаријату за привреду и туризам* у Новом Саду, као инспектор за заштиту

ауторскг и сродних права. Има ћерку и двоје унучади. Један је од оснивача удружења: КУК „Перо аматера” Бечеј

МАРИЈА ВРАНИЋ

Рођена је у Београду 1987. где живи и ради. Завршила је Факултет за специјалну едукацију и рехабилитацију, Универзитет у Београду. Учествовала је на стручним, међународним скуповима, на којима је представљала своје изуме за децу оштећеног вида. Ради као тифлолог, а у слободно време бави се писањем дечије поезије, израђује пињате и игровно-едукативна средства. Њене песме објављене су у многим зборницима. Удата је и има две ћерке. Најбоље је описују стихови из њене аутобиографске песме:

„...За децу свашта смишља моја глава.
Они ме инспиришу, за њих постојим,
Трудим се да им живот срећом бојим.
Иzumела разна игровно- едукативна средства ја сам,
Нека мој циљ свима буде јасан,
Да дете свако у радости проведе дан,
Нико нема права да одузима му сан!
Децу учим, обучавам, по потреби анимирам,
Ни једну њихову идеју не минирам,
Већ их ослушкујем и нотирам,
Потом за њих дела стварам...”

СЛАВИЦА АГИЋ

Рођена 1958, у Бачкој Паланци. Пише поезију, прозу, афоризме, сатиру и песме и приче за децу; објавила је збирку поезије „Башта живота” и књигу афоризама „Цвет без мириса”; заступљена у више антологија и зборника, часописима „Суштина поетике”, „Дневнк” Нови Сад, „Недељне новине” Бачка Паланка, „Шипак”, „Афоризам”; вишеструко похваљивана и награђивана за поезију, приче и афоризме; члан је *Удружења књижевника у отаџбини и расејању* (УСКОР) Београд, *Савеза књижевника*

у отаџбини и расејању (СКОР) Нови Сад и Књижевнок клуба „Дис” Бачка Паланка. Живи и ствара у Бачкој Паланци.

NIKOLA DRAGAŠ

Рођен је 15.09.1981. у Панчеву, где и данас живи. Дипломирао 2004. године на Вишој политехничкој школи у Београду на смеру за графички дизајн. Зaposлен као графички дизајнер у Пошти Србије у Београду. Члан је ULUPUDS-а и Удружења карикатуриста Србије - FECO. Бави се карикатуром, деčјом илустрацијом и графичким дизајном. Илустрије деčје књиге и удџбенике. Своје илустрације и карикатуре објављује у новинским листовима: „Večernje Novosti”, „Politika”, „Jež”, „Илустрована политика”, „Neven”. Redovan је учесник домаћих и међународних салона и изложби карикатуре и илустрације као што су: „Pjer”, „Zлатна Kaciga”, „Zлатни осмећ”, „Zлатно pero”, „Majski salon ULUPUDS-а”, „Osten”, „Balskanska smotra mladih strip autora - Leskovac”, „Bijenale Ekološke karikature Sokobanja”, „Krajiški salon”. Održao је велики број радионица за децу и младе из области илустрације и карикатуре у Чикагу, Šervилу, Mervилу, Temišvarу, Velenju, Bеограду, Pančevу, Vladimirovcу, Omoljici, Kačarevu, Dolovu, Banatskom Brestovcu, Starčevу, Čardaku, Gračanici, Starom Grackom, Orahovcu,... Bави се и педагошким радом, од априла 2016. до јуна 2018. године води школу карикатуре при „Дому омладине Панчево”, а од марта 2019. води школу цртања за децу „Čаробни свет цртања”.

EMINA RADEVSKA

Пише песме од раног детинјства, деčје, затим љубавне, духовне, члан је књижевног клуба *Dunavski venac* из Борче од пре две године, njenih неколико песама су се нашле у зборницима *Dunavskog venca*, члан је *Banatske petice*, незванично удружења пет песникиња из Banata и као такве наступају на песничким већерима, 1964. годиште и по професији педијатријска сестра.

MAŠA BORILOVIĆ

Рођена на Cetinju. Ученица је седмог разреда Oсновне школе „Njegoš”, најстарије школе у Crnoj Gori. Rado учествује у различитим

vannastavnim aktivnostima, gdje pokazuje zavidne rezultate. Voli glumu, ples, recitovanje, pa je od malena član recitatorske, dramske i literarne sekcije u svojoj školi. Takođe je i redovan član školskog hora. Rado učestvuje na svim školskim i opštinskim manifestacijama. Od nedavno je članica KUD-a „Njegoš”. Maša je član đačkog parlamenta, gdje rado uzima učešće u različitim diskusijama, doprinosi na razne načine svojoj školi i svom gradu odazivajući se na sve humanitarne akcije. Maša je takođe učenica Škole za osnovno muzičko obrazovanje Savo Popović na Cetinju, odsjek violina. Osvajala je prvo mjesto na školskom takmičenju iz engleskog jezika, kao i prvo mjesto na opštinskom literarnom konkursu. Takođe je dobitnica nagrade i u muzičkoj školi. Ona voli sport i bavila se atletikom. Od nedavno se sve češće pronalazi u pisanju poezije.

СЛАЂАНА ЛИПТАК

О себи каже: „Моје име је Слађана Липтак. Млада сам непуних пола века, али године су само број, зар не? Професор сам разредне наставе, дугогодишњи учитељ, сада школски библиотекар. Живим у селу Хајдучица, које се налази на магистралном путу Вршац – Зрењанин, у Јужном Банату. Волим свога сина, поезију, књиге, децу, добре људе, рад, смех и свог пса. Поборник сам осећаја и доживљаја, улагања у интензитет светлости којом зрачимо и живота у тренутку. Унапред се радујем и верујем да ће се моја песма наћи у овом прелепом зборнику за децу, који ће украсити полице будућих генерација”.

SANJA TRNINIĆ

Рођена 05.02.1977. у Панчеву. Ради у knjigovodstvu 19 godina. Udata i ima dva sina. Zbirku pesama pod nazivom „Kontrola uma” objavila je 2008. Kratke priče počela da piše 2017., da bih u junu 2018. otvorila Facebook stranicu „Sanjino čoše” gde objavljujem svoje priče. Početkom 2020. objavila je knjigu „Dnevnik moje mašte” u kojoj ima 67 priča. Priče su zastupljene i u „Zborniku čuvara prirode” i u Zborniku „Zimske priče.” Od nedavno je član Saveza Književnika.

DR MARJAN UREKAR

Rođen 1975 u Novom Sadu. Živi i radi u Novom Sadu. Doktor tehničkih nauka. Piše čudne priče.

РАДА СТОЛЕСКА

Рођена 14. 04.1961 год. у село Рамне-Македонски Брод, у Македонији. Живи и ради у Тетову, као професор македонског језика у ОШ „Истикбал”. Студирала је на факултету књижевности „Кирил и Методиј” у Скопљу. Поезијом се бави још од малих ногу. Своје радове није објављивала, али је више пута учествовала на литерарним конкурсима.

ЛЕЛИЦА ЖИВКОВИЋ

Рођена у Њилану на Косову и Метохији 1978. године, основну и средњу школу завршила у Смедереву, а студије у Нишу. По занимању је дипломирани правник. Интересовање и таленат за цртање показала још у најранијем детињству, цртајући управо најпре јунаке из цртаних филмова и књига бајки. Технике цртања које су је привукле су рапидограф, ролер пен, туш, оловка, дрвене боје, које јој дају могућност да посвети пажњу детаљима, али није јој страна ни темпера, као и фито-колаж, тј. израда слика од пресованог лишћа и цвећа. Била је учесник неколико изложби у Алексинцу и илустратор књиге бајки „Царство Вилинског срца” Александре Љубисављевић и насловне стране – која је била победник конкурса за најбољу дечју бајку 2018. године у издању Esotheria – Београд.

ZORICA IVANOVIĆ GAJEVIĆ

Zorica Ivanović Gajević živi i slavi penzionerske dane u kotlini brda Hisar, Borovnjak i Guba. Tu, u Prokuplju, stvara magiju svojim unucima Hani, Strahinji, Luki i Vuku, čvrsto se držeći za kraj šeste decenije života. Odatle kreću njeni stihovi ovenčani poveljama, diplomama, zahvalnicama... ostali u pečatu mnogih zbornika, sabor-

nika, riznica, antologija. Široj čitalačkoj publici i književnoj kritici predstavila se poetskom knjigom *Budi mi sve*.

DALIBOR VUKIĆ

U slobodno vreme piše dečije, ljubavne i rodoljubive pesme. Napisao je roman istraživačko-istorijskog karaktera iz nacionalne istorije (srednji vek), koji se trenutno, kao rukopis, nalazi u nekoliko izdavačkih kuća.

NEVENKA BOŠNJAK-ČOLIĆ

Profesor književnosti i lektor, živi i radi u Beogradu. Pretežno se bavi pisanjem kratkih priča, ali neguje i poeziju, kao i stvaralaštvo za decu. Objavila je tri knjige pripovedne proze: „Sofkine unuke“, „Čovek koji je dvaput živeo“ i „Plave oči trave“ (priče za decu). Pesme i priče su joj više puta na književnim konkursima nagrađivane i pohvaljivane, te objavljivane u zbornicima i časopisima. Između ostalog, bavi se i pisanjem poezije i proze na dijalektu. Član je Društva književnika Beograda, „Kreativne radionice Balkan“, KK „Ivo Andrić“, Književne zajednice Jugoslavije.

LJUBICA ŠPORČIĆ

Rođena je 1953. godine u Tišini Erdedskoj. Od svoje trinaeste godine živi u Sisku. Gimnaziju i Pedagošku akademiju završila je u Petrinji i stječe zvanje nastavnice hrvatskoga jezika. Radila je u OŠ 22. lipnja, Sisak, a 2018. godine odlazi u zasluženu mirovinu. Voli književnost, piše poeziju i haiku poeziju.

2018. godine izdala je svoju prvu knjigu haiku poezije PRED PROZOROM / IN FRONT OF MY WINDOW. Od 2008. godine aktivnije se bavi pisanjem i objavljivanjem svojih pjesama na raznim natječajima. U zajedničkim zbirkama tiskano joj je 20 pjesama.

MARKO HAJDERER

Rođen 18.3.1984 u Zagrebu. Živi u jednom malom selu koje se zove Marija Magdalena. Po struci je tehničar za telekomunikacije ali

ne radi u struci nego kao komunalni djelatnik. Oženjen je i u braku 14 godina. Ima tri prekrasna sina Davida, Marka i Jošua i predivnu suprugu Nikolinu koji su ujedno i njegova najveća inspiracija.

MIODRAG STOJANOVIĆ - KRLE

Rođen, 05.12.1960 godine u Feketiću, Vojvodina. Živi u Novom Sadu i u Bosni okolina Doboja. Radi kao kamenoklesač. Voli poeziju i haiku poeziju, te iste i piše. Pesme objavljivao u grupama ljubitelja pisane reči na društvenim mrežama. Objavio dve knjige: „Haiku na sliku” i „Vi spavači” u izdanju *Kreativne radionice Balkan*.

НЕЛА ПАВЛОВИЋ

Рођена 24.8.1975. године у Рашки. Завршила је Учитељски факултет у Јагодини и ради у ОШ „Рашка” као наставник Музичке културе. Водила је књижевни клуб младих песника и писаца који је прерастао у Дечје позориште за које пише сама драмске текстове. Учествовали су на неким дечјим фестивалима драмских секција и остварили запажене резултате. Писањем се бави још од основне школе.

АЛЕКСАНДРА ЉУБИСАВЉЕВИЋ

Професор српског језика и књижевности и књижевник из Смедерева. У јулу 2018. године објавила је прозни првенац, збирку бајки „Царство Вилинског срца”, као победник Конкурса за најлепшу дечју бајку у организацији Књижевне заједнице „Фрушка гора” из Руме и Издавачке куће „Esotheria” из Београда. У јулу 2019. године објављена је њена прва збирка поезије „Песма је створила свет”, у издању Дома културе из Ивањице, као добитнику треће награде на традиционалном Конкурсу за најлепшу љубавну песму. Својом сатиричном причом „Марвелова 2019. година” освојила је трећу награду, такође у Ивањици, на десетој јубиларној „Нушићијади” 2019. године. Исте године њена прича „Змије из Клеопатриног легла” освојила је прву награду на конкурс за најлепшу кратку причу, у организацији Књижевног клуба *Иво Андрић* из Земунa. Пише прозу, поезију,

афоризме и драмске текстове. Њене песме, приче и афоризми заступљени су у више различитих зборника и књижевних часописа. Пише и за децу, а иначе у оквиру своје школе води Омладинско аматерско позориште „Деспот Ђурађ Смедеревац”. Са својим ученицима је поставила тинејџ-комедије „Како је Сава постао Растко, и обрнуто”, „Кафа за однети кући” и „Ветпедијатар, доктор за куце, маце, децу и њихове маме”, све на основу ауторских текстова. Члан је *Савеза књижевника у отаџбини и расејању* из Новог Сада и председник Огранка Савеза у Смедереву. Припремила је збирку прича, а ради и на првом роману.

MARIN ČAVELIŠ

Рођен 1959. godine у Podgorici, gdje i danas živi. Po obrazovanju je elektro inženjer. Piše pjesme, kratke priče, novinske članke i naučne radove iz fizike. Publikovao je pjesme u velikom broju zbornika, časopisa i internet portala iz svih balkanskih država. Do sada je objavio zbirku „Poezija mojih iluzija” koja je štampana u Crnoj Gori i Hrvatskoj. Posjeduje potpuno zreo i formiran autentičan pjesnički glas na nekadašnjem jugoslavenskom književnom prostoru. Jedna od centralnih tema u njegovoj poeziji mir među ljudima. Na facebook-u je u grupi „Pjesnici mira” okupio više od stotinu pjesnika sa ex Yu prostora koji vole antiratnu poeziju.

AIDA ORAHOVAC KUČ

Рођена у Podgorici 1985.godine. Dipl. ekonomistkinja i studentkinja magistarskih studija. Piše već 5 godina. Njeni radovi su objavlјivani u književnim zbornicima širom regiona, a dobitnica je i šest nagrada za književnost. Članica je foruma mladih pisaca kulturno informativnog centra *Budo Tomović* iz Podgorice. Pripremam za štampu svoju prvu knjigu dječijeg žanra. Do sada imam objavljenu jednu zbirku poezije pod nazivom „MILENIJUM”. Osim književnošću bavi se i fotografijom i slikarstvom za šta je završila i školu u Parizu. Imala je već svoje prve samostalne izložbe.

MELANIJA BOJANOVIĆ

Rođena u Kucuri kod Vrbasa. Završila je Gimnaziju „Žarko Zrenjanin”, Vrbas. U Novom Sadu Filozofski Fakultet, odsek istorija. Radila je u školi „Petro Kuzmjak” u Ruskom Krsturu. Pored istorije i druge društvene predmete što je dobro jer je stekla širinu znanja iz permanentnog učenja. Pesme piše od osnovne škole, na svom materinjem, rusinskom jeziku i na srpskom. Dobijala je kao dete nagrade. Uz svoju i decu u školi, život je nizao bisere uz radosti i tuge. Dopisnik Zavoda za udžbenike. Ima naučnu priču na svom jeziku, objavljenu na više jezika u Evropi i Filozofskom fakultetu Novi Sad. Uz poeziju za odrasle piše i za decu. Voli prozu sa segmentima života, nauke i aspekte i teogonije i kosmogonije. Učešće u mnogim zbirka na prostoru bivše Jugoslavije. Objavila je svoju zbirku „Vremeplov” na srpskom jeziku. Dve zbirke poezije su dvojezične: „Poezija duše” i „Školski kutak”. Aktivan ekolog i davaoc krvi u svom vremenu ispunjavalo joj je život srećom. Trenutno i dalje piše i poliglota je zbog učenja i mnogih putovanja po Evropi. Voli putovanja, hortikulturu, baštovanstvo, crtanje i ručni rad.

NEVIA KOŽLJAN

Rođena 1961. u Puli, gdje je završila srednju školu i Pedagoški fakultet te stekla zvanje nastavnice predškolskog odgoja. Živi i stvara u Barbanu (Istra, Hrvatska). Aktivno se bavi kulturnim amaterizmom kao članica KUD-a Barban te je autorica tekstova dviju monografija koje je do sada objavilo Društvo. Članica je Hrvatskog sabora kulture i dobitnica priznanja 2018. i 2020. godine kao zavičajna pjesnikinja. Piše poeziju, haiku i kratke priče na čakavskom dijalektu i hrvatskom književnom jeziku. Članica je udruge *Kultura snova* iz Zagreba i još nekoliko udruga koje okupljaju pisce i pjesnike. Poeziju je počela objavljivati 2016. godine, a prvu samostalnu zbirku poezije na čakavskom dijalektu „Škatula ud spomeni” objavila je 2018. godine. Do sada su joj pjesme, haiku i kratke priče objavljene u 48 zajedničkih zbirki i to u Hrvatskoj, Srbiji i Crnoj Gori. Neke od zbirki: *Antologija fb pjesnika*, *More na dlanu*, *Slavonija na dlanu*, *Zagreb na dlanu*, *Beside u jatu*, *Dubrovnik na dlanu*, *Svim na zemlji mir veselje*, *Dušom tebi za Valentinovo*, *Mislima zapisujem pjesmu*, *U*

zagrljaju stiha, Zlatna kočija stihova na putu za očaravanje, Biseri na dlanu, Ljubavi od stakla, Sarajevo na dlanu, Perom ispisujem dušu, Zbornik Trojica iz Gradišta, Split na dlanu, Sva srca u jednom, Ete takoj, Sloboda pjesnici bez granica, XXVI Verši na šterni, Žena kraljica života, Najljepše ljubavne pjesme, Opet sam ulovio tišinu, Jesenja sonata, Zbornik čuvara tradicije, Milenium stiha, Otisci naših stopa, Dodir dušama, Na dlanu darovano, Harmonija ljetnih misli, Poezija u doba korone...

RUŽENA KRAČICA

Rođena u Belom Blatu kod Zrenjanina. Završila VPŠ u Zrenjaninu, a zatim Filozofski fakultet u Novom Sadu. Radila kao profesor srpskog jezika u Osnovnoj školi u Padini. Pisanjem se bavi od studentskih dana, uglavnom poezijom. Počela na srpskom jeziku, kasnije na slovačkom, a sada na oba jezika. Dobitnica nekih nagrada, izdala je dve knjige – poeziju za odrasle i poeziju za decu. Bavi se i novinarstvom, pisanjem afiša za udruženje žena, kataloga za potrebe slikara. Pisanje je njen način izražavanja i njena terapija. Članica je *Udruženja književnika u otadžbini i rasejanju* u Novom Sadu.

СУЗАНА КОНЕСКИ

Рођена 16. септембра 1976. године у Косовској Митровици. Детињство и младост провела у Вучитрну, где је завршила основну школу и гимназију, а студије на Правном факултету Универзитета у Приштини. Након протеривања из Вучитрна 1999. године, заснива породицу у Лепосавићу, где и данас живи. Мајка двоје деце. Поезијом се бави из хобија, настављајући тиме своју младалачку љубав према писаној речи и стиховима. Пише углавном дечију и љубавну поезију, налазећи инспирацију у својим животним околностима и свакодневном животу. Своје стихове углавном дели током дружења са породицом и пријатељима, као и на друштвеним мрежама. Учествовала на конкурс *Лирска круна*, организованом 2019. године од стране Удружења књижевника *Уметнички хоризонт* из Крагујевца, које је штампало и истоимени зборник у коме се могу наћи стихови про-

браних учесника конкурса. Као учесник 14. уметничке колоније „Панонски бисери” 2020. године, са својим стиховима добила је место у зборнику радова „Светосавски епистолар”. Ради на остварењу свог песничког сна – да изда своју самосталну збирку песама.

ТАТЈАНА МИЛАНОВИЋ

Рођена сам 1969. године у Лесковцу. Основну и средњу школу завршила у Јагодини након чега је уписала Филолошки факултет у Београду, смер Српски језик и књижевност (тада Српскохрватски језик и југословенске књижевности). Након завршених студија запослила се најпре у основној школи и радила око шест година у неколико различитих школа, а затим и у Гимназији „Светозар Марковић” у Јагодини. На Факултету педагошких наука у Јагодини 2017. године завршила мастер студије на смеру Васпитач у предшколским установама. Већ две школске године ради као наставник српског језика у школама у Републици Хесен у Немачкој (тзв. допунској настави) у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије. Управо је рад са млађим узрастом последњих година инспирисао да напише неколико песама за децу.

АНА ТОМИЋ

Учитељица, одрасла у Сврљигу где је завршила основну школу. Педагошку академију завршила је у Алексинцу, а мастер студије на универзитету у Косовској Митровици. Хаику је почела да пише пре више од пет година. Објављивала више пута у часопису „Неказано”, Међународног удружења књижевних стваралаца из Бара и на порталу *Београдска недеља*. Живи и ради у Зајечару. Неколико њених хаику песама је преведено на албански, словеначки и енглески језик.

ИВАНКА ТОДОРОВА

Рођена је 1980 г. у Скопљу, Македонија. Основну и средњу школу (језичка гимназија) завршила је такође у Скопљу. У децембру 2003 г. дипломирала на Филолошком факултету „Блаже Конески” при Универзитету „Свети Кирил и Методиј” (група: Македонска књижевност и јужнословенских књижевности са македонским језиком), у Скопљу. Увјек негује писану реч и лепо језичко изражавање. Највећи пример су јој дали славни руски класични стваралаци, као што су: Толстој, Гогољ, Чехов, Горки, Достојевски, Тургенјев, Јесењин и она прати њихове примјере стварајући своја књижевна дјела. Ко-аутор је следећих збирки поезије: „Рукопис љубаву” (2018), „Трепети у души” (2019), „Панонски галеб 30” (2019), „Писци и књижевност” (2019). У децембру 2019 из штампе је изашла њена дебитантска књига поезије „Љубав”, која је на конкурс *Дата Песнопоја*-Битољ освојила другу награду едиције „Књижевних меридијана”.

ZORAN STANOJEVIĆ

Pisac za decu i odrasle (dvadeset i jedna objavljena knjiga), satiričar, dramski pisac (drame za Radio, Pozorište i Televiziju), prevodilac (pet knjiga, među kojima trotomni „Gospodar prstenova” Dž. R. R. Tolkina), i dugogodišnji voditelj programa Radio Beograda („Vreme radoznalosti”; „Klub dva”; „Hobiskop” i „Lovac na bisere” i „Omniologija”).

САДРЖАЈ / SADRŽAJ

Umesto predgovora – Budi odgovoran	5
ДЕЧЈА ПРАВА – Чика Пеца.....	7
ПРИНЦ НА БЕЛОМ КОЊУ – Јован Бајц.....	8
ВРАГОЛАН – Јован Бајц.....	10
РОДИО СЕ ДЕЧАК – Љиљана Терентић	11
NE ŽURITE – Emir Bajrović.....	12
ROĐENDAN NA BORU – Zada Šahdanović	13
FOTOGRAFIJA – Milan Milivojević.....	14
ТРЕШЊА – Богдан Јевтић.....	15
БАКИНА ШКРИЊА – Душко Р Недовић.....	16
PLAVKO – Vesna Đukanović.....	17
НТЕЛА ВИН ТИ ДАТИ – Vesna Đukanović.....	18
PROLJEĆNA HARMONIJA – Dušan Pejaković	19
ŠTA ĆE SUPERMEN – Amer Softić.....	20
БРЕЗА И ЈЕЛА – Марина Раичевић.....	21
AFORIZMI – Marina Raičević.....	22
КОСТА – Весна Михајловић	23
АКО ČUVAŠ ВАЈКУ, АКО ВАЈКУ STVARAŠ – Amina Hrnčić....	24
ВОЈЕ – Marica Žanetić Malenica.....	25
КУПИНЕ – Нада Хаџи Перић	26
RATULJAK LAKI – Mirjana Đapo	27
ФОТОГРАФИЈА – Александра Голубовић.....	30
JEDNOG LETA NA JADRANU – Dušica Maticki.....	31

ŠAH, TOP – Dušica Maticki.....	34
ДЕЦА У ЗЕМЉИ ЧОКОЛАДЕ – Небојша Стојоски.....	36
DOVOLJNO ЈАКА – Sonja Padrov Теџановић.....	37
DOŠLO VREME PUBERTETA – Sanja Radojković Đurđević.....	38
MAGIЈА – Sanja Radojković Đurđević.....	39
ZAGRLЈAJ – Miroslav Mišel Boltres	40
FOTOGRAFIЈE – Mirjana Milačić Bajić	41
DEČAK – Sanda Ristić Stojanović	43
КОКА – Јасмина Исајлов	44
ПРВИ ПОЉУБАЦ – Јасмина Исајлов	45
ФАЗАНКИНО ПИЛЕ – Јасмина Исајлов	46
ОВАВЕЗА – Dušica Radosavljević.....	47
VETO – Dušica Radosavljević.....	48
ДЕВОЈЧИЦА ХЕЛЕНА – Илинка Марковић	49
UNUK I ВАКА – Ilinka Marković.....	50
НАIKU – Nadica Ilić	52
FOTOGRAFIЈE – Dejana Žugić Dacić	53
CRVENI OBRAZI I SLINAV NOS – Dejana Žugić Dacić.....	54
PRIЈATELЈSTVO – Lela Vučković.....	56
MUDRICA – Dragana Ilievska	57
MAMINA NASLEDNICA – Dragana Ilievska.....	58
MALENA DAMA – Dragana Ilievska.....	59
RUKAVICE – Goran Krapić.....	60
СЛАЂЕ ОД ШЕЋЕРЛЕМЕ – Драгица Бека Савић	61
КАРИКАТУРА – Тоде Риста Блажевски.....	62
МОЈА ДОСАДА – Стела Михаиловић.....	63
FARMERKE – Gordana Radovanović.....	64
INTERPUNKCIЈСКА LJUBAVNA PESMA - Gordana Radovanović	65
МАТЕМАТИКICA – Gordana Radovanović.....	66

МОЈА ПОРОДИКА – Gordana Radovanović	68
ЇОВЕК – Gordana Radovanović	69
МАЛЕ ПРИЇЕ ИЗ БАЃТЕ – Zora Davidović	70
CRTEŹI – Lejla Kerimović.....	73
ЛЕТЊЕ МУКЕ – Тијана Нашпалић	74
IZVINJENJE DETETU – Маја Ivković.....	75
ОРАО ПЕСА – Анја Dornik.....	76
CARPE DIEM – Гордана Катић.....	77
ВРАБАЦ – Живота Ђурић	78
МОЈЕ МИЛО ДЕТЕ! – Живота Ђурић.....	79
МАЛИ ИЛЕ – Живота Ђурић	80
МАЛИ МЕНИСА – Edin Šarić Krupljanin	81
СИНЕ, ЧУВАЈ СЕ РЕКЕ! – Новица Марјановић.....	82
CRTEŹI – Irena Vučković.....	83
ЖДРЕБЕ – Мартин Марек	84
ŹRJEVA – Martin Marek.....	85
МЕДЕНА ПЈЕСМА – Бранислав М. Вуковић.....	86
LICE I SMIJEŠAK – Senka Bradarić.....	87
О ЉУБАВИ И О СЛОБОДИ – Синиша Митрић	88
САМОЃА ЈЕДНЕ ЧИНИЈЕ ВОЃА – Јовица Ђурђић.....	89
ДРУГАРСТВО – Љиљана Глигоријевић	90
СЛИКЕ – Мирослава Динић	91
SEOSKO DVORIŠTE – Jasna Jeremić	93
LJILJANA – Jasna Jeremić.....	94
USPAVANKA – Jasna Jeremić	95
MORSKI KONJIC – Źanka Źana Bošković Coven.....	96
KAD ME NEKI DEČAK DIRNE – Vladan Stevanović	97
МАЃТА МОŹЕ SVAŠTA – Violeta Penić	98
ДРУГА ДВА – Светлана Тодоровић	99
МАЛИ VRAGOLANI – Jelena Kočović	100

МОЈЕ ПРВО ПЕГЛАНЈЕ – Esmir Salihović.....	101
POLAZAK U ŠKOLU – Zorana Gavrilović.....	102
СЈАЈ МОГА ДЕТИЊСТВА – Весна Ристовић.....	103
ЦРТЕЖИ – Софија Вељковић.....	104
DJECA SU NAŠA BUDUĆNOST – Slavica Bakšaj.....	107
MINA I MAJA – Slavica Bakšaj.....	108
РЕЧАТ ЛЈУБАВИ – Slavica Bakšaj.....	109
ZVIJEZDE PADALICE – Slavica Bakšaj.....	110
ВРЕДИМ И ЈА! – Анита Пешић.....	111
ЕКОЛОГ – Славица Д Дамњановић.....	112
ЛОВАЦ – Данијела Јевремовић.....	113
МАМА – Јелена Бабић.....	114
ТЕШКО ПИТАЊЕ – Nada Ranković.....	115
DOBAR SAVET – Nada Ranković.....	116
TOMO I DANA – Nada Ranković.....	117
ПИПИ – ДУГА ЧАРАПА – Верослава Властић.....	118
ŠKOLSKA ZVONA – Suada Suljić Sokolović.....	119
ZNACI – Vahida Mušović.....	120
SLIKE – Jasmina Đorđević.....	121
JUTROM – Snežana Marko - Musinov.....	122
BABINO BLAGO – Snežana Marko - Musinov.....	123
KOLOVOĐA – Snežana Marko - Musinov.....	124
МЕКА ТРАВА, SKORO ZAPLAKALA – Snežana Marko – Musinov.....	125
KAKAV DAN, TAKAV PLAN: MORAM RASTI A NE PASTI – Snežana Marko – Musinov.....	126
U KOLU LJUBAVI – Snežana Marko – Musinov.....	127
FOTO – HAIKU – Snežana Marko Musinov.....	128
MALIŠANOVA ŽELJA NEPRIKOSNOVENA – Snežana Marko - Musinov.....	129

NIZ LICE SUZE BOLA I RADOSTI PADAJU –	
Snežana Marko - Musinov	130
ДЈЕЦА ЈЕДНОГ ВИЈЕКА – Војислав Кнежевић.....	131
ШКОЛСКИ ЈУНАЦИ – Наташа Банко	132
NINA I ČOKOLADNA TORTA – Ivana Skuhala Karasman.....	133
JADI SLONICE MICE – Safeta Osmičić.....	135
PADA SNIJEG – Milan Vujko	137
CRTEŽI – Margita Zmijanović.....	138
ОСМЕХ – Владимир Гардашевић „Камелеон”	140
МАЈКА – Avdulah Ramčilović.....	141
DJECA SU NAJVEĆA SREĆA – Avdulah Ramčilović	142
PUSTOLOVINA SA DIVLJIM SVINJAMA -	
Tihana Ivanešić/Dubravko Matančević.....	143
МОЈ ТАТА ЈЕ ЧОВЕК ОД РЕЧИ – Александар Јањушевић ...	144
PORASTU DECA – Marijana Lazarević.....	145
DECI OSMENA – Paulina Vozar	146
МЛАДОСТ – Оливера Шестаков	147
СЛИКА – Светлана Видовић.....	149
BEZOBRAZNE CIPELE – Sofija Đokić Sofke	150
SLADOGUZAC – Sofija Đokić Sofke	151
ЦИПЕЛЕТИНЕ – Оливера Ивановић.....	152
ВАЈКА – Jelena Grujić.....	153
KUCOV – Jelena Grujić	154
ŠMIZLOVANJE – Jelena Grujić	155
ЛОМ – Jelena Grujić	156
ШТА ЈЕ МЕСЕЦ? – Ксенија Мухамедбеговић.....	157
СТАРА ЦИПЕЛА – Ксенија Мухамедбеговић	158
ХРАСТ – Ксенија Мухамедбеговић	159
ПИСМО У АФРИКУ – Ксенија Мухамедбеговић.....	160
KARIKATURA – Petar Jovanović.....	161
ОНА МЕ НЕ ПРИМЕЋУЈЕ – Срећко Симић.....	162

РОЂЕНДАН – Рада Крстић.....	163
КОЊ ВЕРНИ ПРИЈАТЕЉ – Саша Миливојев	164
ЂАЧКО ДОБА – Саша Миливојев	165
JEDNA ŠKOLSKA – Dr sci Saša Delić	166
НЕ БАЦАЈ СТАРЕ СТВАРИ – Гордана Бујагић.....	167
НА ЊЕНОМ ВЕНЧАЊУ – Гордана Бујагић	168
ЗАРЕЗАЧ – Младомир Кнежевић	170
ЗВУЦИ – Младомир Кнежевић	171
ДА СЕ НЕ ПОКВАРЕ – Младомир Кнежевић	172
ФОТОГРАФИЈА – Dragan Mitić.....	173
НАИКУ – Dragan Mitić.....	174
НИЈЕ GREŠKA – Dragan Mitić.....	175
ТАКО МОЈ DEDA GOVORI - Dragan Mitić	176
МАЈКА – Бојана Николић.....	177
ШТА СЕ ЗБИВА НА КРАЈУ ШУМЕ – Бојана Николић	178
ХЕЛЕНСКИ МОТИВИ – Александар В. Павловић	180
МАМЕ И РОДЕ – Марија Вранић	182
МИШЈА НОЋ – Славица Агић.....	183
KARIKATURA – Nikola Dragaš.....	184
PRAZNA ŠKOLA - Emina Radevska	185
LJUBAV – Maša Borilović.....	186
МАЈМУН МИТА – Слађана Липтак.....	187
DEVOJČICA I LUTKA – Sanja Trninić.....	188
STARE IGRAČKE – dr Marjan Urekar	191
СВАКА РЕЧ НЕШТО КАЖЕ – Рада Столеска.....	192
ЦРТЕЖ – Лелица Живковић.....	193
JELICA I BELICA – Zorica Ivanović Gajević.....	194
STRAHINJA – Zorica Ivanović Gajević.....	195
МАЛА ЧЕТА LASTA – Dalibor Vukić	196
МАСА ИСТРАЖИВАЧ – Nevenka Bošnjak-Čolić.....	198

SVAĐA NA ULICI – Nevenka Bošnjak-Čolić.....	199
BAKINA UNUČICA – Ljubica Šporčić	200
UNUCI SUNČICI – Ljubica Šporčić	201
NAŠA DJECA – Marko Hajderer.....	202
NAŠA SREĆA – Marko Hajderer.....	203
DJECA – Miodrag Stojanović-Krle.....	204
RAPSODIJA-19 – Miodrag Stojanović-Krle.....	205
НА КЛИЗАЊУ – Нела Павловић.....	206
НОВОГОДИШЊИ ПОКЛОН – Александра Љубисављевић .	207
CENTILEMA – Marin Čaveliš	208
NEZABORAVAN ROĐENDAN – Aida Orahovac Kuč.....	209
TABLICA ZA MNOŽENJE – Melanija Vojanović	210
MIRIN KIŠOBRAN – Nevia Kožljan	211
МАЧКА I МАЧЕ – Ružena Kraćica.....	212
PESMA ZA DEDU ČEDU – Ružena Kraćica	213
ЧУДО ЛУДО – Сузана Конески	214
TWINS – Сузана Конески	215
КУЋНИ ЉУБИМАЦ – Сузана Конески.....	216
BUBA DARA – Tatjana Milanović.....	217
ПЕСМА НА СЛОВО Ј – Ана Томић	218
ДЕТЕ – Иванка Тодорова	219
ŠKOLA – Zoran Stanojević	220
MISLI – Zoran Stanojević	221

SADRŽAJ AUTORA / САДРЖАЈ АУТОР

Avdulah Ramčilović.....	141, 142, 255
Aida Orahovac Kuč.....	209, 270
Александар В. Павловић.....	180, 263
Александар Јањушевић.....	144, 256
Александра Голубовић.....	30, 230
Александра Љубисављевић.....	207, 269
Amer Softić.....	20, 227
Amina Hrnčić.....	24, 228
Ана Томић.....	218, 273
Анита Пешић.....	111, 249
Anja Dornik.....	76, 239
Богдан Јевтић.....	15, 226
Бојана Николић.....	177, 178, 263
Бранислав М. Вуковић.....	86, 241
Vahida Mušović.....	120, 252
Верослава Властић.....	118, 251
Vesna Đukanović.....	17, 18, 226
Весна Михајловић.....	23, 227
Весна Ристовић.....	103, 247
Violeta Penić.....	98, 245
Vladan Stevanović.....	97, 245
Владимир Гардашевић „Камелеон”.....	140, 255
Војислав Кнежевић.....	131, 253
Goran Krapić.....	60, 235

Гордана Бујагић.....	167, 168, 262
Гордана Катић.....	77, 239
Gordana Radovanović	64, 65, 66, 68, 69, 237
Dalibor Vukić.....	196, 268
Данијела Јевремовић	113, 249
Dejana Žugić Dasić.....	53, 54, 234
Dragan Mitić.....	173, 174, 175, 16, 263
Dragana Plievska	57, 58, 59, 235
Драгица Бека Савић.....	61, 236
Dubravko Matančević.....	143, 256
Dušan Pejaković	19, 226
Dušica Maticki.....	31, 34, 230
Dušica Radosavljević	47, 48, 233
Душко Р. Недовић.....	16, 226
Edin Šarić Krupljanin	81, 240
Emina Radevska	185, 265
Emir Bajrović	12, 225
Esmir Salihović.....	101, 246
Žanka Žana Bošković Coven	96, 244
Живота Ђурић	78, 79, 80, 239
Zada Šahdanović	13, 225
Zora Davidović	70, 237
Zoran Stanojević.....	220, 221, 274
Zorana Gavrilović.....	102, 247
Zorica Ivanović Gajević.....	194, 195, 267
Ivana Skuhala Karasman	133, 253
Иванка Тодорова	219, 274
Илинка Марковић.....	49, 50, 234
Irena Vučković	83, 241
Jasmina Đorđević	121, 252

Јасмина Исајлов	44, 45, 46, 233
Jasna Jeremić	93, 94, 95, 244
Јелена Бабић.....	114, 250
Jelena Grujić.....	153, 154, 155, 156, 259
Jelena Kočović.....	100, 246
Јован Бајц	8, 10, 224
Јовица Ђурђић	89, 242
Ксенија Мухамедбеговић	157, 158, 159, 160, 259
Lejla Kerimović.....	73, 238
Lela Vučković.....	56, 234
Лелица Живковић	193, 267
Љиљана Глигоријевић	90, 243
Љиљана Терентић	11, 224
Ljubica Šporčić.....	200, 201, 268
Маја Ivković	75, 238
Марина Раичевић	21, 22, 227
Margita Zmijanović.....	138, 139, 254
Марија Вранић	182, 264
Marijana Lazarević	145, 257
Marin Čaveliš	208, 270
Marica Žanetić Malenica	25, 228
Marko Hajderer	202, 203, 268
dr Marjan Urekar.....	191, 267
Мартин Марек.....	84, 85, 241
Melaniја Војановић.....	210, 271
Milan Vujko.....	137, 254
Milan Milivojević	14, 225
Mirjana Đapo.....	27, 229
Miodrag Stojanović-Krle	204, 205, 269
Mirjana Milačić Bajić.....	41, 42, 232

Miroslav Mišel Boltres	40, 231
Мирослава Динић	91, 92, 243
Младомир Кнежевић.....	170, 171, 172, 262
Maša Borilović	186, 265
Nada Ranković.....	115, 116, 117, 250
Нада Хаџи Перић	26, 229
Nadica Pić.....	52, 234
Наташа Банко.....	132, 253
Небојша Стојоски.....	36, 230
Nevenka Bošnjak-Čolić	198, 199, 268
Nevia Kožljan	211, 271
Нела Павловић.....	206, 269
Nikola Dragaš	184, 265
Новица Марјановић.....	82, 240
Оливера Ивановић.....	152, 259
Оливера Шестаков	147, 258
Paulina Vožar	146, 257
Petar Jovanović	161, 260
Рада Крстић	163, 261
Рада Столеска	192, 267
Ružena Kračica	212, 213, 272
Sanda Ristić Stojanović.....	43, 232
Sanja Radojković Đurđević	38, 39, 231
Sanja Trninić	188, 266
Safeta Osmičić.....	135, 254
Saša Delić.....	166, 261
Саша Миливојев.....	164, 165, 261
Светлана Тодоровић.....	99, 246
Светлана Видовић.....	149, 258

Senka Bradarić	87, 241
Синиша Митрић.....	88, 242
Славица Агић.....	183, 264
Slavica Bakšaj	107, 108, 109, 110, 248
Славица Д. Дамњановић.....	112, 249
Слађана Липтак	187, 266
Spežana Marko - Musinov	122, 123, 124, 125, 126, 127, 128, 129, 130, 253
Sonja Padrov Tešanović	37, 230
Софија Вељковић	104, 105, 106, 247
Sofija Đokić Sofke.....	150, 151, 259
Срећко Симић.....	162, 260
Степа Михаиловић.....	63, 237
Suada Suljić Sokolović	119, 251
Сузана Конески.....	214, 215, 216, 272
Татјана Милановић	217, 273
Тијана Нашпалић	74, 238
Tihana Ivanešić	143
Тоде Риста Блажевски	62, 236
Чика Пеца.....	7, 223

ПРЕНУМЕРАНТИ / DONATORI

Vesna Đukanović, Kikinda, Srbija – 1 primerak
Jovan Bajc, Arandelovac, Srbija – 1 primerak
Marina Raičević, Bor, Srbija – 1 primerak
Нада Хаџи Перић, Београд, Србија – 1 примерак
Mirjana Đaro, Beograd, Srbija – 2 primerka
Dušica Matički, Beograd, Srbija – 3 primerka
Александра Голубовић, Сремска Митровица, Србија – 1
 примерак
Plinka Marković, Beograd, Srbija – 2 primerka
Јасмина Исајлов, Црепаја, Србија – 2 примерка
Dušica Radosavljević, Mladenovac, Srbija – 1 primerak
Sonja Padrov Tešanović, Herceg Novi, Crna Gora – 1 primerak
Zora Davidović, Beograd, Srbija – 2 primerka
Dragana Plievaska, Cрепаја, Србија – 2 примерка
Sanja Radojković Đurđević, Kragujevac, Srbija – 1 primerak
Јасна Јерemić, Mladenovac, Srbija – 2 примерка
Dragica Beka Savić, Ваџка Раљанка, Србија – 1 примерак
Владан Стевановић, Београд, Србија – 1 примерак
Edin Šarić Krupljanin, Linz, Austrija – 1 primerak
Софија Вељковић, Сокобања, Србија – 2 примерка
Живота Ђурић, Београд, Србија – 2 примерка
Nada Ranković, Pančevo, Srbija – 2 primerka
Snežana Marko – Musinov, Zemun, Srbija – 8 primeraka
Gordana Radovanović, Banjaluka, RS-BIH – 5 primeraka
Dejana Žugić Dacić, Beograd, Srbija – 1 primerak
Vahida Mušović, Novi Pazar, Srbija – 1 primerak
Мирослава Динић, Бор, Србија – 1 примерак

Sofija Đukić Sofke, Banatsko Novo Selo, Srbija – 1 primerak
Slavica Bakšaj, Varaždin, Hrvatska – 3 primerka
Martin Marek, Beograd, Srbija – 1 primerak
Саша Миливојевић, Зрењанин, Србија – 1 примерак
Jelena Grujić, Zemun, Srbija – 3 primerka
Бојана Николић, Црепаја, Србија – 2 примерка
Dragan Mitić, Koper, Slovenija – 3 primerka
Sanja Trninić, Pančevo, Srbija – 2 primerka
Гордана Бујагић, Младеновац, Србија – 2 примерка
Dalibor Vukić, Vršac, Srbija – 1 primerak
Младомир Кнежевић, Пожега, Србија – 2 примерка
Slavica Agić, Вацка Palanka, Srbija - 1 primerak
Nevenka Bošnjak Čolić, Beograd, Srbija – 1 primerak
Ксенија Мухамедбеговић, Београд, Србија – 3 примерка
Emina Radevska, Kačarevo, Srbija – 1 primerak
Zorica Ivanović Gajević, Prokuplje, Srbija – 1 primerak
Тоде Риста Блажевски, Скопље, Македонија – 1 примерак
Марија Вранић, Београд, Србија – 1 примерак
Александра Љубисављевић, Смедерево, Србија – 1 примерак
Ljubica Šporčić, Sisak, Hrvatska – 1 primerak
Татјана Милановић, Јагодина, Србија – 2 примерка
Zorana Petričević, Podgorica, Crna Gora – 1 primerak
Miodrag Stojanović-Krle, Novi Sad, Srbija – 1 primerak
Сузана Конески, Лепосавић, Србија – 2 примерка
Ružena Kračica, Padina, Srbija – 1 primerak
Нела Павловић, Рашка, Србија – 1 примерак
Рада Столеска, Тетово, Македонија – 1 примерак
Nevia Kožljan, Barban, Hrvatska – 1 primerak
Marko Hajderer, Marija Magdalena, Hrvatska – 1 primerak
Александар Павловић, Бечеј, Србија – 1 примерак

